

* МИКИ * СПИЛДИН

Майсторът на твърдия детектив представи
DEATH DEALERS

ТЪРГОВЦИ НА СМЪРТ

Мики Спилейн

Търговци на смърт

Глава 1

Някъде в средата на Ню Йорк, в мястото, което наричат Бродуей, ми се лепна опашка. Почувствах я, когато пресяхох Четирийсет и девета улица, и бях вече абсолютно сигурен, когато стигнах до Четирийсет и шеста. Не че бях забелязал някого. Имах само предчувствие, но то бе равносилно на знание. Зад себе си имах много години с много преследвания, а и често ми се случваше аз да бъда зад гърба на някого, за да не мога да преценя правилно усещането, че във врата ти духа студен вятър.

Но защо? Не бях се насочил наникъде, нито пък имах някаква определена задача. Просто се разхождах в нощта по тихите градски улици. А и не бях сам. Поне още стотина други хора бяха излезли навън и вървяха в двете посоки между смълчаните квартали... и един от тях се интересуваше от мен.

Без да се обръщам назад, се опитах да уловя отражението му в квадратните витрини на магазините и стъклените реклами на театрите. Който и да беше, сигурно трябваше да знае, че просто се разхождам, така че можех да се спирам и оглеждам във витрините, без да предизвиквам излишно внимание към себе си, като в същото време се опитвах да разбера кой ме следи.

Нямаше смисъл. Или грешах, или зад себе си имах професионалист. Потокът от пешеходци се движеше около мен и всеки спрял пред някоя витрина можеше да бъде възможният преследвач. Тръгнах спокойно към края на улицата, свих по Четирийсет и четвърта, докато не стигнах до Алеята на Шуберт, след това бавно започнах да пресичам пространствата между зданията, докато не се убедих, че никой не ме вижда, спринтирах покрай разхождащата се двойка пред мен и се вмъкнах в една от страничните телефонни кабинки. Снех телефонната слушалка, оставих вратата отворена, за да не може автоматичното осветление да се включи, и зачаках.

Тogaва забелязах преследвача.

Тя крачеше по алеята с нормална походка и явно се насочваше към театъра, намръщена вероятно от това, че не ме вижда. След това ускори ход, за да стигне до другия край, преди да ме е изгубила окончателно. Когато се протегнах от телефонната кабинка и я вмъкнах вътре, лицето й сякаш щеше да се взриви от страх и тя замалко да изкрещи. Почувства пистолета в ребрата си и затвори бързо уста.

Изглеждахме много мило там – просто двама души, които водеха тих разговор, един демобилизиран момък, който е бил прекалено добър с оръжието, за да излезе жив от войната, и една прекрасна малка блондинка, която сякаш току-що бе слязла от партикаблите на църковния хор, а патлакът в чантичката ѝ беше само за да плаши вълците пред вратата. Ухилих ѝ се широко, като демонстрирах всичките си зъби, отворих чантичката ѝ, измъкнах малката берета и я пяхнах в джоба си.

– О'кей, сладур – казах аз, – да те чуя сега.

Имаше само една секунда на разположение, за да реши какво ще каже, защото веднага можех да разбера дали ме лъже. Наоколо имаше прекалено много хора, които се опитваха да разберат къде се крия, за да мога да си позволя лукса да оставя читав някого, който ме бе намерил, пък било то и такава прелестна кукла.

Гласът ѝ прозвуча странно по детски, когато ме попита:

– Ти си Тайгър... Тайгър Мен?

– Вече го знаеш, котенце. А ти коя си?

– Лили Торней.

Стиснах ръката ѝ и видях, че очите ѝ се напълниха със сълзи от внезапната болка.

– Защо не опиташ още веднъж?

– Трябва ли... да говорим тук?

– Какво му е на мястото. Добро е като всяко друго. Пък и не обичам да бъда мишена.

– Моля те... – думите бяха придружени с въздишка.

– Добре, къде? – попитах аз.

Тя ме изгледа с големите си тъмни очи, които, странно защо, но бяха престанали да се страхуват.

– Където искаш.

– Добре ли ме познаваш?

– Говорили са ми за теб – каза тя.

– Тогава знаеш какво може да се случи, ако решиш да хитрееш.

– Да.

– Не се опитвай да избягаш. Разхождай се тихо и спокойно и стой близо до мен. В противен случай това, което ще ти направя, ще изглежда като обикновен припадък и когато те оставя сама, ще има да прокли- наш момента, в който си ме срещнала.

Тя кимна, без да каже нищо. Изтиках я от телефонната кабина, пяхнах моя 45-и обратно в кобура и я накарах да почувства пръстите ми в ръката си малко над лакътя. Не много далеч моите приятели от цирка се

бяха настанили в един хотел до Градината. Представлението беше започнало и ние можехме да използваме стаята на Фил за няколко часа или за колкото беше нужно, за да видя какво криеше малката лейди.

Фил излезе от шапитото на улицата, подаде ми ключа, като се ухили и ми даде няколко мъдри напътствия, след което се върна към работата си. Лили Торней и аз взехме асансьора до шестия етаж, влязохме в стаята и заключих вратата след себе си.

След това извадих патлака си и останах на място, като я наблюдавах, готов за всякакви неочаквани номера. Бях виждал капани за мъже и преди.

Много внимателно, с връхчетата на пръстите си, тя отвори чантичката си, извади едно портмоне и го отвори в дланите си.

– Хвърли ми го – казах аз.

Тя ми го даде, след това седна с ръце в скута си. Отворих го по-широко и видях двете карти за самоличност в найлонови обвивки. Едната бе издадена от държавния департамент. Другата беше на Интерпол. Имената и описанията съвпадаха.

– Можеш да провериш почерка или отпечатъците от пръстите ми, ако искаш – предложи ми тя.

Хвърлих портмонето ѝ на леглото зад нея.

– Тези неща могат да бъдат подправени.

– Радвам се, че си толкова предпазлив.

– Именно затова съм жив досега.

Лили Торней погледна многозначително към телефона на нощното шкафче.

– Знаеш къде можеш да позвъниш. След десет минути могат да пратят някой агент да ме идентифицира.

– Нямам нужда от помощ, сладур. Къде се лепна за мен?

– Пред хотела ти.

– Защо не се опита да се свържеш с мен там?

– Исках да съм сигурна, че никой няма да ни види. Последвах те. Смятах да осъществя контакта по друг начин. – Тя спря за миг, гледайки ме внимателно. – Как разбра, че те преследвам?

– Усетих. Тя кимна.

– Да. Знам какво имаш предвид.

– О'кей, Лили. Сега вече осъществи контакта. Какво търсеше.

– Теб. Казаха ми да те намеря.

– Кой?

– Теди Тедеско.

Вдигнах пистолета си и го насочих към главата ѝ.

– Лъжеш, рожбо. Теди е мъртъв. Загина преди повече от месец.

– Именно това искахме да накараме всички да мислят. Мъртвецът имаше документи за самоличност със себе си, но тялото беше толкова обезобразено, че идентифицирането му бе невъзможна. Приеха, че документите съответстват на личността на убития, така че Теди можеше да продължи работата си.

Попитах много бавно:

– Каква работа?

Лили поклати глава и смръщи вежди.

– Не спомена. Каза само, че ти си щял да знаеш какво да правиш.

– Я си кажи всичко, рожбо.

– Тайгър... – Тя се изправи предизвикателно и ме закова с поглед. –

Аз съм пълномощен агент на Интерпол, проверен от собствения ви държавен департамент. Знаем за теб и за връзката ти с Мартин Грейди и неговите... бизнес партньори. Тези хора може да са достатъчно големи и богати, за да създадат и поддържат една ефективна мрежа от цивилни агенти, която е в състояние да подготвя политически преврати, да разполага с живота и смъртта на хората и още много други неща, представени под маската на патриотизма, но твърде често те се замесват в механизмите на истинските правителства. В този свят се случват неща, които са по-могъщи и от най-могъщите идеалисти или каквито и да са там, и крайният резултат често се различава от желанията им. Те обичат хора като теб да работят за тях – необуздани, интелигентни, безпощадни мъже, които изпълняват техните нареждания, но понякога способни да унищожат цялата система с едно безразсъдно действие.

– Може би тя трябва да бъде разрушена.

– Не и от вас.

– Лили... отклоняваш се от въпроса – казах аз. – Теди Тедеско!

Хванах я натясно. Тя започна нетърпеливо да си поема дъх, присви устни и очите ѝ зашариха по мен, преди да каже:

– Той може да стане причина за инцидент, който да предизвика ядрена война.

– И какво от това? – попитах аз. Устата ѝ се отвори от изненада.

– Теб... въобще ли не те е грижа?

– Рожбо, не давам и пукната пара за този скапан свят. Къде е Теди?

– В Селачин. Това е малко кралство в района на Саудитска Арабия.

– Кой те изпрати тук?

– Интерпол.

– Това не е политическа организация.

– Техният бизнес е смъртта. Твоят приятел е отговорен за няколко смъртни случая.

– Тогава го пречукайте.

– Не можем. Той просто изчезна.

– Жестоко! – казах аз.

Не можеше да бъде излъгана от тона ми. На лицето ѝ се изписа твърдо, фанатично изражение, когато се опита да се овладее.

– За нещастие трябва да се възползваме от ситуацията. Тедеско е получил задача, която може да доведе до избухването на война.

– Това си е негова работа, не моя.

– Но сега е и твоя работа, Тайгър Мен. Именно твоят приятел Тедеско докара нещата дотам, че нямаме никакъв избор повече. Хвана ме на мушката и ми каза да те намеря и да ти предам само една дума. Знаехме достатъчно за намеренията му, така че когато той започна да ги осъществява, ние вече бяхме отвъд точката, от която можехме да се върнем обратно, и трябваше да действаме по принуда. Така че те намерих.

Ръката ми отново стискаше здраво пистолета. Една грешна дума и тя щеше да умре на място.

– Кажя я, Лили.

– *Скайлайн*.

Вдигнах предпазителя на моя 45-и, задържах го още малко в ръката си и го прибрах обратно в кобура.

Скайлайн. Кодова дума, която имаше значение само за четирима души, смъртоносна дума, която изричаш само когато си загубил контрол върху положението. В каквото и да се беше замесил Теди, то сигурно е било прекалено голямо, за да се справи сам, и той нямаше да може да го направи сам. Щеше да умре, преди да завърши мисията си, и имаше нужда от спешна помощ. Беше достатъчно рисковано, че се бе разкрил, като ме излагаше и мен на опасност, но положението очевидно е било толкова напечено, че той е бил принуден да предаде паролата, която щеше да му осигури помощ, макар че това можеше да струваше съществуването на организацията.

Знаех значението на смъртта в този бизнес. Можех да я причиня на всекиго и бях готов да я приема, когато идваше моят ред. Познавах рисковете и значението на задачата, в противен случай нямаше да бъда член на групата. Не можеше да повикаш за помощ хора извън твоята собствена единица, освен ако ситуацията беше толкова критична, че твоята собствена смърт се оказваше сравнително незначителна в

сравнение с това, което можеше да се случи със свободния свят. Сигналят *Скайлайн* означаваше, че това време бе настъпило.

Скайлайн. Задачата на Теди Тедеско преминаваше в ръцете ми.

– От колко време ме търсиш?

– Пристигнах вчера. Офисът на държавния департамент в Ню Йорк ме прехвърли към Службата за безопасност (IATS) и те ми дадох някои от възможните ти местонахождения. Тази вечер започнах да изследвам този район, но не можах да те открия, докато бившият ти шеф от военното разузнаване, полковник Чарлз Корбинет, не ми даде имената на няколко хотела.

– Добре си се постарала, сладур. В IATS знаят ли какво се е случило?

– Нямам представа. Има някои прекъсвания в комуникацията между отделните ви агенции, което може би ти е известно.

– Дяволска бюрокрация – казах аз. – А ти знаеш ли?

– Засега не. Получих заповед да те намеря и да ти предам съобщението. Интерпол сега проверява положението. Ще ми се обадят утре сутринта.

– Утре може да бъде твърде късно. Наблюдавах я и се питах какво мога да предприема.

Трябваше да допусна само една малка скапана грешка, за да попадна в списъка на мъртвите.

Спомняш ли си старите дни, Тайгър? Беше млад, бърз и силен. Пълен с пикня и оцет. Сега оцетът си бе отишъл и беше останала само пикнята. Ако имаше достатъчно от нея, може би все още щеше да бъдеш в състояние да удавиш някого в нея. Минаха двайсет години след големия удар в Германия. Двайсет години от времето, когато всичко изглеждаше забавно, като една огромна игра. Ти оцеля, защото времето ти позволи и професионалната ти техника се превърна в инстинкт, който те караше по-бързо да вадиш пистолета и да натискаш спусъка без излишни въпроси, получи възможност да проникваш в най-дълбоките мисли на другия. Обрисуйвай се и крайният резултат ще бъде – убиец. Обрисуйвай се и ще се получи само една дума: непощаден. Хубава дума. Можеше да се сравниш с другите професионалисти и знаеше, че ти го правиш по-бързо и по-точно, отколкото те биха могли да го сторят. Двайсет години, които те поставиха на първо място в списъка на комитата... Веголт... този, когото те желяеха да елиминират повече от всички други.

Защо трябваше да се разкриваш сега, Тайгър? Играта почти свърши. Спечели си проклетото място в списъка доста отдавна. Заради

парите ли? Наистина... не бяха малко... ти беше член на групата на Мартин Грейди, субсидирана с милиони долари, които можеха да купят всичко под слънцето. Почти. Може би. Другата страна не можеше да те купи, май точно в това се състоеше значението на думата „почти“.

На няколко квартала от тук Рондин те чакаше да ѝ позвъниш. Датата за венчавката беше определена и жената, която ти обичаше, но която за малко не уби, беше там и те чакаше да се обадиш.

Рондин, милата Рондин с кестенява коса и прекрасни бедра, стегнат стомах и гърди, които карат мъжете да въздишат и които никои друг не можеше да докосне, ме чакаше. Рондин с влажните устни и огнените желания, която ме желаше, и животът с любов и без оръжия и тъпия звук на куршум, удрящ се в нежната плът.

Тя ме чакаше сега, докато аз кръстосвах улиците на града, чудейки се как ли щях да ѝ кажа, че в тази игра нямаше крайна точка, нямаше край на живота, който бях живял, защото истинската Рондин беше точно като мен.

Мъртва. Нацистка шпионка, мъртва някъде в Европа. Със сигурност.

Рондин, най-възрастната от семейството Кейн, чиито предци стигаха до благородниците, заставили ръката на крал Джон да подпише Великата Харта. Рондин, която избяга при нацистите през 1941, никога нямаше да живее повече като Кейн, а просто като Рондин. Срегнахме се като врагове и се влюбихме един в друг със силата на чувствата, която само врагове могат да изпитват един към друг. Наистина се обичахме.

Или най-малкото, аз я обичах. Накрая тя стреля по мен на два пъти, за да може да осигури собствената си безопасност, и в течение на двадесет години аз не преставах да я търся. Мислех, че вече съм я намерил, и тя беше на няколко сантиметра от смъртта, когато разбрах, че въобще не беше Рондин, а нейната по-малка сестра, Едит Кейн. Но за мен тя си беше Рондин и аз я обичах дори повече.

Сега тя трябваше да ме чака.

– Къде си отседнала? – попитах аз.

– В хотел Тафт.

– За колко време?

– Очаквам да ме повикат след няколко дена. Задачата ми свършва с предаването на съобщението за това, че съм се свързала с теб.

– Върни се в хотела и стой там. Ще ти се обаждам на всеки два часа.

– Не виждам причина...

– Няма и нужда да виждаш. От Интерпол може да поискат допълнителна информация. Сигурен съм, че ще оценят жеста.

Тя се поколеба за миг, обмисляйки възможните усложнения, след това кимна.

– Добре, ще си бъда в Тафт. – Протегна ръка. – Мога ли да си получа pistolета?

Измъкнах беретата, извадих пълнителя и патрона от затвора, като ѝ ги подадох отделно. Без да си даде труда да зареди отново pistolета, тя пхна всичко в чантичката си.

– Не мисля, че е нужно да бъдеш толкова предпазлив сега.

– В този бизнес имаш право само на една грешка, рожбо. Направих моята грешка преди доста години. След известно време оцеляването се превръща във въпрос на навик и рутина.

– Както и убиването – добави тя. – Дадох си труда да се запозная с миналото ти. Изглежда, всеки отдел има досие за теб, макар че детайлите са малко схематични. Има повече предположения, отколкото факти. В един от случаите дори ти беше едновременно на две места, разположени на повече от хиляда мили едно от друго.

– Аз съм доста способно копеле.

– Ти си нещо повече от това. Важен си, защото имаш огромна разрушителна мощ. Силата, акумулирана около теб, надвишава властта на някои малки правителства. Един ден ти ще бъдеш спрял и това ще бъде акт на благотворителност. Който и да го направи, ще се обкичи с медали, някои видими, други – под формата на въздишка на облекчение.

Ухилих ѝ се, защото знаех какво се криеше зад думите ѝ. Нямахше нужда да го казва, но когато лентата се навива, ъгълчетата понякога остават навън и е забавно да ги одраскаш малко.

– Ти май не обичаш мъжете?

В очите ѝ се разгоря малък пожар.

– Не съм от обратните щепсели, ако това имаш предвид.

– Не те питах за това.

Устните ѝ сякаш се свиха.

– Освен за една определена функция, често не мога да видя за какво могат да послужат мъжете.

– Може би ако имах време, щях да ти покажа – съобщих ѝ аз.

– Няма да посмееш да ме докоснеш!

– Учтиво е да почакаш, докато те помолят за това, рожбо. Хайде да свършваме.

Оставих ключа на Фил на таблото, махнах на едно такси на

Четирийсет и девета улица, откъм изхода на Градината, и закарах Лили до Тафт. Не пророни дума, просто си седеше и зяпаше през прозореца. Когато я свалих пред хотела, накарах шофьора да се върне обратно към жилището ми, отписах се от хотела и се преместих седем квартала надолу към центъра в Барнес Хаус, като се разписах като Т. Мен, Лос Анжелис, Калифорния.

Беше точно десет без петнайсет.

Обадох се на рецепцията, дадох на телефонистката номера на Рондин и я чух, че вдига слушалката. Простото „ало“ беше казано с такъв кадифен тон, който можеше да бъде култивиран само от поколения цивилизация и добро възпитание.

– Аз съм, сладур.

Тя инстинктивно почувства напрегнатостта в гласа ми.

– Пак си се натопил в нещо.

Това си беше констатация, а не въпрос.

– Този път ме натопиха.

След минута тя отново потърси гласа си. Сега в него нямаше предизвикателни нотки, нямаше обвинения, само тъга, която беше там и последния път, когато се случи нещо подобно.

– Трябваше да си заминем отгук, Тайгър. След два дни щяхме да бъдем вече женени. Тогава неприятностите нямаше да те намерят.

– Но тази щеше да ме намери във всеки случай.

– Да – изрече бавно тя. – Мога да си представя вече.

– Ще се видим ли?

– Късно е.

– Не е чак толкова късно.

– Утре, Тайгър.

Почаках да остави слушалката, след това върнах телефона на мястото му.

Така, сега отново бях скитник, човек, който повече не принадлежеше на света. Трябваше да се кача при нея и да ѝ обясня. Трябваше да погледна в тези бездънни очи и да я излъжа, защото тя нямаше да поярва на истината. Щеше да чака. Същото правеше и Теди.

Кой беше пръв? Защо ли питах, след като вече знаех отговора.

Полетът от Вашингтон стовари един нов човек в Ла Гуардия няколко минути след 14 часа. Мартин Грейди се бе погрижил лично за посрещането, можех да позная посрещача по куфарчето, което носеше, добре сложен младеж на около двайсет и пет години, който можеше да мине за младши изпълнителен директор и се канеше да замине заедно с

грижовната си съпруга и деца на почивка за уикенда.

От начина, по който се движеше обаче, аз знаех, че под сивия костюм се намира един от онези яки типове, които бяха целите мускули и винаги бяха готови да докажат, че с основание заемат мястото си в организацията.

Оставих го да натовари багажа в таксито и да даде адреса на шофьора, след това седнах до него и казах:

– Здравсти, чедо, щастлив ли си?

Шофьорът започна да се обръща, но момъкът го сръза:

– Гледай си пътя, човече. Давай напред. – След това ми се ухили. – Лени Байрнс.

Стиснахме си ръце и разбрах, че беше чувал доста неща за мен, защото очите му блестяха от възбуда и се опита да ми стисне ръката по мъжки.

– Подочу ли нещо?

Той кимна:

– Това-онова. Ще ти кажа, като пристигнем в хотела.

– За първи път ли излизаш на акция?

– Досега се занимавах с канцеларщина.

– Дръж се настрана – предупредих го аз. – Ти си само куриер. Може би по-късно ще се включиш в истинска акция.

– О'кей, нямам търпение. Надявам се да се случи нещо. След като пристигнем в хотела, можеш да правиш с мен каквото поискаш. Докато не ме освободиш, ще получавам заповеди от теб.

– Докъде стига подготовката ти?

– Комитетът ме ангажира за шест месеца, след това за още шест в лабораторни изследвания и три месеца полеви тренировки. Бях в програмата „Космос“ и върших черната работа за Холъндейл във Формоса.

– Добра работа. Кой ти беше инструктор?

– Бредли. – Той ми се ухили лукаво. – Май е бил и твой инструктор. Разказа ми доста шантави истории.

– Той приказва прекалено много. Не му позволявай да те баламосва.

Централата му беше ангажирала апартамент при Келвин, две стаи на десетия етаж, и го беше представила като един от организаторите на многочислените кампании на Мартин Грейди. Въпреки това ние внимателно проверихме апартамента, за да се убедим, че няма инсталирани подслушвателни устройства. Всяка от кампаниите на Грейди или на неговите сътрудници беше под постоянния надзор на екипи от Вашингтон,

след като момчетата с панталони на ивици и звездички преди няколко месеца бяха предизвикали разследване на дейността му. Те можеха да спрат акциите ни толкова успешно, колкото и червените, ако им позволихме да се приближат повече, отколкото е нужно.

Оставих го да се занимава с багажа, пуснах телевизора високо, за да заглуши разговора ни, и се облегнах назад в креслото.

– Да започваме, Лени.

Не си харчеше думите напразно, а направо премина към въпроса.

– Получихме сигнала Скайлайн през Лондон, но предаването му е било забавено и не знаем колко време е минало, откакто е бил получен в Лондон. Тедеско може вече да е мъртъв. Въобще нямаме информация за дейността му. Централата смята, че става дума за съзнателно покриване. Теди беше там нелегално и няма начин да се докаже, че е влязъл или излязъл от страната. В държавният департамент си държат устата затворена, както и дипломатическите ни служби там. Не можем да притиснем никого, затова не ни предлагат никаква информация. Всичко е така, сякаш нищо не се е случило.

– Именно това си мислех – казах аз.

– Знаеше ли нещо за неговата мисия?

– Не.

Лени кимна.

– Беше много секретна, пазеха я дори и от нас.

– Винаги е така, рожбо.

– Може би ти е позната топографията на Селачин.

– Наполовина пустиня, наполовина планински вериги. Прелитал съм над района, това е всичко.

– Тогава ти е ясно какво представлява. Както и да е, подобно на всички неразвити области, които сега са горещи точки на политическата карта, Селачин придобива все по-голяма значимост. Преди около две години един индустриалец от Индиана откри огромни нефтени находища в подножието на северната планинска верига. Но те не бяха от обикновения тип. Нефтът трябва да се екстрахира чрез радикално нов процес, който една от нашите главни нефтени компании експериментира в течение на последните десет години.

Накратко, ако това нефтено находище се окаже достатъчно богато, то ще превърне тази малка област в конкурент на Саудитска Арабия. Това означава, че както Съединените щати, така и комунистическите държави ще се окажат въвлечени в конфликт, породен от желанието да контролират този район на света.

За наше щастие ние имаме определени предимства. Именно един от нашите хора откри находището, а нашите експерименти по добиването на нефта са значително по-напред от чиито и да било други. За да си изясни картината, Вашингтон изпрати двама военни специалисти и започна да ухажда Тейш Ел Абин, краля на Селачин, и внезапно това малко влечуго слиза от магарето си и се качва на кадилак. Естествено червените доловиха промяната и започнаха да се ровят наоколо, докато не разбраха за какво става дума. Сега те май са завъртели романс с Тейш, осуетявайки действията на нашите хора, за да могат да спечелят необходимото време за развитието на новата технология за добиване на нефт.

– Какво стана с двамата ни специалисти?

– Мъртви са – отговори Лени. – Какво друго можеше да стане? Били са затрупани в някакво свличане. Последният отчет на Теди гласи, че това въобще не е било нещастен случай. Момчетата са били убити.

– Някакви оплаквания от страна на държавния департамент?

– Не може да има никакви оплаквания, защото в противен случай ще разкрият картите си. Трябва да играят по правилата на играта. Ако обвинят Съветите, отговорът ще бъде пропагандна вълна по целия Близък Изток за това как се опитваме да експлоатираме бедните номади. Междувременно червените печелят време. Те са по-близо до осъществяването на операцията и имат по-широк размах и свобода на действия. Това, което може да направи Вашингтон, е да съблазни Тейш. Трябва да пристигне тук след два дни за някакъв голям празник и, разбира се, ще дойде с протегнатата ръка, както и всички останали.

– Разполагаме ли с някаква информация за Тейш?

– Почти нищо. Досега той не е бил нищо повече от обикновен местен шейх. Такива като него са десетки, но той е изкопал отнякъде съветник на име Сарим Шей, който е получил образованието си в Лондон и познава всички подводни камъни на задкулиската дипломация. Тази змия залага на едро. Това, от което се страхува Централата, е, че Сарим Шей има определени политически възгледи. Като студент е бил свързан с комунистически групировки и разполагаме с данни, че е следвал и в московски институт. Ако това наистина е така, той ще се стреми да даде предимство на червените.

– Каква беше задачата на Теди?

– Да провери дали нефтеното находище е достатъчно голямо и да действа като буфер в случай че някой от съветските агенти се намеси в играта. Бил е засечен някъде в хода на операцията. Централата смята, че е мъртъв. Червените не биха си позволили лукса да го оставят жив.

– И сега аз трябва да вляза в играта – заключих аз.

Лени поклати глава.

– Не. Ти ще останеш тук. Нашето разузнаване смята, че противниците ще предприемат опит да очистят Тейш Ел Абин. Засега той няма наследници, макар да е сгоден за някакво младо момиче на име Вей Лока. Ако бъде убит, цялата власт ще премине в ръцете на Сарим Шей и те ще спечелят играта. Сарим ще си замине с даровете на САЩ и практически ще ги предаде в ръцете на Съветите. Ако той склучи договор с нашето правителство за провеждане на експерименти за добиването на нефт, червените могат просто да се отдръпнат, докато експериментите завършат, след това ще организират преврат и ще си получат своето. Смятаме, че Тейш ще бъде повече склонен да ни сътрудничи. Той вече се е сблъскал с влиянието на комунистите и знае, че ако им даде възможност да проникнат в страната му, неговата власт ще отслабне. А това въобще не му харесва. Бедата е там, че комунистите не могат да го пречукат, без да причинят маса вълнения в страната му, защото Тейш е както политически, така и религиозен вожд. Ако се случи нещо с него, това трябва да изглежда като враждебно действие от страна на Съединените щати, така че руснаците да могат да поемат ролята на защитник.

– Същата стара схема.

– И ти си избран за ролята на стражарско куче.

– Какво ще стане с Теди?

– Извикахме Пит Мур, който скоро ще тръгне да го търси. – Лени извади от джоба си цигара и я запали. – Ако все още се чудиш защо оставаш тук...

– Точно това правя – прекъснах го аз.

– Чувал ли си за Малкълм Таръс?

– Агент номер едно на Съветите в Далечния Изток.

– Същият, но в последно време позициите му са се закрепил. Ръководи проекта „Гаспар“, подразделение на КГБ, което се занимава само с първокласни мишени. Отговорен е лично за този случай. Може да не ти е известно, но вече си се срещал веднъж с него в Бразилия. Тогава се е подвизавал под името Артуро Пенса.

– По дяволите, нали застрелях това копеле?

– Точно в шията. Унищожи оперния му баритон.

– За съжаление.

– Той обичаше да пее с една от съветските оперни трупи.

– Сега може да издава птичи звуци – казах аз. – Мислех, че съм го убил.

Лени ми се ухили.

– Той те търси, приятел. Носи се слух, че приел тази задача само за да се появи тук. Знае за Скайлайн и предполага, че и ти ще се появиш на сцената.

– Това започва да ми харесва. Този път ще остане завинаги тук.

– Мартин Грейди те съветва да го държиш изкъсо. Имаш работа с един от най-добрите. Отвсякъде ни натискат и не можем да си позволим грешки. Един ход в грешна посока и Вашингтон ще има оправдание за една масирана атака срещу нас. Някои от компрометиращите материали, които имаме за политическите фигури, вече са безполезни поради отстраняването на важни свидетели. Дори групите ни за оказване на политически натиск вече среща доста сериозна съпротива. Яйцеглавите не харесват намесата ни в политическата сфера и смятат да постъпят както те си знаят независимо от това, дали ще загубим студената война.

– Картината ми е ясна.

– Тогава всичко зависи от теб. Ще ти помагам с инструкции, обичайните канали са обезпечени и винаги мога да ти осигуря пари за каквото пожелаеш. В деня на пристигането на Тейш Ел Абин в Стейси Болруум се организира прием в негова чест, след това ще има парад, предназначен повече за тълпите зяпльовци в града. На следващия ден се предвижда пътуване до Вашингтон. Можеш да установяваш контактите си както сметнеш за удобно, разбира се, при спазване на пълна дискретност.

Кимнах, измъкнах се от креслото и се изправих.

– О'кей, Лени. Ще предавам отчетите си чрез теб. Ако получиш някаква нова информация от Централата, можеш да ме намериш в Барнес Хаус. Ще обикалям наоколо, но в Нюарк ще знаят винаги къде съм.

– Добре. – В очите му отново се появи възторженото огънче и той добави: – Ако има някаква акция...

– Знам – казах аз. – Ще ти се обадя.

– Благодаря, Тайгър. – За момент той престана да ми се хили и ме изгледа сериозно. – Кажи ми нещо, откъде взе това име?

– Моят старият ми го даде. Смяташе, че е голям майтап. Трябваше да се доказвам още от тригодишна възраст.

– Губил ли си някога?

– Веднъж. Едно четиригодишно момиченце ме изрита по ташаците.

– О!

– Когато станах на двайсет и пет, я срещнах отново – ухилих му се аз. – Изравних резултата.

Излязох навън, затворих вратата и се спрях в коридора за момент. В цялата история нямаше нищо смешно. На пет хиляди мили един от моите най-добри приятели може би умираше бавно и мъчително. Или вече беше мъртъв. А аз трябваше да си играя на дипломат.

Глава 2

Вранните сутрешни издания на вестниците имаше няколко пасквила за пристигането на чуждестранните светила. Нито едно от информационните агентства нямаше достатъчно информация за Тейш Ел Абин, затова даваха само едно кратко описание на колоритния ландшафт на страната, за ролята на Тейш в делата на кралството и близостта му до главните арабски правителства. Навсякъде се споменаваха за сгодяването му за младата Вей Лока, както и за неговата привързаност към главния му съветник, Сарим Шей. Само един от вашингтонските вестници намекваше за истинската причина на неговата визита, но дори и този намек страдаше от двусмисленост.

Хвърлих вестника на масата, взех един душ и се облякох. Долу пред хотела градската симфония бе започнала от зори, боклукчийските кофи и сирените възвестяваха новия ден. Когато излязох на улицата, няколко пияници спореха на ъгъла, но патрулното ченге се насочи към тях и те си вдигнаха парцалите, като мърмореха нещо под носа си. Такситата от ранната смяна забавяха ход на всеки ъгъл с надеждата да закачат някой клиент. Само след два часа нямаше да има свободно такси, но сега те се държах безумно благоприлично. Тръгнах надолу към Карнеги Дели, взех си датски сладкиши и най-доброто кафе в Ню Йорк, след това потърсих монета за телефона и се насочих към най-близката кабина.

Джак Брант беше един от малкото останали заклетни индивидуалисти. След войната той се задържа за известно време в Израел, след това обиколи почти всички развиващи се страни, бореше се с мухите, горещината, мръсотията и аборигените със своя отряд булдозери, като помогна за иригацията на половината пустини в света и се окопа за по-дълго в Саудитска Арабия заедно с една нефтена компания, докато не се отвори от политическата система – имаше неприятна среща с двама нехранимайковци, които се опитаха да го убият, и пречука единия от тях, преди да бяха успели да му натикат главата в локвата по средата на улицата.

Не бях го виждал от пет години и характерът му въобще не се бе изменил. Когато вдигна слушалката, той каза:

– Какво, по дяволите искаш! Не знаеш ли колко е часът?

– Разбира се.

Една дума беше достатъчна. Той изведнъж спря, каза нещо

приглушено и след това възкликна:

– Проклет да съм! Тайгър! Стар кучи сине! Къде те носи вятърът?

– На другия бряг на реката. Не мислех, че все още си в Бруклин.

– Човече, тук никой не стреля по теб. Чакай малко, какво става?

– Имам нужда от помощ, старче.

– А така! – Той се засмя и добави: – Страх ме е да попитам. Последния път, когато ми се обади, натоварихме няколко 50-калиброви картечници на самолета и излетяхме да преследваме цяла армия. Твърде съм стар вече за тези игри.

– Няма и да те моля да участваш в тях.

– Глупости. Къде ще се срещнем?

– Какво ще кажеш за закусвалнята на ъгъла на Шесто Авеню и Четирийсет и пета?

– Дай ми час и половина.

– Имаш ги.

Как да кажеш „здраси“ на един стар приятел, с когото заедно сте се сражавали срещу общия враг? Как да кажеш „здравей“ на човек, който е готов да тръгне с теб дори без да го помолиш и без да е повече във форма? Ухилваш му се, протягаш ръка и се държиш така, сякаш от последната ви среща са изминали само няколко часа. Дори и годините да са оставили своя отпечатък върху лицето му, за теб това няма значение, защото знаеш, че вътрешно той не се е изменил.

Бях донесъл вече кафетата, но като всички хора с едро телосложение той не се успокои, докато не натовари един голям поднос и не го сложи на масата пред себе си. Джак беше човек, на когото можех да кажа всичко, и знаех, че казаното ще си остане между нас. Беше виждал как действате, на два пъти бе участвал в операции и знаеше какви чувства изпитвате. Съобщих му детайлите веднага щом ми се представи удобна възможност и го наблюдавах как попива информацията, преценява всяко изречение и се опитва да го свърже с това, което вече знаеше.

Когато свърших, той се облегна назад, кимна с глава и каза:

– Къде е моето място?

– Последния път, когато се върна от Саудитска Арабия, ти взе със себе си някои от твоите хора, които те бяха помолили да измъкнеш от там. Вкара ги контрабандно в страната, осигури им нова самоличност и те са все още тук. Така ли е?

Джак кимна и се намръщи.

– Знаят ли диалекта на Селачин? – попитах го аз.

– Разбира се. Всичките са от тази област. Избягаха оттам и бяха тръгнали към западната част на Саудитска Арабия, когато отидохме да си приберем боклуците. Грошовете, които печелеха, им изглеждаха като цяло състояние, а когато научиха за добрите стари Съединени щати, все едно че чуха за Мека. Само за нея си мислят. Претрепаха се от работа само за да останат с нас, а когато привършиха парите, въобще не се отлеяха от нас.

– Добре. Мислиш ли, че ще се включат в тази игра?

– За какво говориш? Ако ги накарам да скочат от Улуорт Билдинг, ще скочат, без да се замислят. Казвай сега за какво става дума.

Кимнах, премислих отново всичко и казах:

– Искам да посрещна един кораб утре. Тейш Ел Абин и неговият антураж ще бъдат на него. Ще преоблечем тези момчета в националните им носии, ще ги инструктираме какво да казват и ще им уредим среща с големия бос. Аз ще бъда с тях, но ще се държа по-назад. Просто ще слушам. Странно е, но когато отиваш в друга страна на един ден полет от своята и срещнеш съотечественик, винаги смяташ, че си се срещнал с приятел от детинството. Ще има официално посрещане на Тейш и всякакви други протоколни формалности, но искам да бъда там, преди маскарадът да започне. Кога можем да се срещнем с твоите момчета?

– Какво ще кажеш за днес следобед?

– Добре. Ще се погрижа за облеклата, ще подготвя сценария, така че ще могат да репетират цяла нощ. Само че без инциденти, приятел. Всичко трябва да изглежда благоприятно. Ще имаме работа с експерти.

– Не се безпокой за тези момчета. Доста отдавна са тук и вече са вътре в нещата. Двама от тях дори завършиха вечерно училище. Ще се справят. Къде ще се срещнем?

Дадох му адреса на Ърни Бенгли в долната част на Манхатън. Ърни беше експертът на Мартин Грейди по специалната екипировка, дипломиран инженер-химик, истински гений в приготвянето на експлозиви, който можеше да си съперничи с Мерлин Магъосника. Централата вероятно го бе предупредила за новата задача и предполагам, че той вече я обмисляше предварително. На два пъти ми бе спасявал живота с хитроумните си приспособления и мъркаше като котенце от удоволствие, когато хвалех техническия му гений. Този път удоволствието нямаше да бъде по-малко.

В осем часа изпратих Джек до ъгъла, след това тръгнах нагоре към Тафт. В цялата тази работа имаше и един забавен аспект, Лили Торней,

който трябваше да проверя. Във фойето написах бележка, връчих я на момчето на рецепцията и отбелязах в коя преграда я слага. Изчаках пет минути, взех асансьора, качих се до нейния етаж и почуках на вратата.

Тогава разбрах защо предишната нощ имах чувството, че ме преследва професионалист. Лили беше станала и, вече облечена, отвори вратата, но знаех, че под кърпата, преметната на ръката ѝ, държи заредената и готова за стрелба берета, макар да мислеше, че на вратата чука камериерката, и се усмихваше, готова за всичко. За да ѝ покажа, че аз все пак бях по-голям професионалист от нея, измъкнах светкавично берета от ръката ѝ, разредих я и захлопнах вратата след себе си.

– Имаш нужда от уроци, момиче – казах аз. Тя не преставаше да се усмихва.

– До днес не смятах така. – Отдръпна се назад в няма покана да вляза. – Какво щеше да направиш?

– Щях да натисна спусъка – отговорих аз.

– А ако пред теб се намираше приятел?

– Не е трябвало да стои на пътя ми.

– Мога ли да си получа пистолета?

Хвърлих ѝ го и куршумите се разпиляха по пода.

– Разбира се.

Тя ги събра много внимателно, зареди отново пистолета и го скри в колана си.

– Всичко, което съм чувала за теб, е вярно, така ли е?

– Едва ли си чула всичко, сладур.

– И какво е това, което не съм чула?

– По-добрата част. – Разходих се до прозореца, вдигнах щорите и се загледах към улицата. По навик започнах да проверявам стаята и тя ме наблюдаваше с насмешка, докато не се доближих до гардероба и разбрах, че съм открил нещо. Магнитофонът беше в долното чекмедже в една проста картонена кутия, кабелът за микрофона минаваше през задната стена на гардероба, а самият микрофон бе скрит в един от предните крака.

– Много невнимателно от твоя страна – казах аз.

– Интерпол очаква от нас да записваме, ако е възможно, всички разговори, когато работим по някой случай.

– Дрън-дрън. Тренирай ума си. Някой ден ще те убият само защото си показала пръста си. – Откъснах кабела от микрофона и го сложих в ръката ѝ. – Напоследък Интерпол май има нужда от помощ.

Престана да се усмихва. Стана по-лесно, защото пред себе си имах

същата Лили, която се намираше в телефонната кабина преди няколко часа: твърда, мръсна, горда от това, което вършеше, и смятаща, че го върши добре.

– Какво се опитваш да докажеш?

– Нищо, което те засяга лично, момиче. Просто трябва да се погрижа за себе си, когато имам работа с прекалено предани служители. Сядай.

– Защо?

– Да не искаш аз да те сваля? Всъщност тогава може би щяхме да си поговорим по-добре.

Тя седна бързо на края на леглото, устните ѝ се свиха в тънка, права линия, очите ѝ ме наблюдаваха внимателно.

– Искат ли се, така ли?

– Точно така, сладур. Научих се как да се оправям с майките преди много време. Те или трябва да защитават нещо, или трябва да дадат нещо, за да постигнат своето. Няма средно положение. Мога да играя и по двата начина без особени затруднения. – Седнах в креслото и я погледнах. – Каж ми нещо повече за връзката на Интерпол с Тедеско.

Защо?

– Търсиш си го, момиче.

– Вече ми казаха, че не си поплюваш.

– И са били прави. Хайде да се придържаме към бизнеса. Засега сме в един отбор и работим по един и същ проект. Задават се неприятности и те трябва да бъдат предотвратени. Може би не ти харесва организацията на Мартин Грейди, както и методите, които тя използва, но имаш заповед да ни сътрудничиш и да се върнеш с положителен резултат. Добре, ще ти го осигурия. Аз съм неговият главен оперативен работник и първостепенна мишена за Съветите. Това, което поразява нас, ще поразят и вас, и някъде някой ще умре, може би това ще бъде един човек, но могат да бъдат и повече. Ако това стане, да се надяваме, че ще се случи само с един човек. Има много хора, които са заинтересувани от това да ни причинят неприятности. Ти си избрала професията си по същия начин, по който и аз моята. Не харесваме войнолюбците и мразим амбициозните отрепки, които нямат нищо против да се разхождат по труповете само и само да бъдат последните хора, останали на земята. Няма начин да не бъдеш диктатор... Така че прецени възможностите, сладур, и избери тази, която смяташ за най-правилна. В противен случай ние няма да губим сътрудниците си един по един, а ще загубим повече хора наведнъж. Наистина това е по-добре, отколкото да загубим всичко, но едва ли

е по-добре от това да не загубим нищо или само един човек. Схващаш ли?

– Мисля... че разбирам. Но как мога да бъда сигурна в това?

– Ти си запозната с документите, рожбо.

– Какво трябва да ти кажа?

– Каква е ролята на Интерпол в дадения случай? Седяхме мълчаливо почти трийсет секунди, докато тя преценяваше възможностите. Преглеждаше отчетите в ума си, прехвърляше всеки детайл, който ѝ беше известен за мен, и се опитваше да го постави на нужното място. Познаваше начините на действие на Мартин Грейди и искаше да види докъде може да стигне, без да разкрива собствените си начини на действие, и докъде нейната задача се преплиташе с моята. Когато накрая реши, тя се облегна на възглавницата и се загледа в тавана.

– Интерпол се намеси като естествена реакция на събитията, които се случиха. Полицията в много страни беше вдигната на крак, защото някаква международна организация беше убила много местни видни личности, и в Интерпол започнаха да пристигат оплаквания от съответните посолства. Накратко, когато тръгнахме по следите, научихме за съществуването на вашия човек. Теди Тедеско беше идентифициран, проследен и локализиран. Един от нашите сътрудници знаеше за връзките му с организацията на Грейди и всичките ѝ разклонения, така че се придвижвахме сравнително лесно напред, докато имахме работа с установими факти.

В края на краищата подробностите по случая започнаха да се очертават по-ясно. Те вече познаваха Тедеско и ме изпратиха със съответната задача. Именно той предаде сигнала Скайлайн и ако нашата група не знаеше с какво се занимаваш ти, щяхме да процедираме по обикновения начин, като го арестуваме или дадохме инструкции да го задържат. Подобно на теб той знаеше добре нашата процедура, затова се покори и реши да изчака с надеждата, че всичко ще се размине. Намеренията ни бяха да задържим Теди Тедеско за убийството на няколко души и да го екстрадираме в съответствие с клаузите на международното право.

– Глупости – казах аз.

Тя повдигна глава от възглавницата.

– Моля?

– Вие просто сте се уплашили. Знаели сте, че може да хвърли в паника цялата организация, стига само да пожелае. Не ми поднасяй тези идиотщини с международното право. Законът е нещо, което действа в определено място и време. Ако мислите, че ще се съобразяваме със

законите на Саудитска Арабия, където просто ти отрязват ръката, ако откраднеш парче хляб, значи сте глупаци. Те ще се опитат да приложат местното „правосъдие“ по отношение на Теди и някоя важна клечка там вероятно ще има върховното наслаждение да наблюдава как предлагат на Теди собствените му гениталии, за да ги изяде набучени на шиш. Кои, по дяволите, смятат, че сме ние? Получихме това, което искахме, защото си го взехме от тези, които не можеха да го задържат, и го взехме по насилствен начин. Да не мислиш, че главорезите с архаичните идеи не знаят това? Сега се разхождаме спокойно по улицата, защото никой в столицата не иска да нарушава статуквото. Но не е лошо да научат, че все още са останали хора, които могат да се оправят по стария начин. По дяволите, веднъж съдрах кожата на едно момче и той изплю всички държавни тайни, които знаеше, без да ни създава никакви проблеми. Наистина умря, но умря така, както беше убил много хора, а ние получихме отговорите. Бих искал да видя как ще се справят в подобен случай нашите яйцеглавци, Корпусът на мира или политиканите.

Момиче, ние сме просто граждани, които работят за това да опазят тази страна от ръцете на боклуците, които искат да я опропастват. Ние сме хора, които възразяват срещу наказателните подоходни данъци, унищожавачи най-добрите умове на нацията и слагащи цялата власт в ръцете на тези, които не знаят нищо. Можеш да кажеш, че сме десни екстремисти, но сме готови да си счупим главата в стената, за да предпазим страната от тези, които искат да я разрушат. По дяволите, ако Джеферсън, Адамс или Теди Рузвелт можеха да видят какво става сега, щяха да се преобърнат в гроба.

Това, което беше видяла в очите ми, превърна лицето ѝ в маска на ужас. Тя прехапа долната си устна и я задържа дълго така, ръката ѝ се надигаше бавно, за да закрие устата ѝ.

С много усилие тя прошепна:

– Ти не си подходящ...

– Казвали са ми това и преди. Това, което не разбирате, е, че когато си имате работа с търговци на смърт, трябва да използвате единственото оръжие, което те са способни да разберат – насилието. Не е много цивилизовано, но затова пък е ефикасно. Трябва да се откажеш от всички скрупули, както и от чувството за феърплей, което обществото възпитава в нас от детските години, защото другата страна няма този наследствен дефект и се движи абсолютно безскрупулно по пътя на насилието. Те могат да безчинстват, да убиват и да докарат света до ръба на глобалната катастрофа, защото това се дължи на липсата на разбиране и

култура, защото те са били задържани назад в своето развитие и експлоатирани от капиталистическите страни. Но, изглежда, всички забравят, че лидерите на тези страни не са чак толкова изостанали. Повечето от тях имат западно образование и с това, което са научили от нас, заедно със самобитната си гениалност, те ни показват кукиш и живеят такъв луксозен живот, който не можеш да намериш дори и в приказките. Точно в този момент световната сигурност зависи от това по какъв път ще тръгне едно от тези кралства.

– Не можеш да решаваш световните проблеми... с убийства – изрече тя най-накрая.

– Тогава им кажи следното, рожбо. Нека Интерпол открие как умряха двама от нашите специалисти там. Нека да проверят това проклето свличане.

Това я изкара от равновесие и очите ѝ го показаха.

– Откъде... никой не трябваше да знае за това...

– Парите на Мартин Грейди могат да купят всякаква информация.

– Да. Сега го разбирам. – Тя, изглежда, решаваше нещо за себе си, след това каза твърдо: – Смъртта на тези хора бе една от причините, които накараха Интерпол да се намеси. Действията на Тедеско ни дадоха оправдание за операцията.

– Тогава защо са решили да използват теб? Интерпол разполага с много способни мъже.

– Просто защото аз съм жена. Местните лидери проявяват подчертан интерес към западния тип жени.

– Знаеш ли колко бързо може да изчезне една жена там?

– Известно ми е.

– Знаеш ли, че още търгуват с роби?

– Да.

– Да си чувала някога какво става с лековерните момичета, които се наемат за работа в някоя от латиноамериканските страни и засядат там завинаги? Знаеш ли, че това е съзнателно провеждана политика, която в края на краищата ги докарва до някой разгулен харем, където те или свикват с правилата на играта, или биват изстискани до смърт? Виждал съм ги, рожбо.

– Исках да опитам шансовете си. Освен това Интерпол бе зад гърба ми.

– Не ти ли се е случвало да хвърлиш поглед на вашия списък на убитите при изпълнение на служебния дълг? Сама можеш да се увериш колко женски тела са били намирани в тези области.

– Какво предлагаш?

– Да играеш по моите правила, докато успея да схвана линията им на поведение. Ти имаш съвсем оправдано и законно основание за провеждането на разследване и ако имаме нужда от сътрудничеството на полицията, можем да го осигурием чрез теб.

– Нещо, което парите на Мартин Грейди не могат да купят? – забележа саркастично Лили.

– Грешиш, чедо. Обикновено ние се справяме сами с полицейските си задължения и сме достатъчно добре екипирани за това. Но има и други средства и когато тези средства са вързани с конец на малкия ти пръст, нещата могат да станат малко по-лесни, това е.

– И ако не се съглася?

Погледнах към леглото, след това измерих тялото ѝ с недвусмислен поглед.

– Трябва да решиш веднага, Лили.

Ръката ѝ инстинктивно се насочи към пистолета в кобура на кръста ѝ и аз се ухилих.

– Отново ще ти го отнема – казах аз. – Ще те сполети съдба толкова по-лоша от смъртта, че дори може да ти хареса.

Цели десет секунди тя ме зяпа, след това в очите ѝ започна да се появява нещо ново и по устните ѝ пробяга усмивка. Те отново бяха сочни и разцъфтяха в искрен смях.

– Тайгър Мен – каза тя, – мисля, че блъфираш, но няма да поемам риска да предизвикам съдбата. Можеш да се издигнеш до висотата на положението и да се възползваш от случая. Сигурно ще ми хареса и тогава няма да можеш да се отървеш от мен. Така че с оглед на това съм съгласна да бъда малкият ти лакей дотогава, докато съм в състояние да изпратя рапорт по този случай.

– Прекрасно – казах аз и станах. Стигнах до вратата и се обърнах към нея. – По-късно ще съжаляваш, че не си поискала ръката ми.

Устата ѝ остана отворена в неочаквания смях на пълната изненада.

– Ти си едно егоистично, нещастно...

– Копеле – довърших аз вместо нея. – Нямам нищо против някой да измисли нещо ново, когато се опитва да ме квалифицира.

Отворих вратата, излязох навън и я треснах с все сила. Лили Торней имаше някои достойнства, които щяха да я направят ценно допълнение към проекта.

В десет и половина таксито ме остави пред комплекса на Обединените нации. Беше един от тези дни, в които там имаше повече посетители, отколкото персонал, и всички, изглежда, се бяха наговорили да си изпият кафето по едно и също време. Всяка група представляваше малко събрание с определена политическа ориентация. В дневния ред не фигурираше нищо значително, но беше интересно да се наблюдава царщото наоколо оживление. Наистина велико място. Организацията на обединените нации бе учредена с намерението да донесе мир на света, но войните и взаимната омраза не бяха станали по-малко от това.

Разхождах се из фойето, когато една ръка ме потупа по рамото. Зад мен Чарли Корбинет произнесе „Здрасти, Тайгър!“ с характерния за него ръмжащ глас, който не можеше да бъде сбъркан с никой друг, и когато се обърнах, той ми подари жестоката си, иронична усмивка и протегна ръка.

По време на войната Чарли отговаряше за нашите операции и ръководеше една шпионска група, която самият той бе подбрал за някои от най-важните задачи. По онова време не беше щабен полковник. Скачаше с парашут като всички останали, пробиваше си път през окупираните зони и напълно заслужено си получи медалите. По-късно го демобилизираха като генерал, защото смятаха, че е прекалено костелив орех, за да бъде държан в мирновременната армия, а и защото имаше някои идеи за плановете на Съветите, в които никой не искаше да повярва. Но след време се вразумиха. Нямаха друг изход. В настоящия момент гражданското му занятие като шеф на една голяма корпорация му осигуряваше прекрасно прикритие за позицията му в Службата за безопасност – най-новата и най-секретната от всички наши агенции за сигурност.

– Здрасти, полковник. Какво правиш тук?

– Чакам те. Знаех, че ще потърсиш Рондин. Или трябва да кажа Едит Кейн?

– За мен тя винаги ще бъде Рондин.

Тръгнах заедно с него към стената, като по навик търсехме място, откъдето да можем да наблюдаваме всички лица във фойето. Разговорът ни едва ли изглеждаше по-необичаен от дузината други, които се провеждаха на различни места около нас.

– Какъв е проблемът? – попитах аз.

– Теди Тедеско. Предполагам, че вече са ти известни подробностите.

Кимнах утвърдително.

– Той е добро момче, полковник. Ти го обучи по същия начин,

както обучи и мен. Но сега той е затънал до гуша в неприятности.

– Неприятностите може и да са го погребали вече. – Той напъха цигара между устните си и наведе глава към запалената клечка кибрит. – В случай че все още се питаш откъде идва цялата информация, бих могъл да те осветля. Свързах се лично с Мартин Грейди и получих подборка от секретни сведения. – Той издуха един облак дим и започна да наблюдава реакцията ми. Ухили се, когато не я видя и продължи: – Тед ще има нужда от цялата помощ, която можем да му осигурим, и ако до главния офис стигне слухът, че аз съм източникът на новините, ще ме пратят по дяволите, така че си затваряй устата.

– Аз не съм от приказливите.

– Грейди каза, че Пит Мур е тръгнал по следите му. Да си чувал нещо за него?

– Засега не знам нищо. Той едва ли ще поеме по обичайните пътища. По дяволите, бих искал аз да се захвана с това.

– Пит е добър специалист.

– И все пак щях да стигна по-бързо до положителни резултати. Той е работил прекалено дълго в тази област. Много хора познават физиономията му. Освен това след онази история в Мадрид започна много често да натиска спусъка. Надявам се, че този път ще го раздава по-меко.

– За него няма друга алтернатива. Що се отнася до теб, Мартин Грейди е убеден, че трябва да останеш тук. – Чарли дръпна дълбоко от цигарата и остави сивия дим да се изнизва от ноздрите му. – Това е нещо голямо, Тайгър. ЦРУ и Службата за безопасност са създали няколко групи, които работят по случая.

Те знаят какво могат да очакват и ще пресекат в зародиш всеки опит за намеса.

– И преди са се опитвали.

– Сега е по-различно. Искат да провалят операциите на Грейди. Някои хора биха се лишили от предните си зъби само и само да могат да се докопат до теб.

– Като Хал Рандолф ли?

– Точно така. Сега той е на върха на пирамидата. Не се е променил към по-добро. Получава инструкциите си директно от една комисия на конгреса и е отговорен само пред нея.

– Известна ли ти е цялостната картина?

– Мога да си представя нещата доста добре – каза той. – Тейш Ел Абин май ще бъде канонизиран за светец, ако зависеше от службите за сигурност. Ще го охраняват като президента. Не можем да си позволим

грешки в този случай.

– Чувал ли си за Малкълм Таръс? Чарли ми хвърли един бърз поглед.

– Грейди има някои много добри източници.

– Трябва да ги има. Този човек ме търси под дърво и камък. Той ще се постарая да провали тази история по всички възможни начини и междувременно ще се опита да ме спипа. Ако Селачин падне в ръцете на червените, ние ще си го заслужим. Таръс има зад гърба си всички тайни служби на Съветите. Ще работи тук под прикритие и не можем да си позволим да предприемем първия ход.

– Ще бъде много деликатна работа – отбеляза Чарли.

– Как са ангажирани твоите агенции?

– Ще вършим обикновената работа по охраната. Ще осигуряваме покритие за всички официални срещи, на улицата, бодигардове за негова милост във всички възможни ситуации. Ще се опитаме да го показваме колкото може по-малко на тълпата. Всички хотелски стаи ще бъдат внимателно подбрани, снабдени с подслушвателна техника и старателно охранявани. Ще изглежда сякаш му оказваме дължимите кралски почести, но всъщност ще си бъде обикновена полицейска операция. Момчетата от Вашингтон добре разбират значимостта на операцията и ще ни оказват всякакво съдействие. Сега мога ли да те попитам какво възнамеряваш да правиш?

– Разбира се. Един наш човек е затънал в неприятности. Не давам и пукнат грош за Тейш или за когото и да било друго. Той е един негодник, който точно сега има големи карти в ръцете си, но лично аз смятам да извадя по-големи карти, когато измъкнем Теди от бедата, ако, разбира се, все още е жив.

– Ами ако предположим, че е мъртъв?

Обърнах се и го погледах, знаейки, че точно в този момент лицето ми не беше нещо приятно за гледане.

– Законът на Селачин не е живот за живот, полковник. Те могат да те сложат на площада и да ти направят маса неприятни неща като например да ти одерат кожата на ивици или пък да ти изрежат дупка в корема, да извадят част от вътрешностите ти и да оставят кучетата да измъкнат останалото. През това време хората хвърлят камъни или плюят по теб, умират си от смях, без да разбират, че те могат да се окажат следващите в опашката. Мисля, че мога да направя нещо за стария Тед. Няма да ми е за първи път.

– И така, Тайгър, червените ще спечелят в края на краищата.

– Не е задължително, старче. Ако става дума за секретността, никой освен мен няма да знае за случая. Има различни начини да постигнеш целта си. Смятам, че познавам всичките.

– Именно от това се страхувам – каза той сериозно. Загаси цигарата в една хромирана поставка и попита внезапно: – Не си ли виждал още Рондин?

– Не.

– Тя е в стаята за отдих.

– Благодаря.

– Видях я преди малко.

– Е, и какво?

– Този случай може да доведе до международни усложнения. Англичаните са почти толкова заинтересувани, колкото и ние. Тя има пълна представа за картината.

– Кой я е осведомил?

– Знаеш много добре, че тя е прекрасно обучен агент без постоянни задължения. Те знаят, че живее с теб, и нейният осведомител е отишъл направо при нея с подробностите. Сега тя има определена задача.

– О!

– Задачата ѝ е да те предпази от погрешни действия.

– Сега пък ти си този, който разполага с източниците на информация – казах аз. – На коя страна си всъщност?

– Точно в този момент съм на твоя страна. Поради някакви глупави причини имам чувството, че хора като теб могат да намерят отговор на неприятностите от този род. Ако ти не беше достатъчно квалифициран да се справиш с тях, аз щях да съм в голяма степен уязвим. Но в дадения случай мисля, че ще се справиш. – Той ми се ухили. – Проклетите патриоти. Можеш да си помислиш, че сме все още 76-та година.

Кимнах му и го оставих сам.

Стаята за отдих се намираще в края на файето – малко помещение, където влизат за посетители бе забранен, но аз не обръщах внимание на табелите. Отворих вратата и влязох вътре. Тя беше там. Най-прекрасната жена на света, стройна, с кестеняви коси, широки рамене, стегнат с колан кръст и пола, която плътно прилепваше към закръглените ѝ бедра.

Стоеше там с кола в ръката и наблюдаваше през прозореца потока от хора на улицата, потънала в собствените си мисли.

– Здравсти, бейби – казах аз.

Рондин се обърна рязко, очите ѝ заиграха из тъмното помещение, като се опитваха да се акомодират след ярката слънчева светлина навън.

След това зениците ѝ се разшириха, когато ме видя:

– Здравей, Тайгър.

Отидох до нея, взех бутилката кола от ръката ѝ и я привлякох плътно към себе си. За момент тялото ѝ се вдърви в някаква нервна напрегнатост, след това омекна и с леко примигване очите ѝ се затвориха, а устата ѝ – топа и влажна – се превърна в изгладняло малко животно, което търсеше моите устни, върхът на езика ѝ опитваше от удоволствието, което само аз можех да ѝ дам. Когато отметна глава назад и отвори очи, в гласа ѝ се появи интонацията на Лондон и тя каза:

– Проклет да си, Тайгър.

– Извинявай, сладур. Стават някои неща.

– А кога ще стане нашата венчавка? – Пръстите ѝ се забиха нарочно в бицепсите ми. – Знам... какво си мислиш.

– Същото ми каза и Чарли Корбинет.

– Посолството ме освободи временно от задълженията ми като преводачка.

– И това чух. Значи трябва да ме следиш?

– Това май е единственият начин, който ще ми позволи да те виждам по-често.

– Глупости. Не ми харесват подобни неща, рожбо. Жените не са създадени за този род неприятности.

– Въпреки това няма да се отървеш от мен. Сграбчих я през кръста и я придърпах отново към себе си.

– Когато искам да разкарам някоя кукла, това не представлява проблем за мен. Набий си го в главата. Бъди послушна и не ме настъпвай по опашката.

– Защо трябва да правиш това, Тайгър? Защо ти и останалите като теб трябва да разваляте всичко?

– Да разваляме? – повторих аз. – Един от нашите хора е попаднал в клопка в една от онези вонящи, чужди страни, които не познават нищо друго освен бедността, и сега главата на тази държава е тук с ръка в нашите джобове, като не дава пет нари за нищо друго освен как да ни изръси повече. Захарчето ми, нашето момче там струва много повече от всеки техен високопоставен калтак. Сигурно мислиш, че въобще не ми пука какво става. Виж какво, това момче веднъж ме измъкна от едно напечено положение и за мен той означава много неща, а не просто бял авантюрист, попаднал в беда.

– Тайгър...

– Когато всичко приключи, ще се върна.

Мислех, че ще последва поток от сълзи или най-малкото изблик на гняв, но нищо подобно не се случи. След това видях същия израз, който забелязах и на лицето на Лили Торней, израз на жена, която има поставена задача, израз на решителност и напрегнатост. Именно така изглеждаше, когато я срещнах за първи път. Работата ѝ в ООН като преводач служеше само за прикритие. В Лондон тя бе обучена да действа като оперативен работник и сега ѝ бяха поставили определена задача. Задачата бях аз.

Рондин протегна ръка и ме докосна по лицето, проследявайки с пръст белега, който пресичаше бузата ми.

– Нека да ти помогна, Тайгър.

– Как искаш да ми помогнеш – като ме лишиш от възможността да действам ли?

– Нашите хора ще ти сътрудничат.

– Това не е достатъчно. Ние бяхме там в началото. Ще бъдем и в края. Имам стари сметки за уреждане, сладур. Пистолетите не са играчки за момичета.

– Отиваш ли си сега?

– Точно така. Предполагам, че ще ми се лепне опашка още преди да съм излязъл от зданието, но без значение колко са добри, ще се освободя от тях за по-малко от половин час. Кажи им да не си губят времето, както и моето. – Прокарах пръсти по копринената маса на косите ѝ. – Мислиш ли, че си все още си в състояние да ме целунеш?

Тя се усмихна отново, прокара розовото връхче на езика си по устните и повдигна глава, за да мога да опитам сладостта им още веднъж. Тялото ѝ сякаш се сля с моето и само гърдите ѝ – твърди и високи – ни разделяха. Тя отдръпна устните си и за миг зарови лице във врата ми, след това се отдели от мен.

– Добре, Тайгър. Обичам те.

– И аз те обичам, рожбо. Нека изхождаме от това.

– Няма да бъде лесно – каза тя.

– На този свят хубавите неща не стават лесно – отвърнах ѝ аз.

Глава 3

Бяха ми необходими само петнайсет минути да се освободя от опашката, която очаквах. Очевидно таксиметровият шофьор имаше опит в тези неща и не стана нужда да му давам напътствия. Когато ме остави пред една от станциите на метрото, му връчих цяла петарка за положените усилия, взех влака за долната част на града, където се намираще лабораторията на Ърни Бентли, и излязох на улицата.

Гледано отвън, мястото приличаше на всяко друго помещение, наето от малко независимо предприятие. Рекламните щитове и табелите, окачени по всевъзможни места, придаваха законен вид на бизнеса. Но след като оставеше зад себе си слабо осветеното фойе, човек добиваше съвсем различно впечатление. Помещението представляваше комбинация от лаборатория, кабина за проявяване на филми и офис със странни играчки в различен етап от конструирането си, сякаш разхвърляни наоколо от непослушно дете. Д-р Франкенщайн можеше да завиди на такава обстановка.

Джак Брант и неговият екип все още не бяха пристигнали, но Ърни вече бе приготвил костюмите – автентични, разноцветни и в най-различни размери. Контролният център в Нюарк му бе предал съобщение, че Пит Мур е проникнал успешно в областта, граничеща със Селачин, но за съжаление не можеха да предоставят никаква по-нататъшна информация за това как се развиваше мисията му. По своя собствена инициатива той бе разследвал и събрал цялата възможна информация за ситуацията там, главно в която бе необходимостта от появата на наследник от мъжки пол за трона на Тейш Ел Абин. Двете му предишни жени бяха починали в ранна възраст, без да му осигурят потомство, като вината за това бе стоварена по един типичен за местния манталитет начин върху тях, а не върху възможната импотентност на техния съпруг. Трудно можеше да се каже как Вей Лока щеше да се справи с местните брачни обичаи, но за едно умно момиче като нея едва ли щеше да бъде трудно да дари съпруга си с мъжка рожба независимо от неговата потентност или импотентност. Този въпрос заслужаваше особено внимание.

Звънецът от входната врата на Ърни издрънча и той отиде да отвори на Джек и момчетата. Представих Джек, а той, от своя страна, се зае с представянето на останалите. Тримата, които го придружаваха, бяха набити, мургави мъже, с лица, от които усмивката не слизаше, и от

начина, по който ме гледаха, разбрах, че Джак им бе наговорил куп приказки за мен и вероятно бе поукрасил някои от детайлите на съвместните ни приключения. Той пренебрегна собствените им имена, които очевидно бяха толкова дълги и завързани, че едва ли можеха да бъдат произнесени, и ги представи като Том, Дик и Хари. Вместо да се възпротивят на това, момчетата сякаш се зарадваха на внезапната си американизация. И тримата говореха доста сносно английски, с едва доловим акцент, но веднага преминаваха на родния си език, когато трябваше да обсъдят нещо помежду си.

– Каква е програмата, Тайгър? – попита Джак.

– Ще трябва да посрещнем кораба – казах аз. – Ще наредим така нещата, че момчетата ти да бъдат веднага забелязани от Тейш, и мога да се обзаложа, че той с удоволствие ще пренебрегне всякакви официални условности и ще ни покани, за да има възможност да побъбри със земляците си.

– Виж какво, тези момчета нямат паспорти. Вече ти казах, че са проникнали контрабандно в страната.

– Това е Ню Йорк, старче. Ако някой го е нарекъл вавилонско стълпотворение, значи е имал основание за това. Тук има толкова хора, увити в чаршаф, че сигурно изглеждат повече от хората в смокинги. Ако стане напечено, ще зарежем всичко и ще офейкаме. Под наметалата си ще носят нормални облекла в случай че се наложи да се смесят с тълпата по възможно най-бързия начин. Аз само ще наблюдавам, но ще бъда в групата. Засега ще трябва да играя ролята на глухоням. Ърни ще ме дегизира като арабин, а едни слънчеви очила ще скрият цвета на очите ми. Освен това искам да се запозная добре с тези тримата на кораба.

– Имаш ли някаква основателна причина?

– Да, и то доста голяма. Искам да разбера всичко за начина, по който се държат. Искам да знам какво става в техните глави. Искам да усетя ръцете им и да видя как се движат очите им. Искам да си спомнят за мен следващия път, когато се срещнем.

– Ти ще се открояваш много сред момчетата ми, Тайгър. С цяла глава си по-висок от тях и значително по-широк в раменете.

– Виждал съм големи момчета и там.

– Разбира се, евнусите.

– Добре, тогава ще мина за евнух. Трябва да разиграем сцената перфектно, не искам провали.

– Няма да се стигне до провал.

– Добре. Тогава напиши сценарий. Момчетата трябва да

приветстват Тейш с цялата помпозност, на която са способни. Трябва да го направят толкова добре, че да дадат възможност на шейха да ги покажи на лична аудиенция.

– Хайде, Тайгър, тези момчета не са нищо друго освен селяни за него. В неговите очи те са просто презрени кучета.

– Не забравяй, че се намираме в Съединените щати, където няма привилегии. Той ще има възможност да се покаже добър в очите на обществеността и ако в главата си има поне малко мозък, ще постъпи както ние искаме. Виждал съм подобни неща и преди. Ако се провалим тук, ще трябва да измислим нещо друго, но нека първо използваме това, което имаме налице. Кажете на момчетата си, че ако планът сработи и стигнем до задоволителни резултати, аз ще направя всичко възможно да легализирам пребиваването им тук.

Джак се ухили и предаде обещанието ми. Техните усмивки станаха още по-широки и Джак ми съобщи:

– Те са готови да умрат за теб, ако пожелаеш.

– Не искам това. Трябва просто да говорят. О'кей, преоблечи ги в националните им носии и ги въведи в обстановката. Тейш пристига на Куин в девет и половина сутринта. Ще се срещнем тук в осем, ще проверим дали всичко е наред и след това ще тръгнем заедно.

– Добре. Нещата се подреждат. Искаш ли да те прикривам?

– Не. Никакви оръжия. Ако се провалим, искам всички да бъдат чисти. Ти също.

– Добре, приятел, но помни, че сам си помолил за това.

– Това е единственият начин да постигнем нещо.

В шест часа позвъних на Рондин. Оставих телефона да звъни десетина пъти, преди да пусна слушалката, след това се опитах да я намеря в офиса ѝ в ООН. След няколко минути умореният глас на една чистачка ми каза, че всички били напуснали зданието преди повече от час и че до сутринта в офиса няма да има никого.

По някаква необяснима причина се чувствах напрегнат, малките пръстчета на съмнението се прокрадваха по извивката на гръбначния ми стълб. Усещах как мускулите се стягаха под сакото ми – беше едно старо чувство, което отдавна се бях научил да не пренебрегвам. Извадих малкия си бележник, намерих телефонния номер на Талбът, взех една монета от рестото си и я пуснах в слота.

Талбът беше британски агент за дребни поръчки в ООН, винаги на

разположение, както и Рондин, човек достатъчно независим финансово, за да може да поддържа любимото си хоби. Беше имал работа и преди с мен и притежаваше достатъчно здрав разум, за да разбере кога картите не бяха добри. Обади се на второто позвъняване с типичния си оксфордски акцент:

– Тук е Талбът.

– На телефона е Тайгър Мен. Беше ли на работа днес?

– Бях, разбира се. Какво имаш предвид?

– Видя ли Рондин да излиза?

– Пихме заедно кафе точно преди да излезе. Прекарал си нашия човек съвършено. Изпуснал те е след четири квартала. Но отново ще те пипнем. Не би ми се искало да постъпваш повече така. Не изглеждаме много добре в очите на шефовете.

– Ще видя какво мога да направя. Слушай, къде отиде тя?

– Върна се в апартамента си, старче. Имаше да върши куп неща за утре и реши да поработи вкъщи. Знаеш на какво е способна.

– Да, и това не ми харесва. Няма я в апартамента й.

– Трябва да е там. Поканих я на вечеря, но тя отказа. Твърдеше, че се връща направо вкъщи. – Той спря за миг, след това гласът му се промени. – Какво е станало? – попита той меко, почти без акцент. Изведнъж се бе превърнал целият в слух.

– Не знам. Прескочи до зданието на ООН. Провери такситата и се свържи с всеки, който я е виждал да напуска. Аз ще отида да видя апартамента й.

– Дадено! – каза той и затвори слушалката.

Взех едно такси на ъгъла, дадох на шофьора адреса на Рондин и седнах на ръба на седалката, като едва изтърпях да стигнем зданието, в което живееше. Хвърлих му един долар през седалката, изхвърчах навън и се затичах към зданието.

Беше едно от онези места, които задължително имаха на входната врата огромен портиер, който не обичаше да го насилват. Вдигна ръка, за да ме спре, но като видя физиономията ми, се отказа.

– Рон... Едит Кейн – казах аз – прибираща ли се е?

– Мис Кейн се върна преди малко, сър.

Нямах време за губене. Сграбчих го за рамото и го завъртях на сто и осемдесет градуса.

– Тръгвай с мен.

За миг си помислих, че ще ми окаже съпротива. Жилите на врата му бяха изпъкнали и той се опита да ме дари с усмивка, с която

обикновено плашеше съперниците си на ринга. Счупеният нос и дебели-те му уши подчертаваха заплахата в усмивката. След това очите му се присвиха, той кимна отсечено и се затича след мен.

Асансьорът сякаш се влачеше цяла вечност до етажа на Рондин и аз издърпах вратата още докато беше наполовина отворена, стигнах бързо до вратата ѝ и натиснах звънеца. Почуках няколко пъти, отново натиснах звънеца, но не последва никакъв отговор.

– Какъв е проблемът, приятел? – попита портиерът.

Измъкнах моя 45-и, свалих предпазителя и го насочих към ключалката, без да му отговарям. Изстрелът откърти металическата брава и остави зееща дупка в дървото. Изритах вратата и тя се отвори докрай. Влязох с готов за стрелба пистолет в ръка и я видях да лежи на пода. Махнах му с пистолета и посочих към спалнята. Той разбра без думи какво имам предвид и започна да претърсва стаята.

Тя беше жива, но само още пет минути и щеше да бъде мъртва. Тънкият найлонов конец, стягащ ръцете и краката ѝ отзад, образуваше примка около шията ѝ и с всяко движение се впиваше все по-дълбоко в кожата. Лицето ѝ бе станало моравочервено, дишаше на пресекулки, бойки се за живота си.

Издърпах портиера встрани, преди да може да я докосне. Всяко излишно движение можеше да се окаже последно, дори опитите ми да развържа кордата. За щастие Рондин се бе свила така, че краката ѝ бяха притиснати назад към креслото и нямаше възможност да се движи. Издърпах краката ѝ назад, за да намаля напрежението на примката, измъкнах джобното си ножче, промуших го под найлоновия конец отзад на врата ѝ и го отрязах.

Тя започна да си поема дъх с дълбоки, произволни хълцания, които отекваха като стенания в стаята. Освободих я от останалата корда, вдигнах я на ръце и я положих на кушетката.

– Намокри една кърпа – казах аз. – Донеси също и чаша вода.

– Виж какво, може би е по-добре да повикаме полицията.

– По дяволите, прави каквото ти казвам.

Той преглътна, лицето му все още беше бледо.

– Разбира се, приятел.

Прокарах пръсти през косата ѝ и освободих лицето ѝ от нея.

– Рондин...

Очите ѝ бавно се отвориха.

– Не говори. Сега вече си добре.

Тя се усмихна слабо, но очите ѝ ми казаха всичко. Когато

портиерът се върна, започнах да трия лицето й с мократа кърпа, докато дишането й не се нормализира и тя се отпусна. Дадох й да си пийне от чашата.

– Благодаря ти – промълви тя. – Сега наистина съм по-добре.

– Трябва да повикаме ченгетата, приятел – повтори голямото момче. – Това нещо...

Обърнах се и го изгледах твърдо. Сакото ми се отвори достатъчно, за да види ръкохватката на моя 45-и.

– А аз на какъв ти приличам? – попитах го аз и той ми се захили тъпо, сякаш току-що си бе изпуснал кораба.

– Извинявай... Бавно загревам. Отначало си помислих, че не си ченге. Но не си от нашия полицейски участък, нали?

– От центъра съм. Сега искам няколко бързи отговора. Колко човека са влизали и излизали през последния половин час?

Той повдигна рамене, сбърчи замислено вежди и каза:

– Без да смятаме тези, които живеят тук, около двайсетина.

– Виждал ли си ги преди?

– Някои от тях. Не ги познавам по име, но са били тук и преди.

– Можеш ли да ги разпознаеш?

– Тези с големите бакшиши – да. Някои ми дават цял долар, за да им отворя проклетата врата на таксито. Тях ги познавам.

– Започвай да си освежаваш паметта тогава. Мисли за онези, които не са ти давали бакшиш. – Погледнах към Рондин. Обърканият израз на лицето й бе изчезнал вече и сега то просто бе бледо, а устните й пресъхнали.

– Можеш ли да говориш, или не трябва да те питам нищо?

– Мога... да говоря, Тайгър.

– О'кей. Започвай бавно и внимателно. Какво се случи?

Тя посочи към чашата с вода и аз й дадох да пийне още една глътка. Тя я пое благодарно и се облегна назад със затворени очи.

– Към... шест без двайсет... звънецът зазвъня.

– От входа, или оттук?

– От тази врата.

– Трябва да се е вмъкнал след някого от останалите – обади се портиерът. – Входната врата се отваря автоматично при позвъняване. По това време бях навън на тротоара.

– Продължавай, кукло.

– Отговорих му. Попита ме дали... съм Едит Кейн и каза, че имал да ми предаде бележка от офиса.

– Покани ли го да влезе?

Рондин кимна.

– Имаше дипломатическо куфарче. Отвори го... но това, което измъкна, беше *кош*.

– Какво? – попита ме портиерът.

– Британски термин за полицейска палка.

– А-а-а!

– Той просто ме удари – продължи тя. – Когато се върнах в съзнание, ме бе вързал.

– Какво искаше?

Тя се намръщи, очите ѝ затърсиха моите.

– Нищо... що се отнася до мен. Изглеждаше дори... доста мил. В него нямаше нищо особено. Приличаше на... бизнесмен. Би могъл да кажеш, че е средният тип бизнесмен... с изключение на прическата: косата му бе вчесана назад точно така, както се вчесват чужденците. Достатъчно различно, за да не изглеждат като... американци.

– Знам какво имаш предвид.

– След това... гласът му – каза тя.

– Какво му имаше на гласа му?

– Някак си беше странен. Сякаш му бе трудно да говори. Не че беше пресипнал... насилваше се.

Усетих как ледът започна да се спуска от раменете към пръстите ми. И така, Малкълм Таръс бе намерил слабото ми място. Информацията му беше прецизна, източниците – достоверни. Смъртта на Рондин трябваше да бъде неговият малък подарък за куршума във врата, който му подарих. Но той беше сгрешил. Неговият подарък не беше приет, така че сигурно щеше да опита още веднъж. Наслаждаваше се на задачата си и дори когато научеше, че тя все още е жива, пак щеше да се наслаждава, защото знаеше, че ще бъда под напрежение и нямаше да мога да участвам пълнокръвно в играта, защото ще трябва едновременно да ѝ осигурявам защита, както и на самия себе си и нашия проект. По такъв начин той щеше да осуети действията ни. Знаеше прекрасно, че ако тя беше умряла, щях да зарежа собствената си работа и да тръгна да го търся, а човек, който е излязъл от нерви, е мъртъв, преди да е започнал. Но той бе свалил картите си преждевременно. Надяваше се, че историята ще изплува и много очи щяха да наблюдават играта, защото искаше да го наблюдават как се хили, докато необезпокояван снова из къщата ми. Беше забравил само едно, а именно, че най-добре се смее този, който се смее последен.

– Успокой се, момичето ми – казах аз. – Стига вече приказки.

Тя поклати глава и ме изгледа внимателно.

– Знаеш ли... кой е бил?

– Да.

– Какво възнамеряваш...?

– Ще се погрижа сам за това.

Станах, отидох до телефона и набрах номера на Келвин. Слушалката вдигна Лени Байрнс, дадох му адреса си и го помолих да дойде колкото може по-бързо.

Едрият портиер ме наблюдаваше внимателно и попиваше всичко. Отведох го настрана и го попитах:

– Някой с деформиран глас да е говорил с теб? Той повдигна раменете си, след това поклати глава.

– Не.

– Да си виждал някого с дипломатическо куфарче? Строен, слаб... среден тип.

– Може би шестима или осмина. Доста хора влизат тук просто така. – Той спря за момент, намръщи се и добави: – Като си помисля за това, всъщност тези с дипломатическите куфарчета са идвали доста често и преди. Изглежда, че имат клиенти в зданието или нещо от този сорт. Само един от тях не съм го виждал преди. Да, спомням си го добре, защото гледаше номерата на сградите, сякаш търсеше нещо определено. Имаше розов белег на врата с размер на десетцентов монета. Влезе точно след Уилърови. Те излизаха от едно такси и той се залепи за тях.

– Ще го познаеш ли, ако го видиш още веднъж?

– Разбира се, че ще го позная.

– Добре тогава, ще ти дам някои указания, но трябва да ги изпълняваш точно, разбираш ли?

Той кимна и се ухили.

– Разбирам ти намека.

– Ако се появи отново тук, ще трябва да го задържиш много хладнокръвно. По възможно най-твърдия начин. Направи го така, че останалите да не видят нищо. Във фойето или в асансьора. Този тип е въоръжен и изключително опасен, така че внимавай.

– Имал съм работа и преди с подобни мъжаги.

– Не си опитвай късмета върху този. Задачата надхвърля пълномощията на градската полиция. Ако ти избяга или не си в състояние да го удържиш, обади се в полицейския участък и вдигни тревога, защото случаят може да има много неприятни последици.

– Разбрано.

Извадих химикалката си и му записах телефонния номер на Чарли Корбинет и на Службата за безопасност, като добавих и моя накрая.

– Това са хора на федералните служби. Ако се наложи, ще ти се притекат веднага на помощ. Моят номер е най-отдолу. Може би няма да можеш да ме откриеш, но все пак опитай. Аз съм натоварен с тази задача и ще се занимавам само с нея... повтарям ти още веднъж, при всеки извънреден случай се свързваш с полицията или с някой от тези телефони.

Той взе бележката, прочете внимателно числата и я сложи в джоба си.

– Мога ли да те попитам нещо, приятел?

– Карай.

– Кой си ти?

– Казвам се Тайгър Мен. Името едва ли означава нещо за теб.

Той ме изгледа през присвитите си очи, след това се ухили бавно.

– Така си мислиш. – Усмивката стана по-широка. – Всъщност ти не си истинско ченге.

– О!

– Помниш ли Макси Макол?

– Разбира се. Все още ли е на ринга?

– Не. Сега е собственик на една боксова зала. Двата бяхме заедно в армията. Доста пъти ми е разказвал за теб. По дяволите, смятах, че си измисля.

– Вероятно го е правел.

Момъкът хвърли поглед към Рондин, която все още лежеше на кушетката.

– Сега вече му вярвам. Мисля, че всичко, което ми е казал, е вярно.

– Запази мнението си за себе си – казах аз.

– Отдавна съм се научил да си затварям устата, Тайгър. По-добре е да слеза долу.

На Лени му бяха нужни петнайсет минути, за да стигне дотук. Имах време да се свържа с Чарли Корбинет, да му опиша ситуацията и да му кажа да предупреди Службата за безопасност и ЦРУ, че Малкълм Таръс се е появил на сцената, но да запази в тайна източника си на информация. Това не му хареса много, но все пак се съгласи.

Лени схвана бързо картината, доволен, че може да помогне с нещо, макар главното действие да бе минало, и кимна при указанията ми да остане с Рондин, докато тя е тук. Трябваше да я ескортира до работата й

и обратно, да бъде на разположение пред зданието на ООН, макар възможността тя да стане обект на второ покушение да не беше много голяма.

Отидох при нея и взех ръката ѝ.

– По-добре ли се чувстваш?

– Да. Трябва ли... да си тръгнеш?

– Ще се върна. – Стиснах нежно пръстите ѝ. – Съжалявам, че се оказа замесена в това, рожбо.

Тя ми се усмихна, очите ѝ се събуждаха за живот.

– Разбирам.

– Все още не разбираш, но нека се опитам да ти обясня. Ти си получила основното си обучение в британското разузнаване. Казано ти е било да очакваш подобни неща. Виждала си ги да се случват преди и сега те отново се случват. Това, което става сега, предполага съвместното действие на службите за сигурност на нашите две страни. Световният мир може би зависи от резултата на тази операция. Трябва много да внимаваш. Имаш право да носиш оръжие, ако се наложи, и аз искам да държиш пистолета си винаги под ръка. Вашето посолство сигурно вече е уведомено и те ще ти осигурят прикритие, както и аз. По-късно ще се свържем и аз дори мога да те използвам като примамка, ако се наложи. Не искам да го правя, но може и да се наложи.

– Това... наистина ли е толкова сериозно? Найлоновият конец все още беше на пода, където го бях пуснал. Вдигнах го, опънах го с две ръце и го показах на Рондин.

– Това не са обикновени възли. Те са нещо специално – предназначението им е първо да те измъчат, а след това да доведат до смъртта ти. Участваме в голяма игра и винаги когато забравиш за това, погледни този сувенир.

Хвърлих кордата в ръцете ѝ. Тя започна да я навива на пръстите си, след това отново ме погледна.

– Няма да забравя, скъпи.

Наведох се към нея, целунах я нежно по устните и се изправих. Лени все още ме наблюдаваше.

– Грижи се добре за нея, момче – казах аз.

– Не се безпокой за това.

– Надявам се.

Намерих портиера долу на тротоара. Точно отваряше вратите на едно такси. Когато останахме сами, му казах:

– Поправи, ако обичаш, ключалката на вратата на мис Кейн.

- Вече се обадих на монтьора. Тръгнал е насам.
- Някой да е чул изстрела?
- Засега никой не се е оплаквал. На другите етажи едва ли са чули нещо, а двете групи в края на коридора отдавна са си отишли. Не, не мисля, че някой е чул нещо.
- Добре. Ще повикаш за помощ, когато отново видиш нашия човек.
- Ще направя нещо по-добро – каза ми той и стегна мускули под сакото. – Не обичам когато обиждат квартирантите ми.
- Остави едно парче от него и за мен.
- Дадено. Но не се надявай на много голяма порция.

Глава 4

Обадих се от хотела в нюаркския контролен център и предадох доклада си. Върджил Адамс бе дежурен, записа отчета ми и каза:

– Искаш ли да започнем да преследваме Малкълм Таръс?

– Нямам нищо против. Виж дали не можете да откриете местонахождението му. Вероятно е проникнал в Щатите с подправен паспорт или пък от Куба, както постъпват напоследък. Може да го идентифицирате само по гласа му. Това момче владее отлично техниката на дегизиране. Имате ли негови снимки при себе си?

– Само някои стари фотографии, но и те не са достатъчно ясни. Не мисля, че ще свършат някаква работа.

– Изпрати ми ги въпреки това. Може да опитате и бразилската нишка. Той действаше там под името Артуро Пенса.

– Не е ли това човекът, когото застреля?

– Същият. Ако е лежал в болница там, може би разполагат с негови снимки. Местната полиция с удоволствие ще ви сътрудничи. Освен това никога не можеш да кажеш с точност какво можеш да откриеш в архивите на вестниците. През онази нощ там заведението бе пълно с журналисти.

– Ще се опитаме да изровим нещо.

– Нещо ново за Теди?

– Нищо. Пит все още не се е свързвал с нас. Мартин Грейди започва да става малко нервен, а ти знаеш какво означава това. Ако не стигнем до някакви резултати през следващите дни, той ще хвърли цял екип по следите му. Ситуацията е много деликатна и аз се надявам, че той няма да прибързва.

– Той си знае работата.

– Да, но при този темп на разследване той не може да си позволи да изгуби контрол върху положението. Имаме наш човек в Интерпол и от него можем да получим някои допълнителни сведения. Ако Тедеско е все още жив и могат да стигнат до него, ще го освободят. Можем да издържим всякакви обвинения от тяхна страна, стига само да му снасят кожата. Искаше ми се да си там, Тайгър.

– И на мен ми се иска същото.

– Недей да губиш надежда. Все още можеш да заминеш. – Той замлъкна за миг, след това каза: – Чакай малко – чух да шумолят някакви

документи и той продължи: – О'кей, операцията по проследяването на Таръс започна. Сега се свързват с нашите хора. Наградата за главата му е десет пъти по-висока отпреди и можем да я удвоим допълнително, ако се наложи.

– Ще поддържам връзка. Все още имам усещането, че ще се опита да ме убие.

– Искам да ти кажа една умна дума, Тайгър.

– И каква е тя?

– Не го убивай.

– Ако има да казва нещо – отвърнах аз, – ще го накарам първо да проговори. Не съм ли постъпвал винаги така? – След това затворих слушалката.

В осем без петнайсет вече бях в лабораторията на Ърни Бентли, който се зае с промяната на тена ми. След като завърши процедурите, се оказах три пъти по-черен, отколкото бе естественият ми тен. Сложих перуката на главата си, надянах слънчевите очила и облякох арабското наметало. В тълпата спокойно можех да мина за жител на Саудитска Арабия, стига само някой да не се загледаше по-внимателно в мен. Ърни поставяше последните черти на грима, когато пристигнаха Дик, Том и Хари, ескортирани от Джек Брант. Не се хилеха повече. Очевидно Джек ги бе инструктирал доста добре и те знаеха какво могат да очакват.

Всички се зазяпаха в мен, а трите момчета направо загубиха ума и дума. Когато се погледнах в огледалото, разбрах защо. Джек клатеше глава и ми се хилеше от огледалото, застанал зад гърба ми.

– Проклет да съм, ако не изглеждаш като пръч. В никакъв случай не мога да кажа, че си евнух.

– Мога да представя клетвена декларация, че съм, старче.

– Добре де, няма значение. Спомням си няколко случая...

За да го накарам да млъкне, го ръгнах с лакът в корема.

– Всичко наред ли е?

– По-добре, отколкото предполагаш. Някои от момчетата на кея са мои стари приятели. Ще влезем, без да има нужда от преминаване през полицейския кордон, така че ти ще бъдеш в първата редица, както искаше.

– Малките неща понякога помагат много.

С нисък глас Джек каза сериозно:

– Сигурен ли си, че няма да имаме неприятности? Това е единственото нещо, което безпокои момчетата, но въпреки това те нямат намерение да се отказват.

- Тогава нека престанат да се потят.
- Добре. В такъв случай да тръгваме.

Градът е доста забавно нещо. Ако изглеждаш нормално, никой няма да ти обръща внимание. Ако си малко по-различен, ако носиш на главата си обръч вместо шапка или направиш нещо ненормално, пак никой няма да седне да ти задава въпроси. Минахме спокойно покрай единствения полицай на пост пред страничния вход към пристанището, който не беше в състояние да разбере любезното бръщолевене на Хари, а и не искаше да се замесва в дипломатически усложнения, които можеха да се отразят неприятно на службата му. Бяхме на кораба, преди да пуснат трапа за пасажерите, и се смесихме с тълпата около облечения в бяло стюард, докато долу на кея полицейският кордон едва сдържаше любопитните. Хари изпроси една стотачка от джобните ми и тя ни осигури свободен проход до луксозния апартамент. Стюардът почука нежно на вратата и един глас отвътре ни каза да влезем.

Моите трима приятели се промениха като хамелеони. Започнаха да се кланят учтиво и на мен не ми оставаше нищо друго, освен да повтарям движенията им с надеждата, че няма да ми се счупи гръбнакът. Тихите им гласове изричаха витиеватите любезности и приветствия на Изтока, чийто смисъл не достигаше до мен. Всичко стана точно така, както бях очаквал. Сърдечният прием, притискането до гърдите, почти внезапно породилото се приятелство... резервирано, но добросърдечно.

Тейш Ел Абин стана от креслото си – малък, набит мъж на около шейсет, загорял като орех от миналогодишната реколта, но с блестящи змийски очи, които можеха да проникнат през теб. Той демонстрира западното си възпитание и се здрависа с всички, обърна се и ни представи на по-високия мъж, облечен в идеално ушит английски костюм. Аз бях последният, който си размени ръкостискане със Сарим Шей.

В него имаше нещо хлъзгаво. Беше прекалено искрен. Можеше да се усмихва с устата си, но очите му остава студени като айсберг, а ръката му бе ръка на човек, който нарочно я предлага меко и отпуснато, докато цялото му тяло бе стегнато като гвоздей. Познавах убийци от този сорт, които можеха да те заколят или да натиснат спусъка на пистолета, насочен в корема ти, с маникюренни пръсти, които само преди час или само след час можеха да гаят жена, без дори да си спомнят за това, което се бе случило в промеждутъка от време, напълно забравили за изтичащата кръв или за писъците на жертвата си.

Сарим Шей беше човек, който трябваше да бъде следен внимателно. Неговото шутовско държане пред шейха беше само маскировка. Той беше сила в себе си и го съзнаваше. Чертите му бяха изтънчени и остри, кожата му – по-бяла от на всеки друг, а в гласа му се чувстваше култивираният с години британски акцент. Когато се разхождаше, имаше грациозната походка на котка или на човек, добре обучен в смъртоносните изкуства на Ориента.

Знаех, че ме гледаше. Както и Тейш Ел Абин. Те, изглежда, бяха готови да приемат факта, че съм ням по рождение, защото там, откъдето идвах, това не беше рядко срещано явление. Това, което ги учудваше, бе ръстът ми, моето маниерничене, опитвах се да дешифрират нещо, което за тях очевидно бе нереално. Но моите трима приятели поеха играта и отклониха вниманието от мен, като ме оставиха на заден план и продължиха с изтощителните си куртоазии.

Знаех, че времето ни бе на привършване. Можехме да разчитаме най-много на пет минути.

Тогавя тя влезе. Никой не трябваше да ми казва коя е.

Вей Лока.

Човек, можеше да почувства присъствието ѝ още преди да се появи, усещаше аромата на мускусовия парфюм, преди да може да го помирише. Макар очите ѝ да не се движеха, тя видя всички наведнъж по начин, достъпен само за жените, и очите ни се срещнаха за миг над главите на останалите, преди да се поклоня автоматично в стила на моите „съотечественици“. Разбрах, че гледаше само мен.

Не беше висока, но създаваше впечатлението за стройност. Вей Лока беше жена от евразийски тип, с гордо вдигната глава, черна като арктическа нощ коса, която сякаш отразяваше светлините, проблясващи в очите ѝ. Устните ѝ бяха пълни и леко навлажнени, подчертани от формата на брадичката и наследствените скули. Имаше високи, пълни гърди. Ходеше сякаш танцувайки и провокационно демонстрираше красотата си, всяка малка стъпка очертаваше младежката закръгленост на бедрата ѝ. Всеки неин маниер сякаш бе комбинация от грациозността на два континента, от най-малките движения на пръстите – до фините движения, изписани на лицето ѝ. Всичко това я правеше да изглежда подчинена и господстваща в едно и също време.

По мъжки, тя протегна деликатната си длан, здрависа се с всеки и когато дойде до мен, задържа ръката си малко повече от обикновеното, очевидно от съчувствие към моята природна ошетеност. На родния си език тя ме приветства с добре дошъл на борда на кораба, след това,

сякаш между другото, ме попита дали ми харесва в Съединените Щати. Успях да схвана точно толкова от въпроса, колкото да му отговоря, кимнах бързо с усмивка, вдигнах ръка и направих типичния жест за „о'кей“ с палеца и показалеца си. В очите ѝ се прочете удивление и изчезна още преди някой да може да го забележи, но аз успях да го улова навреме. От тримата тя бе единственият човек, който очевидно смяташе, че моето присъствие тук е неуместно, но след този жест не можеше вече да бъде толкова сигурна. Тя се обърна, заговори с другите, след това ние отново се заехме с поклоните и излязохме.

Когато се оказахме навън, Хал Рандолф и още четири човека от Службата за безопасност бяха завардили коридора и закриваха достъпа до покоите на шейха. Хвърлиха ни един бърз поглед, когато минавахме покрай тях, но не казаха нищо. Едва когато стигнахме трапа, един цивилен полицай ни спря, но любезното бръщолевене на Хари, широките приятелски усмивки и поклоните ни осигуриха възможност да се измъкнем безпрепятствено.

Напуснахме пристанището по същия начин, по който проникнахме в него, стигнахме до мястото, където Джек беше започнал вече да нервничи, смъкнахме екзотичните си облекла и се превърнахме в нормални американци. Спряхме едно такси на ъгъла и казаха на шофьора да ни закара в Блу Рибън на Четирийсет и пета улица. Исках Джордж да ме види с кафявото ми лице.

Беше много рано за обедната тълпа и след едно двойно уиски Джордж ни поведе към една маса в края на помещението, където веднага прати по още едно уиски.

– О'кей, как мина всичко? – попита Джек.

– Видях това, което исках да видя. Те са истинска напаст.

– Ако момчетата от митницата разберат какво сме направили, вонята ще се разнесе доста нависоко.

– Престани да се безпокоиш.

– Тогава какъв е следващият ни ход? Кимнах към Хари.

– Това момче знае как да се оправя. Можеш да го освободиш за няколко дена, за да поработи малко с мен. Той може да събере ценна информация. Аз схващам само откъслечни изрази от езика им и ако те поискат да разговарят, това ще бъде на собствения им диалект.

– Имаш нужда от преводач?

– Нещо такава.

– Не смяташ ли, че ще го познаят.

– Мисля, че Ърни ще го преобрази до неузнаваемост. Виждал съм

да го прави и преди. Другата възможност е да го представим като жител на чужда страна.

– Ами ако се досетят?

– Срещата ни беше доста кратка. По това време те сигурно са се здрависали с десетки други хора и след още един ден едва ли ще си спомнят лицата ни.

– Надявай се.

– Остави Хари да реши.

Джак ми се ухили и прокара пръст по масата.

– Не мога да го направя. Виж лицето му. Той си има стари сметки за уреждане.

– Каж ми, Хари – помолих го аз.

С един удивителен бруклински акцент Хари каза:

– Кралят, с когото се срещнахме, е много жесток човек, приятелю. Уби двама члена на семейството ми. Хората, намиращи се под властта му, не живеят добре. Мога да ти кажа следното... каквото и да планира, то не е за благо на народа, а само за негова лична изгода. Ще направя всичко, каквото поискаш, защото научих много неща в тази страна. Знам защо вършиш нещата, които правиш. Желанието ми е да ти помогна.

– Значи си в отбора, старче. Благодаря ти.

– Аз ви благодаря, сър – каза той сериозно.

– Тогава върви и се регистрирай в Тафт. Фамилията ти е трудно произносима, затова използвай името Смит. – Подадох му няколко банкноти през масата и казах: – Купи си смокинг и бъди готов да го облечеш. Стой там, докато не се свържа с теб.

– Добре, мистър Тайгър.

– И още нещо... ако положението стане напечено, не се замесвай.

– Моля ви...

– Какво?

– Аз съм доста способен, сър. Служил съм в армията.

– Това не е пустинна война, приятел.

– Всички убийства са еднакви. Въпрос на място и метод. Ще бъде по-добре, ако не ме смятате за напълно безпомощен.

– Дадено, Хари.

Привършихме сандвичите, които Джордж ни беше донесъл междувременно, и се разделихме. Оставих ги да излязат първи и ги последвах едва след като допих кафето си. Обедната гълпа бе започнала да наводнява заведението и аз минах покрай бара, махайки с ръка за сбогом

на големия Джим.

В дванайсет и петнайсет едно момче от службата за доставка на пратки ми предаде плика с фотографиите в хотела. Дадох му бакшиш и седнах да разглеждам снимките, които Върджил Адамс ми бе изпратил. Представяваха фотографии на Малкълм Таръс с размер 8×10, направени преди повече от десет години очевидно с лош фотоапарат, защото нито една от тях не беше на фокус. На една от тях той стоеше на авансцената на някакъв театър и се здрависваше с няколко свои поклонници. В ръцете си държеше букет цветя. Беше непредставителен човек, с шлифер и широкопола шапка, тежки мустаци и тънка усмивка. Другата бе направена през лятото, точно когато се канеше да влезе в една кола с някаква жена. Този път беше без мустаци и носеше светъл костюм. Фотографиите не можеха да служат за положителна идентификация и ако Върджил не успееше да намери нещо по-добро в Бразилия, ще трябваше да разчитам само на слабия си спомен за момъка, който попадна под прицела на пистолета ми но време на престрелката там. Можех да си спомня само един зле скроен бял костюм, лека панамена шапка и едно неподлежащо на описание лице, падащо в купчината тела с шуртяща от врата кръв.

Сложих фотографиите в дъното на дипломатическото си куфарче, затворих го и отидох под душа, за да измия резултата от козметичните експерименти на Ърни. По времето, когато се приведох в нормален вид, телефонът зазвъня и когато го вдигнах, чух гласа на Чарли Корбинет.

– Много хитър ход, Тайгър.

Ухилих се, но той не можеше да види това.

– Обичам да гледам врага в лицето.

– Имаш повече врагове, отколкото си мислиш. Някои от тях са тукашни.

– Чудесно – казах аз. – Благодаря ти за предупреждението, но защо го правиш?

– Защото някои от тях точно сега са се запътили към теб. Ако имаш пистолет, скрий го някъде. Ще те приберат под всякакъв предлог. Не знам защо, по дяволите, си се регистрирал под собственото си име. Мислех, че съм те научил на някои неща.

– Наистина ме научи, затова именно постъпих така. Благодаря ти.

– Пригответи си някои лъжи.

– В тази област съм експерт.

Затворих слушалката и извадих кобура с моя 45-и, като започнах да се оглеждам за място, където бих могъл да го скрия. Не исках да се разделям с него – не че не можеше да се замести, но ръката и очите ми бяха толкова свикнали с него, че не исках да го губя. В този щат аз нямах разрешително за носене на оръжие и те можеха да ми представят обвинение по закона на Съливан дори без да изслушат обясненията ми.

Не можеш да криеш пистолети в телевизора или климатика. Онези момчета щяха да претърсят всеки инч от помещението, всяка вдлъбнатина в стената зад прозореца, всяко място в банята и ако не измислех нещо бързо, щях да пострадам.

Отворих прозореца и погледнах навън. Два етаж по-долу терасите на два апартамента бяха разделени с метална решетка, която се издигаше по стената на зданието, за да убие желанието на любопитните да прескачат от един балкон на друг. Смъкнах си колана, промуших го през предпазителя на спусъка и го закопчах, като направих широка примка. Когато звънецът зазвъня, го пуснах и за миг реших, че съм пропуснал целта, но коланът се закачи на един от прътите на решетката и остана там. Ухилих се доволно, затворих прозореца и тръгнах към вратата.

На прага стоеше Хал Рандолф заедно с едно голямо момче, а зад тях надничаха още двама типа, облечени в светлосиви костюми, за които човек можеше да си помисли, че са купени на Медисън Авеню.

– Влизайте, джентълмени – поканих ги аз. Рандолф ми показа първо ордера за обиск, а на лицето му се бе изписал израз на истинско удоволствие.

– Предстои тараш, Мен. Надявам се, че няма да ти причиним неудобства.

– Ни най-малко. Ще имате ли нещо против, ако се облека?

– Няма закъде да бързаш, засега не излизаш никъде.

Разгънах ордера, прочетох го и хвърлих поглед към Рандолф.

– Само ако откриете това, което търсите.

Нямаше нужда да казва на останалите какво да правят. Те също бяха професионалисти, работеха бързо и чисто. Прегледаха откритите места и преминаха към тези, които не бяха достъпни за повърхностен оглед. Сложиха на леглото кутията с патрони 45-и калибър заедно с кожата на кобур и се загледаха в тях. Хал взе кутията и отвори капака.

– Къде е пистолетът, Тайгър?

– Не бъдете глупави.

– Не сме.

Привърших с обличането на ризата си, сложих си вратовръзката и започнах да се закопчавам пред огледалото. Зад мен едно от по-младите момчета беше отворило прозореца и оглеждаше внимателно перваза и корниза отвън, опитвайки се напразно да намери някакви конци, на които можеше да бъде закачен пистолетът.

– Доколкото ми е известно, няма закон, забраняващ носенето на пълнители.

– За съжаление няма.

След десет минути окончателно бяха завършили обиска. Сложиха всичко по местата, но никой не изглеждаше доволен. Хал се опитваше да запази самообладание, но лицето му бе почервеноло от яд. Той вдигна лениво плика, погледна го и попита:

– Имаш ли нещо против?

– Моля.

Когато видя снимките, веднага разбра какво представляваха. Поднесе ги към светлината и започна внимателно да ги разглежда. След това ги подаде на голямото момче, което беше дошло с него. Когато му ги върнаха, той ги хвърли на леглото.

– Искаш ли да си поговорим, Тайгър?

Повдигнах рамене.

– Защо пък не?

– Каква е връзката ти с всичко това?

– Веднъж стрелях по него в Бразилия. Куршумът го улучи в гърлото и повреди прекрасния му баритон. Очевидно сега иска да ми го върне.

– Продължавай.

Закачих един стол с крака си, придърпах го към себе си и седнах.

– Той е тук, в САЩ.

– Знаем това. Но не е регистриран официално.

– Малкълм Таръс не е от хората, които ще облекчат живота на ближния си – усмихнах се аз.

Хал Рандолф и останалите си размениха по един бърз поглед, след това той се върна при мен и се взря в лицето ми. Останалите заеха стратегическа позиция и останаха там, без да знаят какво можеха да очакват.

– Заповедта предполага ли разпит?

– И това може да се уреди – отвърна Хал с обикновен глас.

– Не си давай труда.

– Тогава да се върнем към Таръс. Не мисля, че е пристигнал в Щатите само за да те застреля.

– А за какво друго?

– Престани да се правиш на глупак и да минем към същината на въпроса. Нека актуализираме нашия разговор и да включим и Тейш Ел Абин в картината. Имаш ли нещо против да поговорим за четиримата души, които са се качили на кораба и са слезли необезпокоявани от полицията и митническите служители?

– За какво говориш? – възкликнах аз изненадан. – И аз ли съм бил между тях?

– Именно това искам да разбера.

– Съжалявам, приятел.

Хал си пое дълбоко дъх и ме изглежда така, сякаш всеки миг щеше да избухне. След това изпусна въздуха от дробовете си и тръгна към прозореца, погледна навън и надолу и се обърна отново към мен.

– Трима от тях са били истински съплеменници на Тейш, в това няма съмнение. Четвъртият обаче не се е вписвал в картинката. Бил е ням и голям. Носил е черни очила. Описанието на външността му съвпада с твоята.

– Доста момчета могат да влязат в костюма ми, мистър.

– И все пак има нещо, което понамирам. Известно е, че само девет съотечественика на Тейш се намират понастоящем в Съединените щати. Всички бяха проверени и нито един от тях не е бил по това време на кораба.

– Е, и какво?

– Това означава, че някой друг се е намесил в играта. Знаем, че Тедеско е в Селачин, и ни е известно също какво се е случило с него там. Ти си затънал до ушите, така че престани да ни разиграваш.

Престанах да му се усмихвам и се наведох напред на стола.

– Добре, Хал, в такъв случай ще ти кажа някои неща специално за твоите уши. Може би нашата операция не ви харесва, но аз не давам пукнат грош за настроенята ви, защото ние успяваме да стигнем до положителни резултати там, където вие тъпчете на едно място. Последния път позволих да се превърна в мишена по ваше предложение и ние всички получихме това, което искахме. Може би рутинната работа не беше от типа, който ви се харесваше, но тя бе достатъчно ефикасна. С удоволствие съм работил с всеки един от вас и ще продължа да работя. Извън пределите на страната ние сме равни, но тук ти имаш решаващата дума и затова се опитваш да ми създаваш неприятности. О'кей, ти можеш да затрудниш операцията, докато аз мога да я осъществя по възможно най-лесния начин.

– Какво имаш предвид, Тайгър?

– Дай ми отново разрешително за онова оръжие.

– Това не може да стане.

Облегнах се назад и се замислих за няколко секунди.

– Това ли е последната ти дума?

Едно от младите момчета каза:

– Мисля, че можем да осигурим разрешително чрез армейското разузнаване.

Хал го изгледа със стиснати зъби. Накрая отиде до телефона, набра някакъв номер и поговори няколко минути, преди да затвори слушалката.

– Искат стария ти номер от службата за армейска сигурност, серийния номер на пистолета и личното ти досие.

– На Чърч Стрийт!

– Да.

– Ще ги имат утре сутринта. – Станах и протегнах на Хал писалка и лист хартия. – Да удостоверим писмено съгласението.

– Това едва ли ще има някакво значение.

– Тогава недей да се противиш. Просто го направи.

Той написа няколко реда, подписа се отдолу и ми връчи документа. Подадох писалката и листа на всички останали и ги помолих да се подпишат като свидетели, взех си обратно листа и го сложих в джоба си. Последният, който подписа, ме попита с любопитство:

– Още едно нещо, Мен...

– Знам какво ви интересува – прекъснах го аз, – къде е пистолетът?

– Проявявам чисто професионален интерес.

Показах им „скривалището“ си и те складираха поредния професионален трик в паметта си, преди да излязат от стаята. На вратата Хал се обърна към мен:

– Ще поддържам връзка с теб.

– Нямам нищо против – отвърнах му аз. Веднага се обадих на централата в Нюарк с молба да подготвят документите ми за армейското разузнаване, слязох долу и си взех пистолета. Когато беше на кръста ми, се чувствах по-добре.

Рондин обикновено обядваше между един и два, така че й дадох цял час на разположение, за да има време да се върне в зданието на ООН, и позвъних точно в три. Знаех, че Лени Байърнс следеше за чистотата на линията, и ме бе свързал с нея, когато се бе убедил, че всичко е наред. Засега нито един от тях не беше виждал подозрителни лица, нито

пък някой бе предприемал открити действия срещу тях. Лени се намираше в постоянна готовност, като играеше ролята на журналист за едно списание и помагаше на преводачите в ООН. И двамата изгаряха от желание да ми сътрудничат.

Казах им, че ще ги чакам пред зданието в шест часа и че ако ме няма там, да се върнат в апартамента и да чакат. Затворих слушалката и се готвех да позвъня на Чарли, за да му кажа какво се бе случило с Хал Рандолф, когато телефонът зазвъня.

– Да? – казах аз.

– Обажда се Върджил Адамс, Тайгър. Идентифицирай се.

Две думи направиха контакта определен и той каза:

– Току-що по телетайпа пристигнаха няколко снимки от Бразилия. Предположението ти за това, че в болниците могат да имат фотографията му, се оказа вярно. В момента разполагаме с три снимки – две от тях са на раната, но едната е хванала и лицето му. Ще ти ги изпратя веднага.

– О'кей, но ги адресирай до Ърни Бенгли. Искам да получа няколко дубликата и освен това нямам желание да рискувам със собствената си пощенска кутия.

– Дадено. Ще ги имаш след около час.

– Получихте ли нещо от информаторите?

– Нищо. Проверяваме обичайните места, но имам усещането, че едва ли ще открием нещо там. Таръс си знае работата. Ако това е солова операция, той няма да влезе в контакт с никого.

– Той винаги се е справял сам – напомних му аз.

– Имаш ли нужда от още нещо?

– Най-вероятно – да. Потърси ме по-късно чрез Ърни, ако се появи нещо ново.

– Дадено.

Оставих слушалката на мястото ѝ, опитах пак да се свържа с Чарли Корбинет, но никой не ми отговори. Сега трябваше отново да започна играта от началната линия.

Глава 5

Взимате всичките федерални служби, добре обучените и тайни разузнавателни единици, с научните им степени от колежите и високия коефициент на интелигентност, щателно подбрения персонал, работещ в бюрата, взимате ги всичките. Когато искате да свърша някоя работа, ми дайте най-доброто, което може да се намери в Ню Йорк, независимо дали е в униформа или не. Дайте ми най-печените ченгета, цивилните полицаи, преданите хора, толкова добре запознати с града и околностите му, че за половин секунда могат да направят типологична характеристика на всеки.

Те идват от утробата на града и макар да са свързани с него с нишката на разплащателните чекове, са най-независимите хора, които обичат града и желаят да го поддържат чист. Те се потят под палещото слънце на кръстовищата, изрязват с хирургичен нож загнойсалите части на тялото му, защото градът ги е отгледал в началото, търпят обидите на другите му синове, но никога не се отказват от мисията си. Дори когато имате работа с някой изпаднал в беда, той е готов да даде живота си, ако трябва, и ще последва убиенца в тъмната алея, без да се грижи за собствената си безопасност. Но повечето от тях са най-добрите. Трябва да бъдат най-добрите, иначе нямаше да бъдат тук.

Това са хора, които могат да анализират тълпата от пръв поглед. Те могат да открият чужденеца, да посочат престъпните типове, да почувстват настроението на града и да се подготвят предварително за това, което ще се случи. Това са хирурзите на престъпността, инструментите за нейното лекуване, хората, които веднага се притичват на помощ.

Потърсих Дик Галагър на телефонния му номер в полицейския участък, надявайки се да ми даде някои разяснения относно начина, по който отделът за сигурност се канеше да обезпечи безопасността на Тейш Ел Абин но време на престоя му в града, и късметът ми се усмихна от първия път.

Поръчахме по едно кафе в закувалнята срещу участъка и Дик ми каза, че отпуската му била започнала точно преди една седмица. Изгаряше от яд. Трябваше да отмени всичките си резервации в Атлантик Сити и не можеше да намери свободни места за по-късно.

– И защо е всичко това? – попитах го аз.

– Заради гостуващите светила. Вероятно си чел за новите ни

приятели от Селачин.

– Че кой не е чел за тях?

– Ние осигуряваме охраната на Негово височество.

Всички останали са заети със световното изложение, расовите безредици и обичайните летни неприятности, така че сме единствената секция, която могат да отделят за специални цели, и аз се оказах в капана.

– Може би задачата няма да бъде чак толкова неприятна.

– По какъв начин? Като си играя на портиер при рецепцията ли?

– От кого трябва да го пазите?

– От онези фанатици, разбира се – повдигна той рамене. – Тези типове от Близкия Изток са способни на истинска омраза. Виж какво стана в Саудитска Арабия. Умножи тамошните неприятности на две и ще получиш реалната картина тук. Все едно, че Насър се навърта наоколо... никога не знаеш коя страна ще започне да стреля първа, но винаги се оказваш в центъра на престрелката.

– За какво става дума всъщност, за официална покана да присъстваш на вечерята в негова чест ли?

– Точно така.

– Звучи интересно. Ще можеш ли да намериш една и за мен?

– Защо ти е?

Ухилих му се и допих кафето.

– Познавам няколко издателя, които с удоволствие ще отпечатаат неговата история. Чувам, че довел със себе си едно прелестно пиленце.

– Прелестна неприятност. Не съм виждал досега човек, който да може да се оправя с жените.

– Как мога да бъда поканен, Дик?

– Въобще не можеш, старче. Всяка покана е номерирана и ще бъде сверявана с официалния списък.

– Кой отговаря за това?

– Да не мислиш, че момчетата от Вашингтон ще ни доверят тази работа. По дяволите, един от техните хора ще се заеме с това. А можеш ли да ми кажеш като какъв ще бъдеш представен там? Не мислех, че си тръгнал да правиш политическа кариера.

– Политиката ме интригува – казах аз.

– Да, разбира се. И мен също. Ходиш на коктейли, ядеш розови сандвичи, стискаш хилави ръце и говориш празни приказки. Въздух под налягане! Но този прием се очертава да бъде нещо особено.

Поклатих недоумяващо глава.

– Тейш Ел Абин ще се види за първи път по телевизията. Ще

транслират в новините петминутната му реч пред комитета по посрещането, след това ще отделят двадесет минути по вътрешната телевизионна мрежа за отразяване на пристигането му. Никой няма да види предаването освен хората на рецепцията. Изкуствена работа, но това ще го направи щастлив. Телевизионните компании не се интересуват от него, затова момчетата решиха проблема по този начин.

– Бързо мислят. Чия е идеята?

– На сержант Андерсън, от четвърти участък. Да не мислиш, че яйцеглавите от държавния департамент ще стигнат до подобна идея?

– Те са прекалени реалисти. Виж какво, ще се опитам да си издействам една покана.

– Не си губи напрасно времето.

– Няма – уверих го аз. – Между другото, чувал ли си някога за Малкълм Таръс?

Той ме изгледа с една комична усмивка, която можеше да означава всичко. Накрая каза:

– Не плащаш, за да получаваш официална информация, нали?

– Не съм длъжен да плащам.

– Да, чувал съм за него.

– Само напоследък – ухилих се аз. Нямахше нужда да внимава с мен и го знаеше.

– Да, напоследък. Описанието му е предадено по всички участъци.

– Едва ли съответства повече на външността му – съобщих му аз.

Той почака да довърша мисълта си, без да престава да се хили.

– Така ли?

– Искаш ли една ясна снимка на Малкълм, която би могла да ти свърши по-добра работа?

– Кога?

– Може би ще успея да ти я доставя още тази вечер.

– Не ме разиграваш, нали?

– Автентична е. Отговаря напълно на описанието му. Ако искаш, мога да ти представя трима свидетели, които ще потвърдят думите ми.

Дик се облегна на масата и се втренчи в мен със сериозно лице.

– Нямам нищо против, Тайгър. Предполагам, че знаеш всички подробности за това, което става, така че няма нужда да ти обяснявам как стоят нещата.

– Знам.

– О'кей, в такъв случай ще я пуснем в обращение и ще се опитаме да опънем мрежата. Това момче се намира на първо място в списъка на

търсените и ако ни излезеш насреща с подобна информация, може би ще успеем да го спипаме. Предполага се, че е в този район, и вече получихме съответните директиви. От Вашингтон изпратиха най-добрите си момчета да работят с нас, но не разполагаме с никакъв приличен материал, за който да се захванем.

– Ще го имате.

– Тогава ще почакам.

Поръчахме по още едно кафе, преди да напуснем заведението, и помолих Дик да ме остави на няколко квартала от лабораторията на Ърни Бентли. Извървях останалия път пеша. Върджил Адамс беше доставил бразилските фотографии на Таръс и Ърни вече бе направил няколко дубликата и ми ги бе оставил в специален плик.

Петнайсет минути след като бях пристигнал, дойде малкият Хари и се подложи на химическа обработка. Ърни избели тена на лицето му, облече го в тъмен костюм, направи му нова прическа и му залепи мустаци. Човек трудно можеше да познае в Хари увития в тюрбан бедуин, направил заедно с мен посещение на Куин. Само за да се уверя, че той няма да бъде изкушен от демонстрирането на скритата си враждебност по отношение на шейха, който бе убил няколко души от неговото семейство, аз го претърсих, измъкнах тънкия нож от ръкава му и го оставих насаме с Ърни. Хари се ухили покорно и не каза нито дума, след това тръгна с мен към хотела, където се преоблякох според случая.

Стейси бе един от най-новите хотели, висок и масивен, подобен на обелиск в някое старо гробище. Издигаше се гордо в центъра на Манхатън като нахално момче, което изтиква старите жители и ги предизвиква да направят нещо, с което да демонстрират правото си на живот. Паркингът беше претъпкан с лимузини с дипломатически номера на броните си, което означаваше абсолютна досада за полицаите. От такситата излизаха помпозни знаменитости. От двете страни на улицата се бяха подредили униформени патрулни полицаи и няколко конни сержанта яздеха по протежение на тротоара, като заставяха таксиметровите шофьори да изчистят по-бързо района. Отстрани няколко моторизирани ченгета бяха готови всеки момент да се притекат на помощ в случай че възникне нужда от тях. Любопитната тълпа, привлечена от шоуто, вероятно гъмжеше от цивилни полицаи, но аз успях да различа само две-три познати лица.

Всеки, който влизаше във фойето, биваше насочван в една или друга посока в зависимост от това, дали беше поканен на приема или не. Един червен кадифен шнур покрай дебел килим водеше до първата

врата, където двама усмихнати млади мъже в смокинги проверяваха поканите, откъсваха по едно ъгълче, за да видят дали са истински – с оцветен вътрешен слой, – след това те пускаха да влезеш за следващата проверка.

Хората от Вашингтон бяха взели работата си на сериозно и не искаха да се излагат на рискове. Дори не се опитвах да се промъкна. Обикаляхме заедно с Хари из фойето, открихме телефонните кабинки, влязох в една от тях и повиках централата. Телефонистът ме свърза с рецепцията и когато помолих уморения администратор да повика на телефона най-близкия униформен полицай, той едва не изхълца. През стъклената врата можех да го видя как маха на едно от ченгетата и му дава слушалката.

– Говори патрулен полицай Дилейни – каза той. – Кой е на телефона?

– Казвам се Мен. Нося един пакет за лейтенант Галагър, който той очаква. Как, по дяволите, мога да му го дам?

– Точно сега той е зает и...

– Знам, че е зает, но искаше да получи този пакет. Може ли да го повикате във фойето, за да му го връча? Задачата е служебна, не лична, и той ще оцени съобразителността ви.

Това реши нещата. Полицаят каза, че ще му предаде съобщението, а аз допълних, че ще бъда на рецепцията след няколко минути. Вместо да почакам, затворих слушалката, когато полицаят сложи своята, кимнах на Хари да ме последва и тръгнах след полицая към противоположната страна на помещението. Той поговори с някакъв цивилен и изчезна в стаята.

Не се забави много. Дик се показа зад гърба му и когато ме видя, ми махна с ръка да отида при него. Гардът се намръщи, но все пак ни пусна да минем. Подадох плика на Дик.

– Тук е нашето момче Малкълм Тарсъ.

Той извади снимките, прегледа листа със сведения, който Ърни бе прикрепил към тях, и се ухили.

– Ще ги занеса в офиса. Един от моите хора ще се погрижи за разпространението им. Кажете ми нещо... федералните агенти имат ли копие от тези снимки?

– Засега не.

– Това сигурно ще ги разгневи малко.

– Тяхна си работа. Сега ще ми направиш ли ответна услуга...

– Да, знам. Искаш да се срещнеш с Негово царско величество. Ако

попаднеш в някоя неприятност, си измисли добра лъжа. Има един служебен вход, през който се опита да влезе един репортер. Ще минеш през него и аз не съм те виждал въобще. Отсега нататък дори не те познавам. – Той изгледа Хари и попита: – Приятелят ти наред ли е?

– Нямаше да е с мен, ако не е наред.

– Погребението му е за твоя сметка, Тайгър. Заобиколихме централната секция и стигнахме до една странична врата, влязохме през нея и се оказахме сред политическите светили на деня – чисто и безболезнено. Поне засега.

По-голямата част от присъстващите се бяха стълпили в другия край на салона, групирайки се постепенно в по-малки компании от по четири-пет човека. Бяха започнали вечната игра на международната дипломация – с фалшиви усмивки на лицата си и коктейли в ръцете, като се опитваха да скрият очевидния факт, че тук ставаше дума за държавни въпроси.

Официалната част бе приключила. Сега идваше времето на забавленията и изисканите тънкости. В тълпа, подобна на тази, можеше да се случи всичко. Казах на Хари да си вземе една чаша и да обикаля наоколо, но да не се отдалечава от Тейш Ел Абин и Сарим Шей, който бе окупира един от ъглите, водейки непринуден разговор с половин дузина светски знаменитости. Вей Лока се намираще на няколко крачки от него, обкръжена от очаровани от прелестите ѝ мъже на различна възраст, изцяло пленени от свежата ориенталска хубавица. Мисълта, че делеше леглото си с Тейш, беше противна сама по себе си, но в света на властта и парите някои жени бяха способни и на по-големи подвизи.

Закъснелите влизаха през една от охраняваните врати и аз се присъединих към тях и тръгнах към главната група, опитвайки се да измисля начин да се озова по-близо до почетния гост на приема, без да се хвърлям в очите на някого. Знаех прекрасно, че помещението е пълно с агенти, а и доста хора ме познаваха по лице. Щяха да ми вгорчат живота, ако ме засечеа, така че трябваше да разчитам на късмета си. Едно от предимствата на положението ми бе, че се намирах вече в тази великосветска компания, така че те трябваше да предположат, че съм получил разрешение от достатъчно висока инстанция.

Двама от новопристигналите бяха от сенатската комисия по международните отношения, следвани от един сенатор от Средния Запад и един нюйоркски съветник. Познавах ги всичките и се обърнах настрани, докато отминаха. Зад тях се носеше някакъв забележителен тип с оформена в квадрат брада и стърчащи мустаци, след това в помещението

влязоха няколко души от ООН, които бях виждал и преди. Залепих се точно зад тях.

Мислех, че съм успял да се промъкна незабелязан, когато някой ме потупа по рамото и един глас с оксфордски акцент каза:

– Никога не съм се съмнявал в твоите способности. Ухилих се и дръпнах ръката си от моя 45-и.

– Талбът – казах аз, – някой ден ще си изкараш куршум в корема заради този начин на общуване.

– О, не мисля, че си от хората, които ще направят това на обществено място, или може би греша?

– Може да бъдеш и неприятно изненадан. – Погледнах го откровено. – Каква е твоята задача, чедо? Каж ми само една дума и ще се настъпя по езика.

Талбът се усмихна мило и отново ме потупа по рамото.

– Няма нужда от подобни неща.

– Наредено ти е да ме следиш, така ли?

– Както и на още няколко души, но, откровено казано, не мислех, че ще те открия тук. Ти наистина създаваш много работа на нашите момчета. Как успяваш да го направиш?

– Не е много лесно.

– Добре. Нека постъпим по следния начин. Тъй като мога да те държа под наблюдение, докато сме заедно, мисля, че ще е по-добре, ако просто играя по твоите правила и започна да наблюдавам развитието на събитията.

– Не ми прави никакви услуги.

Той се засмя, след това ме поведе към ъгъла, където Тейш Ел Абин бе застанал в центъра на една внушителна група. Сега Вей Лока се намираше зад него и компанията бе повече нейна, отколкото негова.

– Тук съм по специална покана, нали разбираш? – продължи Талбът. – Преди няколко години по молба на Нейно величество прекарах известно време в двора на Селачин и имах възможност да се опозная доста отблизо със стария Тейш. Изглежда, той беше привлечен от прелестите на една от моите съотечественички и я приемами в царството си, за да сподели с нея някои земни радости. Когато семейството ѝ се възпротиви, аз бях избран да я... приемам обратно.

– Да нямаш предвид откуп?

– О, колко грозна дума. Не отговаря на съвременната политическа терминология. Както и да е, семейството ѝ беше доста богато, така че ставаше дума за проста търговска сделка. След това кралят и аз

станахме добри приятели. Сигурно съм му влязъл под кожата, защото накрая той поиска да му направя интимен подарък в замяна на нейните услуги.

– И какъв беше той?

– Няма да повярваш.

– Опитай все пак.

– Освен паричното обезщетение, което той бе склонен да игнорира, защото в дадения случай с пари можеха да се купят малко неща, един 16-милиметров киноапарат и пълна кутия с малко рисковани от морална гледна точка филми свършиха прекрасна работа. Старото момче е доста извратено. Не разбирам защо трябваше да се пазари за филми, когато истинските неща му бяха под носа, готови за реални представления, но предполагам, че всеки от нас си има своите странности.

– И какви са твоите?

– Аз съм плейбой – усмихна се той. – Привлекателен, умен и неща все от този род. Това е наистина интересно хоби, ако можеш да си го позволиш. Понякога резултатите са удивителни. Мисля някой ден да напиша книга по този въпрос.

– Можеш да я продадеш на Тейш. Ще му хареса. Талбът ме изгледа възмутено.

– Моята книга ще представлява повече клинично изследване на въпроса. Нищо вулгарно. Ако трябваше да напишеш автобиографията си...

– Не съм живял достатъчно дълго, за да се занимавам с това.

Той се ухили отново, след това ме поведе към тълпата, обкръжаваща Тейш Ел Абин. В официален европейски костюм той изглеждаше още по-дребен и по-стар от преди, но на лицето му се четеше все същият израз на сила и власт, а очите му тичаха пред мислите му и се опитваха да проникнат в нови сфери на могъщество, достойни за неговия префинен вкус. Връзката между него и Талбът беше очевидна, като между хора, които разделяха едни и същи тайни, и Тейш му стисна горешо ръката. Някъде шейхът бе овладял доста добре разговорния английски. В гласа му наистина се прокрадваха и някои обертонове от родния му език. До него Вей Лока говореше почти безупречен английски с някакъв дебел американец, а по-нататък можех да чуя гласа на Сарим Шей, чиято интонация и оцветеност се конкурираха с тези на Талбът.

Когато шейхът и Талбът приключиха със съживяването на спомените от миналото, като се разсмяха на някаква шега, на която очевидно се бяха смели отдавна, Талбът ме издърпа напред и каза:

– Мога ли да ви представя моя добър приятел мистър Мен?

Знаех, че моят луд приятел Талбът се радваше на колебанието ми, когато се опитвах да намеря точните думи, но кралят ми спести необходимостта от излишна куртоазия.

– А, да. Много се радвам и, моля ви, наричайте ме Тейш. В моята страна това не е обикновено име, а титла, и с това няма да проявите неуважение. В края на краищата вашите библейски герои също нямат фамилни имена. А Авраам и Мойсей са били велики водачи.

Поех ръката му, разгърсих я кратко и се усмихнах.

– Благодаря ви, сър. Надявам се, че престоят ви тук е приятен.

Тейш кимна и се огледа бързо около себе си.

– Очаквам, че посещението ми ще бъде много плодотворно. – След това очите му сякаш ме погълнаха целия, а умът му се опитваше да намери място, в което да ме хербаризира. – Не сме ли се срещали преди?

– Приятелят ми – каза Талбът – е един от онези могъщи американски индустриалци, които колекционират пари. Постоянно се върти из Вашингтон, за да увеличи количеството им.

Тейш изглеждаше заинтригуван, когато се заговори за пари.

– О, и с какъв бизнес се занимавате?

– Нефт – излъгах аз. – Проучване и развитие. Размерът на операциите ни е доста внушителен.

За миг почувствах как пръстите на Талбът се стягат около ръката ми. Той ме подведе случайно и аз трябваше да изиграя подадената топка докрай. Талбът знаеше резултата, както и аз, но – какво да се прави! – всеки можеше да допусне грешка. Талбът беше направил своята. Сега топката беше у мен и той разбра, че бе загубил инициативата. Блясъкът в очите на Тейш стана дори още по-голям, отколкото когато ставаше дума за пари.

За миг той сякаш завибрира от възбуда и каза:

– Прекрасно. Вероятно ще имаме малко време, за да поговорим. Може ли да попитам за името на вашата компания?

Сега аз се бях насадил на пачи яйца. Синдикатът на Мартин Грейди притежаваше контролния пакет акции в един нов гигант, който излизаше на световния пазар на нефтопреработвателните технологии с патенти, които караха някои от по-старите предприятия да вият от злоба. Така или иначе бях в организацията на Мартин Грейди и с малко повече съобразителност можех и да се измъкна от деликатната ситуация, в която бях попаднал.

– АмПет Корпорейшън. Ние сме млада компания, но...

– А – прекъсна ме Тейш, – но не и неизвестна. Да, чувал съм за АмПет.

Той престана да ме разглежда, заинтригуван от мисълта за нефта и значението на АмПет. Очевидно старото момче беше свършило доста проучвателна работа, преди да напусне Селачин и да се отправи към Щатите. Той се обърна, хвана Вей Лока под ръка, като я освободи от обожателите ѝ с широк извинителен жест, и каза:

– Скъпа, може ли да ти представя мистър Мен. Той е собственик на АмПет Корпорейшън, за която толкова слушаме напоследък. – Той ми се усмихна, когато тя протегна ръка. – Вей Лока, моята годеница. Скоро ще се женим.

Ръката ѝ бе топла и стегната.

– Вие трябва да сте много щастлив – казах му аз.

– Да – отвърна той и очите им се срещнаха. – Ще имаме много синове. В нашата страна това е изключително важно.

– И тук е така – допълних аз.

По някакъв начин Вей Лока изглеждаше толкова чувствителна, колкото и Тейш, усмихваше се приятелски, но беше странно озадачена, когато ме погледна.

– Приятно ми е да ви видя, мистър Мен. Имам чувството, че сме се срещали и преди.

– Бих желал да е така, но за съжаление не е.

Тя стисна ръката ми много нежно. Никой не можеше да го види, но аз усетих сетивното удоволствие, което тя вложи в това ръкостискане. Очите ѝ се усмихваха сякаш самостоятелно, намеквайки за нещо, което само тя предусещаше. Почти бях изгарян от топлотата на нейното присъствие, която струеше през малкото пространство, което ни разделяше. Пуснах ръката ѝ, когато долових движение до себе си.

Вей Лока махна с ръка и каза:

– Сарим Шей, мистър Мен. Нашият съветник.

Той протегна ръка и се здрависа с мен с типично европейски жест.

– Очарован съм – каза Сарим Шей, след това се усмихна на Талбът и му протегна ръка. – А, мистър Талбът. Толкова съм чувал за вас. Странно е, че не сме се срещали преди. В края на краищата сме учили в един и същи колеж.

– Оксфорд е доста голямо място – отвърна Талбът. – Мисля, че съм завършил преди вас.

На Талбът му трябваша само няколко секунди, за да се намеси в общия разговор. Имах нужда от неговата намеса. Той дръпна Сарим Шей

на една страна и увлечен в разговор за отминалите университетски дни, съвършено забрави за мен. Останах близо до него, за да мога да го наблюдавам. С крайчеца на очите си видях Хари да се приближава, разговаряйки сериозно с човека с квадратната брада и мустаците и с един плешив мъж, когото бях виждал в ООН и който винаги се появяваше с миниатюрна розичка в ревера си и цял ред медали и ордени на гърдите си.

Тъкмо се готвех да предложа нова тема за разговор, когато Тейш ме изпревари. Той внезапно погледна часовника си, след това се засмя криво.

– Надявам се, че ще ме извините... има едно предаване по телевизията, което не бих искал да изпусна.

– Разбира се – казах аз.

– Ако нямате нищо против, ще ви помоля да ме придружите, мистър Мен. В съседната стая има инсталиран телевизор. Въпреки суетата си трябва да ви призная, че малко ме е страх. За първи път ще ме показват по телевизията.

Вей Лока се усмихна и взе ръката ми.

– Сигурен съм, че ще му достави удоволствие.

– Съвършено сте права – любезно се съгласих аз и се огледах около себе си. – Всички ли са поканени?

– Не, само някои. Стаята не е много голяма. – Тя хвърли поглед през рамо и каза: – Сарим... мистър Талбът, готови сме.

Около двайсет човека от присъстващите неколкостотин бяха допуснати в стаята. Тези, които имаха късмета да не бъдат поканени, не изглеждаха въобще разочаровани – наоколо имаше прекалено много сервитьори с пълни подноси мартини и манхатън и денят едва започваше за тях. Малкият Хари се оказа по-пъргав, отколкото си мислех. По един мистериозен начин той се оказа в стаята заедно с двамата си компаньони, но от съображения за сигурност се пласира в задната редица и трябваше да се надига на пръсти, за да може да види предаването през главите на стоящите пред него хора.

В стаята имаше само едно кресло – точно пред телевизора – и Тейш Ел Абин седна в него по начина, по който едно дете би го направило – забързано и нетърпеливо. Вей Лока се бе разположила от едната му страна, а аз бях точно зад нея заедно със Сарим Шей, привидно очаровани от честта, която ни бе оказана с поканата да наблюдаваме телевизионните новини.

Започнаха телевизионните реклами, след това се появи говорителят и веднага се почувства влиянието на Вашингтон, защото Тейш беше

първият, когото той спомена, и образът му се появи веднага след обявата на спонсора.

Щеше да бъде великолепно предаване, но на телевизора нещо започна да му става. Появиха се снежинки, след това прашене и когато Тейш нададе уплашен вик и из стаята се разнесе недоволният ропот на присъстващите, едно от младите момчета в тъмен костюм, което притежаваше всички видими белези на човек от федералните служби, вдигна телефона и се обади в отдела по поддръжка. Не искаше да поема никакви рискове с толкова много почетни гости около себе си и беше абсолютно прав. Погледнах часовника си. Рекламите и празните приказки на говорителя щяха да отнемат минута и половина и аз се надявах, че някой щеше да прояви достатъчно съобразителност и да предотврати неприятностите, като донесе друг телевизор или изпрати бързо сервизен техник.

Вей Лока се обърна загрижена към мен и каза: – О, надявам се, че няма да има неприятности. Той толкова искаше да види програмата.

Смигнах ѝ.

– Не се тревожете. Ще има специално повторение, ако това предаване се провали.

– Няма да бъде същото – възрази тя.

Тя не знаеше, че цялата тази фалшификация се излъчваше по местния канал само и само да доставят удоволствие на Тейш да се види в началото на новините, но си замълчах. Погледнах отново часовника си. Секундите летяха и всички наоколо се бяха превърнали в самото съчувствие. Тейш се опитваше да накара Сарим Шей да поправи телевизора, но макар той да намери една бостънска станция, нюйоркските канали така и не се появиха.

Това престана да ми харесва. Имаше нещо, което не изглеждаше наред, и аз не исках да съм на мястото на тези, върху които щеше да се излее справедливият гняв на шейха. В този момент някой отзад извика и тълпата се раздели на две, за да пропусне един човек с работен комбинезон, който държеше в ръка стандартния набор инструменти, и започнаха да го обсипват с молби да побърза.

Беше дребен на ръст, на около петдесет години. Движеше се с нетърпеливи рачешки стъпки през тълпата и се насочваше право към нас. Заобикаляше всички от дясната страна, докато стигна до мен, и когато аз и Вей Лока отстъпихме встрани, за да му дадем път да мине, той се оказа точно зад Тейш.

Тогава изведнъж разбрах какво щеше да се случи. Блъснах Вей

Лока и тя се оказа в прегръдките на някакъв мъж. На лицето ѝ се бе изписало изражение на внезапен ужас. Сграбчих момъка, който тъкмо бе стигнал до Тейш, ударих го с все сила през ухото точно когато посягаше. От пръстите му изпадна една игла, когато с вик на изненада той се строполи на пода. Тейш се обърна и замръзна на място с ръка, повдигнатата за защита.

Проклетата тълпа беше прекалено голяма. Те се движеха като един и ме изкарваха от равновесие. Момъкът на пода се надигна и се стрелна през тълпата като подплашен заек. Никой не можеше да разбере какво става. Хората, на които бе поверена охраната на Тейш, се доближиха и заеха предварително определените позиции, но дори и те не можеха да си съставят ясна представа за случилото се. Намирах се на шест крачки зад момъка и се опитвах да си пробия път през вкаменилите се тела, псувайки през цялото време, защото знаех, че момъкът щеше да мине необезпокояван през вратата, ако не го настигнех.

Видях Хари и двамата му приятели. Единият от тях – този с брадата – очевидно си състави ясна преценка за ситуацията и беше в състояние да действа оперативно. Той протегна юмрук – на пръв поглед несръчно – и момъкът падна. Само след секунда бях върху него и го заковах на място, но човекът под мен не правеше и най-малкия опит да се измъкне. Два чифта ръце ме отделиха от него и момчетата от федералните служби установиха контрол над ситуацията. Извиха немощните му ръце назад, сложиха му белезници и го претърсиха за оръжие. За пет секунди го изкараха през вратата и аз се върнах обратно при Тейш.

Шейхът, Вей Лока и Сарим Шей бяха плътно обградени от няколко момчета, които очевидно нямаха намерение да се шегуват, защото всеки един от тях държеше полицейски револвер в ръката си. Талбът също бе там, гледаше ме с присвити очи и очакваше обяснения. Посочих под креслото на Тейш, наведох се и измъкнах една дървена треска, не по-дълга от кибритена клечка. Иглата се бе забола в нея и стърчеше на три милиметра от другата страна.

Подадох му я.

– Анализирайте това веднага. Мога да се обзаложа десет срещу едно, че върхът на иглата е намазан с бавнодействаща отрова, чийто ефект се проявява след петнайсет минути.

Очите на Тейш ме гледаха в пълен ужас.

– Моля ви, мистър Мен...

– Няма проблеми, сега всичко е наред. – Посочих към телевизора. – Може ли да проверя нещо?

Един от бодигардовете започна да казва нещо, но Талбът му направи жест да млъкне, установил междуременно авторитета си по въпросите за охраната на шейха.

– Давай, стари друже.

Отидох до телевизора, превъртях на нужния канал и хванах края на речта на Тейш към събралите се посрещачи на кораба. Вече знаех как е била замислена цялата операция. Погледнах към Тейш и казах:

– Ще се върна след малко. Идвай, Талбът.

Опитаха се да ни спрат на вратата, но Талбът размаха удостоверенията си и ни пуснаха. В коридора видях Дик Галагър, който беше на сантиметър от това да полудее. Разполагаше отново хората си по стратегическите места и даваше непрекъснати нареждания. Извиках му да ни следва и той се завтече след нас. Когато стигнахме края на коридора, казах:

– Засега без въпроси, старче. Как можем да се качим на покрива?

Беше достатъчно съобразителен, за да изчака с обясненията. Посочи пътя към запасния изход в случай на пожар и започнахме да взимаме стъпалата по две, стигнахме горната площадка, минахме покрай двете униформени ченгета на пост пред вратата, която излизаше на покрива. Открих, че антената е обърната, кабелът от вътрешната мрежа вече бе закрепен за нея, но наоколо нямаше никой.

– Всички ли изходи за блокирани?

Дик кимна.

– Значи са оставили човека си отпреди доста време. Все още трябва да е някъде тук.

– Я да чуем какво ти е на ума.

– Преценили са точно времето. Развалили са приема на изображение долу, като са извъртели антената, предполагайки, че някой ще повика хората от поддръжката. Техникът е трябвало да мине покрай Тейш, да го убодe леко с иглата, което едва ли щяло да му направи впечатление. Малко игра с телевизора и човекът на покрива поправя антената, за да изчисти образа, през което време техникът успява да избяга. Междуременно Тейш е трябвало да си седи в креслото и да умира бавно, без дори да има понятие за това.

Дик започна да претърсва покрива. Трябваше да бъде тук. Наоколо нямаше в близост други здания, така че човекът трябваше да бъде зад някоя от вентилационните шахти. Наложих се да се разпръснем и да проверим всяко възможно скривалище.

Талбът го откри зад една огромна вентилационна тръба в средата

на покрива. Той изкрещя, посочи с ръка и ние се затичахме, за да затворим всички възможни пътища за отстъпление, без да знаем дали онзи тип има пистолет или не. Той погледна иззад тръбата, за да види къде се намираме, и успяхме да зърнем върха на главата му. Дик стреля веднъж във въздуха, но това беше достатъчно. Сигурно си беше помислил, че сме тук, за да го убием. Изкрещя диво и побягна като осветена хлебарка към една от таванските врати, след това ни видя че идваме и промени посоката си.

Всичко стана много бързо, а и той беше прекалено близо до ръба на покрива. Подхлъзна се по чакълестата настилка на покрива и започна да се пързала към края на парапета, размахвайки бясно ръце из въздуха. За момент се опита да се хване за хлъзгавите керемиди, които покрива тухления парапет, но след това собствената му инерция надделя над усилията му да се задържи. Все още го чувахме как крещи десет етажа надолу, докато не се превърна в тъмно петно на асфалта, в което уличните светлини започнаха да се отразяват с влажен червеникав оттенък.

Дик промърмори „По дяволите!“ и прибра бавно пистолета си, след това се обърна към изхода и ние го последвахме.

Когато слязохме долу, главното помещение беше опразнено. Стадото се бе пренесло на друго място и бяха останали само шепа хора. Тейш, Вей Лока и Сарим водеха разговор с трима души, най-главният сред които бе Хал Рандолф. Той проследи погледа на Тейш, видя ме и се изви на останалите. Когато стигна до мен, кожата на лицето му бе станала морава и той едва сдържаше яростта си.

– Трябва да си поговорим, Тайгър.

– Защо?

– Без да ми се надуваш, искам само да поговорим. Вдигнах рамене.

– Развалих партито. Мисля, че сте научили вече всичко.

– Не и малките детайли, които са толкова важни. Посочих с пръст към Талбът.

– Той ще ви въведе в обстановката. Дадох му иглата, която трябваше да се забие в кожата на Тейш.

Рандолф присви очи, изгледа Талбът и каза:

– Е?

Талбът извади носната си кърпичка и я разгъна. Иглата лежеше по средата, а върхът ѝ все още беше тъмен от странното вещество, с което бе покрит.

– Тъкмо отивах към лабораторията. Освен ако не искате вие да се заемете с това.

Рандолф взе носната кърпичка от ръцете му.

– Аз ще го направя – каза той, след това изслуша доклада на Талбът.

Когато Талбът свърши, той го помоли да дойде с него. Пресече помещението по диагонал и се насочи към стаята, в която се намираше телевизорът, като остави вратата отворена. Вътре бяха донесли маса и на нея се бе проснал някакъв човек с разперени ръце.

– Докарахме го тук за предварителен оглед. Погледнах тялото в комбинезона.

– Това е човекът, който се опита да нападне Тейш – казах аз. – Какво е станало?

– Погледни врата му.

Видях огромен безцветен белег на врата му, сякаш някой го бе халосал с ръжен. Докоснах мястото и разбрах какво се бе случило, след това се оправих.

– Професионален удар. Познавах само двама човека, които можеха да изпълнят този номер, но и двамата са мъртви сега.

– Беше мъртъв още когато нашите хора го вдигнаха. Помислили, че е в безсъзнание. Този удар го е повалил като брадва на палач.

Умът ми започна да се рови из миналото.

– Изглеждаше сякаш го удари само за да го свали на пода.

– Кой, Тайгър?

– Човекът с брадата. – Наблюдавах Рандолф внимателно и видях, че и той ме гледа, старайки се да улови всяка интонация на гласа ми и всеки жест, който правех. – Не сте ли го задържали?

– Във всеобщото объркване той, както изглежда, е изчезнал.

– Защо се тревожите? Няма да е трудно да го разпознаем. По дяволите, той влезе с покана. Видях как полицаят на вратата я взима.

– О, той наистина е имал покана, само че не е била негова. Принадлежала е на Кармен Бешип, който много е приличал на този тип и е имал същата брада. Само че преди пет минути съобщиха, че мистър Бешип е намерен мъртъв в собствения си апартамент. Умрял е от същия удар като този тук. – Той сплете пръстите на ръцете зад гърба си и потропа с токовете на обувките си. – А ти, изглежда, си се погрижил за всички добре, дори и за онзи тип на покрива. Сега не разполагаме с човек, който да проговори. Може би имаш някакво обяснение, Тайгър?

Той е избрал човек с брада, за да прикрие белега от куришум на шията си. За професионалист като него едва ли е било трудно да намери списъка на поканените и да си подбере нужния човек. Няколко

подложки под дрехите са допълнили илюзията за сходство, така че е можел да се движи спокойно из тълпата. Трябвало е да бъде на представлението в случай че нещо не тръгне както трябва и когато това се случи, той направи всичко възможно, за да накара да замлъкне човека, който можеше да ни насочи по следите му. Знаел е, че моментното объркване щеше да му осигури прикритие за бягството и се възползва от него по един свършен начин. Не се е тревожил особено много за момъка на покрива, защото връзката му с него е била доста опосредствана, но дори и да не е била такава, вече нямаше за какво да се безпокои, тъй като по това време всички вече знаеха за тялото на улицата.

– Малкълм Таръс – казах аз.

– И никой не знае как в действителност изглежда той.

Ухилих се и му позволих да види зъбите ми.

– Сега вече знаят. – Бръкнах в джоба си и му подадох един от дубликатите на фотографията, които Ърни бе направил. – Градската полиция сигурно вече е разпратила снимката му навсякъде.

– Копеле такова! – той сграбчи снимката и започна внимателно да я разглежда.

– Защо всички ме наричат така? – невинно попитах аз.

Дик Галагър отвори вратата, преди Хал да може да ми отговори, и каза:

– Търсят те навън, Тайгър.

– Той не отива никъде – изръмжа Рандолф.

– В такъв случай ще трябва да се консултираш с някое началство. Тейш Ел Абин лично помоли за него и ако това не означава нищо за теб, ще трябва да се простиш с кожата си.

Ухилих се още по-широко на Рандолф, който стоеше като вкопан, с червено като домати лице.

– Искам да те видя по-късно, Мен. В моя офис. Трябва да бъдеш там.

– Разбира се – казах аз. – Имате един документ за мен, който трябва да прибера. Разрешителното за носене на оръжие.

Макар никой да не бе съобщил на Тейш всички подробности, той бе успял да си състави собствена представа за това, което бе станало. Така или иначе, трябваше да му разкажа цялата история и аз го направих, като наблюдавах как лицето му се втвърдява и на него се открояват острите черти на желанието за отмъщение, което танцуваше в очите му. Когато завърших, той кимна, почака да се успокои малко и каза тихо:

– Имате моята искрена признателност, мистър Мен. Ще ви се

отплатя по подобаващ начин.

– Няма нужда да го правите.

При моя жест Сарим Шей сякаш изпита облекчение.

– Действахте толкова бързо, че никой не можа да разбере какво е станало. Наистина ли видяхте иглата в ръката му?

– Не и преди да я изпусне. Но всичко беше ясно още от самото начало. Успях да се включа навреме, защото знаех, че нещо ще се случи.

– Твърде необичайно е... за един бизнесмен да реагира толкова бързо, не е ли така?

Той изрече тези думи любезно, но зад тях се криеха повече неща. Трябваше да се облегна на филмовата версия на съвременния американски бизнесмен и се засмях.

– Не и в моя бизнес – казах му аз. – Печеленето на долари означава всекидневна борба. Имал съм прекалено често работа с хора, които са искали да приберат мангизите и да смъкнат скална ми, за да не мога да разпозная признаците на това, което се случи. – Спрях за миг и се обърнах към Тейш. – Имате ли представа кой може да е заинтересуван от вашата смърт?

Усмивката му бе напълно безизразна.

– Човек си създава много врагове.

– Това покушение бе организирано.

– Каквито са и моите врагове – продължи той. – Ще трябва малко повече време, за да си изясним кой именно е виновен за него. След това ще бъдат взети контрамерки.

– Ченгетата ще се оправят с това.

Опитвах се гласът ми да звучи убедително и се надявах, че съм успял.

Очите му сякаш се забавляваха на тази мисъл.

– Да – отговори той, – сигурен съм, че ще се оправят. Сега, мога ли да разчитам на вас за още една услуга?

– По всяко време.

– Сарим и аз трябва да присъстваме на една конференция, на която ще се обсъждат важни въпроси, засягащи нашите две правителства. Предвид на това, което се случи, не бих желал да оставям Вей сама. – Той се пресегна, поглади ръката ѝ бащински и се усмихна. – Ще изглежда ли прекалено, ако ви помоля да се погрижите за нейната безопасност, докато ние сме на преговорите?

Още веднъж долових странното емоционално излъчване, което идваше от Сарим Шей. Във всяко едно отношение той изглеждаше

съгласен със своя крал, но играта не му се удаваше лесно. Реших да блъфирам.

– Няма ли да бъде по-добре, ако помоля Талбът да свърши тази работа, още повече като имам предвид вашите близки отношения...

– Предпочитам вие да се заемете с това, мистър Мен. Ухилих се на Вей Лока и кимнах.

– За мен ще бъде удоволствие. Само се надявам, че няма да има пречки от страна на охраняващия персонал. Те, изглежда, искат да държат всичко под ключ.

– Аз ще се погрижа за това, мистър Мен. – Той хвърли поглед покрай мен, повика с пръст Хал Рандолф, който ни наблюдаваше от вратата на другата стая, учтиво го помоли да се приближи и му обясни накратко какво искаше. За миг си помислих, че Рандолф ще се пръсне от яд, но той направи един дървенияшки поклон, с който призна необходимостта от подобни действия, и напусна.

По дяволите, нямаше какво друго да прави.

Почакахме да ескортират Тейш и Сарим от стаята, преди да излезем. Намерих яката от невестулка на Вей Лока и я загърнах с нея, като нарочно докоснах с върха на пръстите си голата кожа на врата ѝ. На нея за момент заиграха малки мускулчета, пробяга бърза тръпка и тя обърна глава и ме изгледа през рамо.

– Вие сте много интересен човек, мистър Мен.

– Нищо особено.

Бавна усмивка се разля на устните ѝ.

– Как мога да ви наричам?

– Тайгър. – Когато тя удивено повдигна очи, аз допълних: – Това ми е името.

Усетих, че ръката ѝ се плъзна в моята и пръстите ѝ започнаха да правят странни неща.

– В моята страна има една история, в която се разказва за някои от инстинктите на тигъра.

– Ще трябва да я чуя – казах аз.

– Да, разбира се. Само че по-късно. Сега може да ме заведете в стаята ми и ще чакам да ме вземете в осем часа. Ще бъдете ли точен?

– Когато един тигър вика, другият идва бързо. Тигрите имат някои инстинкти.

Тя се бе облегнала толкова силно на мен, че можех да почувствам натиска на гърдите ѝ върху ръката си.

– Може би вече сте чувал тази история?

– Няма да се учудя, ако е така.

Глава 6

Позвъних на Мартин Грейди веднага щом се озовах на улицата. Предадох му отчета за досегашното развитие на операцията и му съобщих за историята с АмПет Корпорейшън. За да облекчи нещата, той реши да прехвърли значителна част от акциите си в нефтопреработвателната промишленост на мое име, които трябваше да бъдат върнати след завършването на операцията. Междувременно щях да получа статус на ВИП в случай че някой се заинтересуваше от мен.

– Добре – казах аз, – мога да се оправя с един общ разговор на тема нефтени проучвания и рафиниране, но да предположим, че някой проявява специален интерес към делата на АмПет Корпорейшън.

Грейди изръмжа и чука как запалката му прещрака.

– Помислил съм и за това. Уолтър Мил ос, един от нашите научни експерти, се намира понастоящем в Ню Йорк. Ще му позвъним оттук и ще го помолим да ти приготви експозе по този въпрос. Ти бързо схващаш нещата, така че ще можеш да се справиш някакси. Ще разполагаш с достатъчно достоверна информация, за да заблудиш тези, които се интересуват от АмПет, но едва ли ще можеш да им кажеш нещо по-специфично за нашата технология, което да им подсказва истинското състояние на нещата. Освен това ще е по-добре да не знаеш такива факти, защото и да искаш, не можеш да разкриеш. Във всеки случай нежеланието ти да се впускаш в подробности може да бъде оценено като търговска тактика – едва ли някой ще предположи, че си толкова наивен да издаваш секретите на компанията безплатно.

– Къде ще се срещнем?

– Той ще бъде в един от нашите апартаменти при Келвин, където е отседнал и Лени. Ще се настани още тази вечер, така че се свържи с него.

– Дадено. Как върви разследването?

Мартин Грейди се засмя – нещо, което не го бях чувал да прави от доста време.

– Засега не са постигнали нищо. Опитват се да ни изработят ниско, дори са предизвикали данъчно разследване срещу нас, но данъчните агенти се увериха, че всичко е чисто. Задържаха Стюбент и Лес за разпит по случая Милър, но тяхното алиби е непоклитимо.

– По дяволите, защо се занасят? Един от техните собствени хора

пречука Милър. Трябва да ни бъдат благодарни, че мълчим.

– Не и тези момчета. Това, което искат от нас, са източниците, от които получаваме поверителната им информация. Чет пусна слух, че си в списъка на тези информатори, така че внимавай къде стъпваш. Недей да мислиш, че Хал Рандолф е настроен приятелски. Той съвсем спокойно може да ти надене примката на шията.

Беше мой ред да се засмея. Рандолф се опитваше да направи това от доста време, но все не можеше да затегне клупа.

– Нямам повод за безпокойство. Рандолф действа по учебник и когато някоя страница е откъсната, той не може да мръдне и крачка. Ще докладвам по-късно чрез контролния център в Нюарк. Мислиш ли, че трябва да знам още нещо?

– Това е твой проект, Тайгър. Ставаш много стар, за да те съветвам.

– Хиляди благодарности – казах аз. – Все още чакам съобщение за Пит Мур.

– Задръж малко...

Някой бе влязъл в стаята му, чух няколко приглушени думи и шумоленето на хартия. Когато Грейди взе отново слушалката, той изложи възможно най-сбито ситуацията в Селачин.

Засега Пит Мур все още не се е свързал с нашите хора в Селачин, но вече се носели слухове за някакъв особен бизнес в този район. Зад железната завеса се говори, че просъветски кръгове сложили ръка върху тази операция. Що се отнася до Теди Тедеско, никой не знае нищо за него. Трябваше да изчакаме, докато Мур го открие.

Когато затворих телефона, магнах на едно такси и шофьорът ме откара до Тафт. Взех асансьора до стаята на Хари, почуках на вратата и съобщих, че съм аз. Все още предпазлив, той отвори вратата, без да маха веригата, и след като остана доволен от това, което видя, ме пусна да вляза. Още не беше свикнал с ръкостисканията и се ухили смутено, когато забелязах това.

– Не беше поради възбудата, сър – ми каза той. – Опасявах се, че ще ме хванат и ще ме върнат в пустинята, след което ще трябва да се простя с главата си.

– Сега си далеч от тази опасност – успокоих го аз. – Слушай, ти беше през цялото време с онова момче с брадата, което повали телевизионния техник.

– Точно така. Откакто дойде.

– Забеляза ли нещо особено в него?

– Не беше американец. Гласът му беше... много странен.

– Интонацията или диалектът?

Хари се загледа за миг в тавана, като размисляше.

– Май беше гласът му. Може да е бил настинал.

– Настинал е от течението, което става в гърлото му. Преди известно време му пробих дупка на това място. За какво говорехте?

– За незначителни неща. Обсъждахме красотата на Вей Лока, излизането на малките държави на международната арена, войната във Виетнам... това беше всичко. – Той отиде до прозореца, погледна навън, след това се обърна към мен. – Знаеше кога Тейш ще напусне салона. Беше точно пред малката стая, но не искаше да влиза, за да не се окаже в първите редици. Аз също не желяех да ме забелязват, затова склучихме негласно споразумение.

– Сподели ли нещо за себе си?

– Нищо. – Хари направи малка пауза и размисли. – Веднъж каза, че не харесва Ню Йорк. Ненавиждал миризмата на личи. Не можах да разбера за какво говори.

– Това е китайски деликатесен орех – обясних му аз. – В китайските перални имат цели подноси с него, с които угощават клиентите си. Това ли е всичко?

– Не беше разговор, за който си струва да споменавам. Просто разговор за нищо.

– Той знае как да се държи.

– Но чух и нещо друго – продължи Хари. – Беше точно след... събитието. Бях изблъскан настрани и се намирах близо до Тейш и Сарим Шей, когато те разговаряха. Преживяването беше възбудило Тейш и Вей Лока му даде няколко успокоителни хапчета. Аз донесох вода и точно по това време Сарим Шей му казваше, че това е американски разговор да го убият, за да поставят на трона на Селачин нов крал с проамериканска ориентация. Той беше много настоятелен и Тейш като че ли бе склонен да се вслуша в думите му.

– Не откриха присъствието ти, нали?

– Едва ли предполагаша, че някой може да разбере родния им език. Не, дори и не правеха опит да скрият разговора си. Да, сега се сетих и за нещо друго... Тейш бе много доволен от теб. Мисля, че наистина не му се искаше да повярва в казаното от Сарим Шей.

Седнах на ръба на масата и се замислих. Дори и ако Тейш не му повярваше, Сарим щеше да направи всичко възможно да представи версията си като единствено приемливата – американски опит за убийство, предотвратен нарочно от друг американец, за да се отклони вниманието

в друга посока. Хората можеха да се купят и нямаше никой, който да може да докаже противното. Тези неща са ставали и преди, когато залогът е бил достатъчно висок.

– О'кей, Хари, ти свърши добра работа. Обади се на рецепцията на хотела, че напускаш, и върви в общежитието си. Аз ще се оправя тук сам.

– Моля ви, сър, предпочитам да остана тук.

– Не, приятелю. Това е жестока игра, бизнес само за професионалисти. Ако имам нужда от теб, ще те повикам. Ще проверяват всяко лице, което се е появило на приема, а освен това предполагам, че са снимали със скрити камери. Не искам да се замесваш в това.

– Добре, сър – послушно каза той, – ще постъпя както вие наредите.

Вдигнах телефона и помолих телефонистката да ми осигури връзка с Чарли Корбинет. Не беше на първия номер, но момичето ми каза, че може да ме свърже с него и набра номера на ресторанта, който той обикновено посещаваше. Беше малко ядосан, че прекъсват обяда му, но ядът му премина веднага щом разбра кой се обажда.

– Предполагам, че си чул вече за случилото се, полковник?

– Че има ли някой, който да не е чул? Играеш си с опашката на лъва, нали знаеш?

– Много лошо. Имаш ли вече заключението от лабораторните изследвания?

– Неофициално, да, но не мисля, че то ще те изненада. Иглата е била намазана с кондрин. Тейш е щял да колабира и да умре от привиден сърдечен удар само за двацет минути, възбуден приятно от приема и съзерцаващ себе си по телевизията. Съмнявам се дали някой лекар щеше да открие истинската причина за смъртта му. Веществото не оставя никакви следи в кръвта или по кожата, които да са достъпни за химически анализ.

– Източникът му в Съединените щати ли се намира?

– Съмнявам се. Тази отрова се добива в една област на Южна Америка. Местните племена я използват за лов на животни или за противниците си. Представлява естествен продукт и не може да бъде синтезиран по химичен път.

– Тогава всичко съвпада – казах аз. – Последната задача на Малкълм Таръс бе в Бразилия. Може да си е доставил отровата оттам.

– Без съмнение. По една чиста случайност видях и доклада за другите две тела. Човекът, който трябваше да ремонтира телевизора, се нарича Парнел Рат. Две присъди за умишлено осакатяване на хора,

позодиран е в няколко убийства. Преди няколко седмици е излязъл от затвора. Типът на покрива е бил негов приятел, с когото често са го виждали. Провериха стаята на Рат, в която е живеел, и откриха хиляда долара в дребни банкноти, скрити под перваза на прозореца. Никой не говори за това, така че и ти си затваряй устата.

– Познаваш ме.

– Разбира се, че те познавам, точно затова ме е страх. Извади късмет с намирането на фотографиите на Таръс и това до известна степен намалява натиска, който оказват върху мен заради нашата връзка. Но на твое място не бих насилвал нещата.

– Нямам друг избор.

– Тогава искам да ти кажа нещо... Никой, абсолютно никой няма да може да се доближи повече до Тейш, осигурили са му съвършена охрана.

Засмях се и казах:

– Искаш ли да се обзаложим?

Затворих слушалката още докато той продължаваше да ме обсипва с въпроси. Една от неговите стари аксиоми бе, че агресорът винаги има ше преимушество.

Казах сбогом на Хари, без да обръщам внимание на удължената му физиономия, и се върнах при асансьора.

Стаята на Лили Торней се намираше три етажа по-надолу. Излязох в коридора, почуках на вратата и й казах името си, когато попита кой е. Този път не си бе дала труда да крие пистолет под пешкира, защото той беше единственото нещо, което носеше на себе си. Косата й бе мокра, а вратът и раменете й розови от току-що взетия душ. Миришеше на фин сапун.

– Ще почакам навън, ако искаш – казах аз.

– Не ставай смешен – отреза тя. Очевидно не хареса начина, по който се хилех. Затворих вратата и влязох вътре. Като всички жени и тя не можеше да поддържа хотелската си стая в ред, най-малкото от съображения за безопасност. Дрехите й бяха разхвърляни навсякъде по помещението, а беретата й лежеше по средата на възглавницата. До легло лежеше отворен куфар, подреден до половината.

– Да не отиваш някъде?

– Имам заповед да се върна. След последния ти подвиг няма нужда да оставам тук повече.

– Новините се разпространяват бързо.

Тя приготви по едно питие и ми подаде чашата. Парченцата лед

чукаха по стената.

– Не мога да кажа, че съм си загубила напълно времето тук. Имах възможността да се поровя малко повече в миналото ти.

– И какво намери там?

– Вероятните отговори на няколко озадачаващи Интерпол въпроси. Твоят Мартин Грейди развива дейности, за които ние не сме и подозирали.

Не си дадох труда да отговоря каквото и да било. Тя отпи глътка от питието си и постави чашата на масата.

– Имам нещо, което може би ще ти бъде интересно да чуеш.

– О, така ли?

– Двама от нашите хора са в Селачин. Преди няколко часа са открили тялото на човек, който е бил местен експерт по експлозивите. Застрелян е в главата с 38-калибров пистолет, идващ от Америка. Освен Тедеско в Селачин има и друг американец, който очевидно е отговорен за убийството.

Все още не отговарях нищо.

– Името му е Питър Мур – продължи тя. – Ако мъртвият човек е предизвикал свличането на почвата, което е довело до смъртта на вашите специалисти в този район, то той е станал жертва на добре планирано отмъщение.

– Сладур – казах аз бавно, – някога да ти е минавало през ума, че може би руснаците са го пречукали, за да не може да проговори? 38-калибровите пистолети не са чак толкова трудни за намиране и те биха имали прекрасно извинение за убийството, щом знаят, че Пит разследва случая и търси Тедеско.

Лили вдигна отново чашата, разгледа я за миг и отпи още една малка глътка.

– Възможно е. Мисля, че скоро ще разберем това със сигурност.

Ръката с чашата замръзна на половината път към устата ми.

– Защо?

Тя се усмихна загадъчно като Мона Лиза.

– Защото нашите хора са открили мястото, където се крие Тедеско, и в момента поставят капан за другия юнак.

– По дяволите, значи е жив!

– Изглежда, че е така.

Не можех да противодействам на чистото чувство на удоволствие, което ме обхващаше. Устните ми се разтегнаха в усмивка и аз започнах да се смея. Трябваша ми трийсет секунди, за да се овладеея.

– Толкова ли е смешно? – попита тя.

– По дяволите, да, сладур. Тези момчета могат да избегнат всеки капан и да насочат огъня срещу вашите хора.

– Не и когато хората от хълмовете на Селачин им помагат – добави тя натъртено.

Сложих внимателно чашата на масата и я оставих да си седи там.

– Знаеш ли какво ще стане, ако нашите момчета бъдат хванати?

– Разбира се. Ще има процес и...

– Глупости. Ще си го получат на място. Ще ги третират по местни закони и никакъв Интерпол или който и да било друг няма да може да направи нищо по въпроса.

– Те сами се поставиха в такова положение.

– Така ли смяташ? – казах спокойно аз, отидох до леглото и започнах да хвърлям дрехите ѝ в куфара, докато не го напълних. Извадих патроните от беретата, за да не може да възразява, и затворих капака на куфара.

– Какво правиш?

Пресегнах се и с един замах свалих пешкира от нея, като я повалих на леглото. От гърлото ѝ се разнесе приглушен писък. Тя беше прекрасна – бяла и гола и прекалено уплашена, за да се опита поне да се покрие с нещо. Русите ѝ коси се бяха разлели по одеялото като ванилов сладолед.

– Известно време няма да излизаш никъде – казах аз.

– Проклет да си! Ако мислиш, че...

– Спомняш ли си какво казах, че може да ти се случи, рожбо? – Погледнах я с най-мръсната си усмивка, на която бях способен, и тя разбра за какво говорех. Протегна ръка, сграбчи покривката и се зави с нея. За първи път лицето ѝ почервения. – Дръж се добре и може би ще ти върна дрехите. Междувременно няма да мърдаш никъде. Може би ще имам нужда от теб.

Гласът ѝ звучеше почти умоляващо.

– За какво?

– Ти май не си свикнала да мислиш, момиче – казах аз.

Долу дадох куфара ѝ на гардероб, регистрирах го на мое име, взех квитанцията и напуснах хотела. До срещата с Вей Лока ми оставаше малко време, а аз исках да видя още някого преди това.

Едрият портиер ме поздрави с кимване на главата и след като погледна бързо нагоре и надолу по улицата, ме придружи до фойето на зданието. Рондин и моят приятел все още бяха в апартамента ѝ и досега

не беше виждал човека, когото търсеше. Когато му показах фотографията на Таръс, той веднага го разпозна, запечата лицето му в паметта си и излезе обратно на улицата.

Позвъних горе по вътрешния телефон и им казах, че се качвам при тях, взех автоматичния асансьор и натиснах бутона за етаж на Рондин. Лени Байрнс първо ме провери през вратата, преди да я отвори, и смъкна 38-калибровия си пистолет със заглушител, когато влязох.

Първото нещо, което каза, бе:

– Талбът се обади на мис Кейн и ѝ разказа за случилото се. Имаш страшен късмет.

– Надявам се той да заработи за Тедеско и Мур. Къде е Рондин?

– Рондин? О... мис Кейн. Облича се.

– Нещо да е станало?

– Не.

Подадох му снимката на Таръс да я изучи, след това я прибрах в джоба си.

– Ако разбере, че могат да го познаят по лице, ще се дегизира. Единственото нещо, което не може да промени, е гласът му – казах аз. – Свържи се с Върджил Адамс и провери дали нашите информатори не са съобщили нещо интересно. Плащаме десет хиляди за всяко ценно сведение и тези пари ще накарат много носове да се напъхат на най-любопитни места.

Дадох му приблизително описание на програмата си, уверих се, че няма да мърда никъде сам, ако открият Таръс, и когато отиде до телефона, аз тръгнах към вратата на спалнята и я отворих.

Тя ми се усмихна в огледалото със забавна малка усмивка, която означаваше много неща, след това се завъртя на столчето пред тоалетката и стана с протегнати към мен ръце. Нежната мелодика на лондонския ѝ говор извираше дълбоко от гърдите ѝ с такава възбуда, че изостряше до краен предел мъжките ми сетива. Светлината зад гърба ѝ създаваше ореол около главата ѝ и сякаш двайсет години бяха унищожени за един миг и тя беше по-възрастната си сестра, Рондин, която се бе опитала да ме убие, въпреки че ме обичаше. Трябваше да изтрия бързо този спомен, защото макар някакъв странен навик да ме караше да я наричам Рондин, тази любов бе истинска и честна, пълна със себеотдаване, което само такъв род любов можеше да породи.

Взех я в обятията си и докоснах влажните ѝ устни, които се разтвориха леко с желанието да бъдат задоволени, след това я отдръпнах от себе си и я погледнах с истинска наслада. Забелязах, че червеният белег на

гърлото ѝ личеше дори и под грима и когато го докоснах, тя примига и прехапа устни.

– Добре ли си?

– Малко съм уморена, това е всичко. – Очите ѝ потърсиха моите и тя произнесе внимателно: – Съобщиха ми за приема... Ще ми отговориш ли откровено на някои въпроси? – В гласа ѝ се долавяха нотки на загриженост и аз се намръщих.

– Не ме насилвай, рожбо.

– Няма.

– В такъв случай питай.

– Носят се слухове, че опитът за покушение върху живота на Тейш Ел Абин може да е планиран от вашата организация. Тейш е впечатлен от твоите действия и е помолил да присъстваш на партито, уреждано в негова чест от правителството. Гледайки на тези неща отстрани и познавайки методите на Грейди, много хора са склонни да приемат подобно обяснение за удовлетворително.

Свалих ръцете си от раменете ѝ и стиснах здраво устни.

– Вече са убити трима човека, сладур.

– Вярно е, и един от убийците е успял да избяга. Ти беше там. Хора като тях могат да бъдат пожертвани, ако резултатите си струват.

– Знаеш прекрасно, че не действаме по този начин.

– Искам само да чуя, че го казваш.

Кимнах и опитах да се отпусна. Не беше лесно.

– О'кей, казвам го. Аз открих нередностите в тази операция и ги отстраних. От моя страна всичко беше честно.

Тя забеляза какво се бе случило с мен и протегна ръка.

– Съжалявам, Тайгър. Трябваше да попитам. Това също е част от моята работа.

Напрежението изчезна от раменете ми и аз видях, че усмивката се връща отново на устните ѝ.

– Няма нищо. Имах голям късмет. Все още ли трябва да ми висеш на опашката?

– Бих искала, но струва ли си?

– Едва ли можеш да направиш нещо, ако аз не го искам.

– Тогава ми кажи какво да правя.

– Поканена ли си на следващото парти?

– Разбира се, след като и ти ще бъдеш поканен.

– Добре, но не се залепвай за мен. Дръж се плътно до Вей Лока, особено когато разговаря с Тейш или Сарим Шей.

– Те не говорят помежду си на английски – каза тя.

– Не се тревожи за това. Аз ще имам грижата.

– И какво смяташ да предприемеш? Целунах я по върха на носа и казах:

– Казва ли мишката на котката какво ще прави? Ще те въведа в детайлите по-късно.

– Но...

– Стой на пръсти. Лени ще ми трябва, така че се обади на вашите служби да изпратят човек за охрана в случай че Таръс се опита отново да те нападне. Само не бъди сама, разбра ли?

Рондин кимна сериозно. Тя беше добре обучена и знаеше добре за какво говоря.

– Добре, мой Тигре. – Ръката ѝ стисна пръстите ми. – Трябва ли да се тревожа за теб?

– Ако се тревожиш, значи си единствената. Кога е партито?

– Утре вечер в Стейси.

– Все още не съм получил покана.

– Ще я получиш – каза тя лукаво. – Вероятно ще ти я даде Вей Лока, когато се видите тази вечер.

– По дяволите! – удивих се аз. – Кой е четял по устни в онова помещение?

– Един от нашите хора от посолството, скрит зад завеса. – Тя ми се изплези и добави: – Именно това имах предвид, когато те попитах дали трябва да се тревожа за теб.

Вдигнах рамене, хванах я за брадичката и я погледнах в очите:

– Когато подобни неща се случват в рамките на служебните ми задължения...

– Проклети да са служебните ти задължения – прекъсна ме тя, като се смееше.

Целунах я още веднъж, изблъсках я внимателно към тоалетката да се дооблече и се върнах при Лени.

Беше завършил разговора си с Нюарк и Върджил Адамс трябваше да признае, че засега не разполагат с никаква информация за Малкълм Таръс. Момъкът се бе покрил добре и не даваше възможности за откриване на самоличността му. Бяха изпратени хора в рускоезичните части на града, в зданието на операта и три мюзикхола на Бродуей, търговските къщи, предлагащи специална храна, бяха предупредени и бе разпространен слух за цената на главата му. Ако въобще се покажеше, щеше да бъде заловен на място, но аз не възлагах много надежди на подобен

изход. Аз самият нямаше да се хвана в такава мрежа и очаквах същото от Таръс.

Ърни Бентли все още бе в лабораторията си, когато му позвъних. Дадох му личния си код и той веднага разбра, че става дума за нещо изключително сериозно. Неговата полева работа не надхвърляше рамките на лабораторията му, но това беше неговият свят и той беше истински магьосник в него.

– До какво степен можеш да миниатюризираш един магнетофон? – попитах го аз.

– Колко малък ти трябва?

– Да се побира в дамска чантичка.

– По дяволите, Тайгър, точно в момента имам един такъв.

– Прати го веднага в хотела ми по специален човек. След това се свържи с Луис Уикхоф, които ръководи службата за наемане на работен персонал в Стейси, и му кажи да уреди приемането на Лени Байрнс като сервитьор за партито. Искам той да поеме охраната на апартаментите, които заемат Тейш и Сарим Шей.

– Не се занимавай с това, за тази цел използват специални агенти.

– Те са много немарливи като сервитьори.

– Е, в такъв случай може и да си прав.

– Ще се обадя на малкия Хари и ще го помоля да приготви някои от местните буламачи, с които се хранят в Селачин, и ще му кажа да научи Лени как да ги сервира. Те имат някакъв специален ритуал и агентите едва ли ще пожелаат да се разкрият с незнанието на подробностите. Един от тях може да отиде заедно с него в апартамента, но това не ме тревожи особено. Пригответи и за него едно записващо устройство. Всичко, което запишем, ще бъде преведено след това от Хари, но направи всичко възможно Лени да се окаже там. Луис ще му осигури подходящи документи, а ти уреди въпроса с профсъюзния синдикат. Нека го ангажират със задна дата, да речем, преди една година. Не трябва да пропускам и най-малката подробност, защото можем да се провалим.

– О'кей, не ме учи какво да правя.

– Това е просто едно любезно напомняне. Ти така си залепнал за микроскопа, че се опасявам, че вече си забравил как стоят нещата в реалния живот.

– Много лесно мога да си ги представя, особено когато ти се навърташ наоколо.

Затворих слушалката, набрах номера на Джек Брант, помолих го да повика Хари на телефона и му описах ситуацията. Знаеше какво искам

от него и разбираше добре какво въздействие щеше да има това върху цялостния ход на нещата. Щеше да му отнеме малко време да се подготви и събере цялата необходима информация.

Преди да затворя телефона, той каза:

– Мистър Тайгър, сър... Мислех си за...

– За какво, рожбо?

– Когато напусках хотела... тъкмо се приближавах до асансьора и видях някакъв човек да чука на вратата ми и да натиска бравата. Не познавам никого, затова се чудя какво ли може да означава това. Изпращали сте някого при мен?

Почувствах отново ледени игли по гърба си.

– Как изглеждаше той?

– О, нищо особено. Обикновен човек в костюм. Опитвах се да не издам страха в гласа си.

– Може би е сгрешил номера на стаята си. Ще се видим по-късно.

Лени ме наблюдаваше внимателно.

– Какво става, Тайгър? Обърнах се и си взех шапката.

– Погрижи се някой да остане с нея – кимнах към спалнята, – преди да напуснеш зданието. След това се обади на Ърни. Нали знаеш какво да правиш?

– Схванах общата ситуация, но какъв е проблемът?

– Когато излязох от Стейси, мисля, че бях проследен. По дяволите, какъв дръвник съм понякога!

Портиерът наду свирката си за такси и аз се качих в него, като казах на шофьора да ме откара колкото може по-бързо в Тафт. Той се понесе като бесен и заслужено заработи петте си долара. Влетях във фойето, взех веднага асансьора за етаж на Лили Торней, проклинайки скоростта му на костенурка. Когато излязох в коридора, вратата зад мен се захлопна, затичах се към стаята на Лили, като едва заобикалях препятствията по пътя си. От телевизора ѝ се разнасяха звуците на някаква комедийна програма и аз завъртях дръжката на вратата. Не беше затворена... подаде леко и влязох бързо с моя 45-и, готов за стрелба, припомняйки си всеки детайл от обстановката, очаквайки всеки момент някой да ми се нахвърли и да получа куршум в корема, преди да съм изстрелял моя.

Опасенията ми бяха напразни. Освен Лили Торней и сенките на екрана на телевизора, в стаята нямаше никой.

Лили беше мъртва.

Найлоновият конец бе увит по същия начин, но тя нямаше късмет

да се окаже в позиция, която да не ѝ позволява да мърда, в каквато се бе озовала Рондин. Беше се проснала на пода с ръце и крака, извити зад гърба ѝ, и примката на шията се бе впила дълбоко в кожата от яростните ѝ опити да се освободи. Голотата ѝ бе почти неприлична сега, лицето ѝ бе станало на петна, красотата ѝ на разкошна блондинка – отлетяла завинаги.

До нея лежеше бележка, затисната с нейната берета вместо преспание. Съдържанието ѝ бе просто: *Подарък за подарък, Тайгър Мен.*

Виновният бях аз. Аз ѝ причиних това. Не трябваше да се правя на голям умник. Можех да я пусна да си върви и сега щеше да бъде жива. Тя ми предаде сигнала Skyline на Теди и беше умряла заради това.

Е, добре. Нямах да бъде самотна в смъртта си. Скоро щеше да си има компания.

Взех бележката, запалих я и разтрих с ток пепелта по килима. Кога-то излязох от стаята, изтрих с кърпичка дръжката на вратата, тръгнах пеша надолу по стълбището и два етажа по-долу взех асансьора, стигнах на партера и излязох на улицата. Съзнателно давах възможност да ме проследят, надявайки се, че Таръс ще се изкуши да го направи и с това ще допусне последната си грешка в живота. Използвах всички достъпни средства, за да открия преследвача, но след два квартала се убедих, че всичко е напразно. Усещането за преследване абсолютно отсъстваше. Ако той беше зад мен, щях да го зная.

Малкълм Таръс си губеше времето. Той имаше други планове и аз щях да се появя, когато той се приготвеше да ги осъществи. От Бродуей се обадих на Чарли Корбинет и му съобщих къде да намери Лили. След като бе свързана с цялата тази история, те трябваше да направят всичко възможно, за да потулят случая, докато видя сметката на Таръс, но след това щях да си имам доста неприятни разговори. Можех да си осигуря алиби, след като установяха точния час на смъртта ѝ, но точно сега няха излишно време за губене. Чарли каза, че ще направи каквото може, но ме предупреди да не очаквам чудеса.

Това беше повече от достатъчно. Времето летеше бързо и аз летях заедно с него. Върнах се обратно в хотела, взех един душ и се преоблякох. Казах на администратора да приема всички пратки, адресирани до мен, и да ги прибира на сигурно място и тръгнах бавно към Стейси.

Очаквах ме на рецепцията, когато попитах за Вей Лока, – още двама от ония младоци с печата на вашингтонските агенции на лицата си.

Усмиваха се широко, с изключение на очите им, в които можех да видя следите от специалното им обучение и заповедите, на които се подчиняваха. В тях се четеше и малко объркване, защото и те ме познаваха и не можеха да си представят по какъв начин съм се оказал замесен в играта.

Формално за тях аз бях човек, който е поканен лично, желяеха да се убедят, че и аз се придържам към същата версия, и бяха щастливи да ми покажат пътя към апартамента на Вей Лока. На всяка врата и изход дежуреха по още двама като тях, а няколко други бяха разположени на стратегически места, откъдето можеха да наблюдават всичко.

В асансьора не разговаряха и аз не им предложих нищо друго освен многозначителна усмивка, предназначена да ги подразни малко. Когато стигнахме до нужния етаж, този от лявата ми страна натисна звънеца и почака камериерката да отвори вратата, след което каза:

– Мистър Мен има среща с мис Лока. Забелязах погледа, който камериерката ми хвърли, и се убедих, че основната ѝ професия е различна от това да почиства хотелските стаи. Полицията си бе осигурила мястото навреме.

– Тя го очаква – каза тя. – Моля, влезте.

Помахах за сбогом на момчетата от агенцията, подадох на камериерката шапката си и учтиво ѝ благодарих. С жест на явно отвращение тя я захвърли на масата и ме поведе.

Не бяха си спестили никакви разходи, за да направят престоя на Тейш Ел Абин приятен. Луксът на обстановката съперничеше с разкоша на кралски дворец във всеки детайл, включително и личния бар в стаята, който малко се отличаваше от множеството питейни салони в града. Камериерката посочи с ръка към него и ми предложи да се самообслужва с тон, който една истинска камериерка никога нямаше да си позволи да използва.

Преди да успя да си смесия коктейла, един студен глас от другия край на стаята каза:

– Може да направиш и един за мен, Тайгър. Нещо освежително. – Вей Лока стоеше в рамката на вратата и ми се усмиваше. Всичко, което успях да помисля в този момент, бе, че тя нямаше да играе на Бродуей, защото не умееше да превключва от една роля на друга. Талантът ѝ стигаше за семейни представления, но и това не беше малко. Тя махна с ръка към камериерката, като ѝ даде да разбере, че е свободна.

– Можете да се оттеглите сега.

– Но, мадам...

Вей Лока я погледна сякаш въобще не съществуваше, но в гласа ѝ

завучаха заповедни нотки, специално запазени за непослушни прислужници.

– Казах, че можете да се оттеглите – повтори тя. Този път аз я изпроводих до вратата.

– Наистина постъпете така – посъветвах я аз и когато тя ме зазяпа учудено, продължих: – И предайте моите почитания на лейтенанта – след което треснах вратата зад гърба ѝ.

Направих си един лек хайбол и нещо завъртяно в една висока чаша за Вей, като започнах да разбърквам леда. Чух я да се провиква:

– Донеси я тук, ако обичаш.

На стената имаше огромно огледало и тя бе застанала пред него, обръщайки се на едната и на другата страна, за да може да се разгледа по-добре, правейки пируети като момиченце, което смята, че е само. Брилянтната белота на домашния ѝ халат контрастираше с тъмния тен на кожата ѝ, косата ѝ се стелеше като черен облак по раменете ѝ. Лампите от двете страни на огледалото очертаваха силуета ѝ през прозрачната тъкан, така че можех да я видя цялата, едно дразнещо видение в съблазнителна поза. За да я накарам да престане да ме изтезава, протегнах чашата с коктейла и я оставих в ръката ѝ, вдигнах моята и казах:

– Много мило.

Веждите ѝ полетяха като крила на птица, източният ѝ профил изразяваше присмехулна изненада.

– И това ли е всичко, което можеш да кажеш?

– Тигрите не говорят много.

– А – усмихна се тя, – значи си чувал историята.

Надигнах чашата с хайбола и не отговорих нищо.

Тя се доближи на една крачка и в ъгълчетата на очите ѝ пробяга учуден поглед.

– Тогава какво правят тигрите? – продължи тя. Предизвикателството бе толкова ясно изразено, че не можех да го оставя без отговор. Ухилих ѝ се над върха на чашата си и преди да може да помръдне, хванах деколтето на това ефирно нещо, което тя използваше вместо дреха, и с рязко движение го разкъсах. С мека въздишка халатът се свлече на пода.

Вей Лока бе от онези жени, които никога не можеха да бъдат наречени голи. Тя бе без дрехи, прекрасна, провокационно гола с гордостта на високо повдигнатите гърди, които преминаваха рязко в стегнат стомах, бедрата ѝ се извиваха омагьосващо с почти професионални еротични движения. Беше мургава, черната ѝ коса подчертаваше още по-силно приглушената копринена белота на кожата ѝ, която сякаш започна да се

вълнува в нежни и плавни движения на мускулите, извиращи от раменете ѝ и стичащи се концентрично към центъра на стомаха ѝ.

Точно там се намиреше един кървавочервен рубин, който блестяше хипнотически като зло око на обещанието и желанието, което сякаш живееше свой собствен живот.

– Каза, че и аз съм тигър. Аз съм котка.

Не можех да сваля поглед от нея.

– В семейството на котките – казах аз – женските никога не дават. Мъжките винаги вземат. Когато са готови.

Тя ми се усмихна нахално, явно изпитвайки огромно удоволствие от това, което ставаше, протегна се сякаш се опитваше да одраска тавана с нокти и каза:

– Ти си Тигър.

Но играта бе приключена. Вече бях на половината път от вратата и се насочвах към бара.

Разбрах, че тя бе планирала цялото това представление, когато се появи отново, точно преди да завърши поредното си питие, в блестяща зелена вечерна рокля, която подчертаваше формите на тялото ѝ, а на рамото ѝ лениво почиваше кожата на една невестулка.

Когато си взе питието, приготвено от мен, аз докоснах с пръст единствения диамант, прикрепен на роклята ѝ.

– Трябва да призная, че рубинът ми направи по-силно впечатление.

– Ухилих ѝ се в очите. – Как го крепеше там?

– Да предположим, че ще разбереш по-късно.

– Ти си сгодена, Вей. Убийства са ставали и за по-дребни неща.

Тя повдигна гордо глава и се съгласи с рязко кимване.

– Може би, но в дадения случай е налице определена култура в поведението на жените, която е различна от вашата и не робува на същите нагласи.

– И ти смяташ, че лекото поведение ще ти бъде позволено?

– Точно така.

– Тейш Ел Абин може да има различно мнение по въпроса.

Очите ѝ се разшириха за един кратък миг и в тях можеше да се прочете една странна смесица от яростни чувства, мисли, спомени и надежди.

– Страхуваме се, че няма да е така. Тейш също има някои... стари навици. – Тя преполови питието си и сложи чашата на бара. – Но ако искаш, можеш да го попиташ. Ще се срещнем след няколко минути.

– Мислех, че...

– Такова е неговото желание. Той ме помоли да се види с теб. Сега са в апартамента му и ни очакват.

– Кои са тези „те“?

– Представителите на вашето правителство. Плъзнах чашата си към нейната.

– Това обещава да бъде интересно. Да тръгваме тогава.

Тя ме взе подръка и ми протегна един ключ. Обърнах длан нагоре и го поех.

– За по-късно – каза тя.

Пред вратата на асансьора стоеше на пост един униформен полицай, а други двама се бяха разположили пред апартамента на шейха. Ченгето, което ни въведе, носеше цивилни дрехи, а момъкът, който се бе изправил мълчаливо зад него, беше още едно от кучетата, които Вашингтон бе изпратил за охрана. Той ми кимна с глава в знак, че ме е познал, и ни пусна да минем. Действаха много просто, като че ли бяха част от персонала на хотела, наети да прислужват и за нищо друго.

По всичко личеше, че това бе специален апартамент, пазен за президенти и крале. Обстановката бе още по-приказна от тази в покоите на Вей, прислугата – декорирана като за френския двор, а тихите разговори, които се водеха наоколо, създаваха впечатлението за погребение. В салона имаше около двайсет души, тъмносините и черните костюми, идентифициращи гостите, се смесваха с белите униформи на сервитьорите, които изглеждаха малко тромави в усилията си да изглеждат истински. За първи път работеха „на хладно“, тъй като плътно прилепналите жакети не им позволяваха да носят револверите си, които се бяха превърнали в същностна част от природата им.

В един от ъглите, разположен удобно в едно дълбоко кресло зад бюрото, Тейш Ел Абин бе захапал дълго цигаре, в което нямаше нищо. До него стоеше Сарим Шей, зает в сериозен разговор с Хаскел от държавния департамент.

Спрях да взема едно питие от подноса и получих любопитен поглед от момчето, което го носеше. В същото време Вей се приближи с усмивка до Тейш и го поздрави, като получи в отговор едно бащинско кимване. Тя го целуна страстно, каза нещо, което накара Сарим Шей да избухне в смях, и се здрависа със светилата, които го бяха заобиколили.

Тогава Тейш попита нещо и Вей Лока се обърна, като ме посочи с ръка. Старият човек погледна към мен, махна ми за поздрав и единият му пръст се сви, което можеше да означава само, че иска да се приближа.

Можех да доловя смяната на тона на разговорите в салона. Тихото бръмчене сякаш нарасна нарочно и макар никои да не гледаше откровено, всички наблюдаваха какво става с крайчеца на очите си. Очите на Хаскел издаваха овладялата го злоба и когато ни представиха, ръкостискането му бе повече от формално. Работата бе там, че се бяхме срещали и преди. Една нощ го бях изритал отзад и той не можеше да го забрави.

Тейш ме погледна и след като въздъхна, каза:

– Мистър Мен, бих искал да поговорим. Насаме, разбира се.

Беше достатъчно само слабо движение на очите. Кралят бе казал тежката си дума. Вей Лока и Сарим Шей се отдалечиха, а Хаскел, както и останалите, се извиниха и отидоха да си вземат по едно питие.

Може би старото момче искаше да се опита да ме научи на някои обноски. Не знаех дали е така, а и не давах пет пари за това. В края на краищата той беше в моята страна, а тук аз бях крал, а той – един обикновен турист, и ако смяташе, че ще целуна задника му, беше на грешен път.

Почувствах се достатъчно добре, за да го халосам с едно:

– Как го даваш, братче?

Той се облегна назад напълно озадачен.

– Моля...

– Това е американски израз за „Как върви?“.

Той все още не можеше да включи, след това се замисли за момент и се засмя.

– Много изразително. Не е много... разбрано, но изразително.

– Внимавайте с нас, проклетите янки – казах аз. Взех една чаша скапано мартини и се огледах из стаята.

Все още ни наблюдаваха.

– Разузнах някои неща за вас, мистър Мен – каза Тейш.

– О, така ли?

– Вие имате доста внушителен пакет акции в АмПет Корпорейшън.

Сега трябваше да изиграя ролята на изпълнителен директор, който е твърде зает, за да говори с някакви си дребни крале.

– Това е една от страничните ми дейности.

– Какво ще кажете, ако престанем да разиграваме сцени?

Придърпах един стол и седнах до него, като се чудех какви ли глупости са му наговорили за мен.

– Съгласен съм – казах аз, без да го гледам.

– АмПет Корпорейшън бе първата компания, която разкри възможностите на моята страна. Идването ви там бе едно доста рисковано

начинание.

Реших да го спра навреме.

– В такъв случай знаете, че не можете да действате без нас. Ние сме единствените, които разполагат с подходяща технология за извличане на вашия нефт.

– Вярно е. Но не това ме интересува в дадения случай. – Той повика един сервитьор, взе си пълна чаша с джинджифилов ейл от подноса и не каза нищо, докато момчето не се отдалечи.

– Вие сте неизвестният фактор.

– Не и ако наистина сте ни проучили, както казахте.

– Говоря не за компанията, а лично за вас. Предпочитам да се осланям на... как го казвате?

– Първите впечатления.

– А, да, точно така. Известно ви е, че между нашите две страни в момента цари известно напрежение.

Исках да му кажа, че в сравнение с нас неговата страна изглеждаше като досадна конска муха, като камилска тор, която можеше да служи само за една цел, но заради Теди и заради хазарта на международната политика му позволих да си запази илюзиите. Само кимнах и отпих от питието си, като надянах на физиономията си израз на пълно безразличие.

Тейш се засмя широко.

– В такъв случай може би ще ви бъде интересно да узнаете, че вашето правителство и аз стигнахме до определени съглашения. Разбира се, има някои обезщетения, върху които трябва да се помисли, но аз предпочитам именно САЩ да осъществяват контрола върху този проект. Доволен ли сте?

– До известна степен – казах аз откровено.

– Добре казано, мистър Мен. – Тейш се засмя, забавлявайки се с примамката, която се готвеше да ми подхвърли. – Освен това поставих условието именно АмПет Корпорейшън да се заеме с разработването на нефтените находища.

– По този начин едва ли ще се сдобиете с много приятели тук – казах аз.

– Подобно на вас, мистър Мен, аз не съм дошъл тук, за да печеля приятели. Предполагам, че имате достатъчно много... да кажем, врагове... тук, в тази стая, хора, които не са доволни от моето решение. За нещастие те не са в състояние да възразяват. Сега, докато довършим подготовката на документите, бих ви помолил да придружите бъдещата ми

невеста в една обиколка из града и да се погрижите добре да се забавлява.

Сложих чашата си на масата и повиках сервитьора, който се завтече с подноса в ръка. Както и Тейш, аз почаках, докато той се отдалечи на достатъчно разстояние, и тогава казах:

– Няма ли да предпочетете вашия съветник? Той говори езика...

Тейш повдигна ръка и поклати глава.

– Трябва ми тук, за да ми помага в уговарянето на подробностите по нашата съвместна дейност. Сарим е дясната ми ръка. Без него, мистър Мен, аз съм загубен. Именно той е този, който познава западните методи и обичаи, както и особеностите на хората извън малката ни страна. Залагам на неговата помощ по вътрешно убеждение и трябва да се облегна на него.

Забелязах, че от другия край на помещението Вей Лока ни гледа с явно любопитство.

– Ще направя всичко възможно, за да прекара добре времето, Тейш.

Той седна напред и се облегна на масата, очите му бяха пронизващи и блестящи.

– Да, трябва да го направите. Тя ще бъде моя съпруга и аз имам намерение да ѝ доставя всички удоволствия, които може да изпита една жена. Аз съм водач на много хора и ние трябва да имаме синове. Те трябва да бъдат способни синове, достойни да станат крале на една малка, но горда нация. Никой няма право да влияе или осъжда избора ми на съпруга. Могат само да ме обвиняват в това, че нямам синове, които да ги поведат. Достатъчно ясно ли се изразявам, мистър Мен?

За първи път виждах краля на Селачин в ореола на едно патетично чувство, което го превръщаше в истински крал. Разбих неговите желания и неговите страхове, комедията и трагедията на това да си крал, без значение малък или голям.

– Ясно и определено – казах аз.

През цялото време се чувствах като жребец на оглед.

Глава 7

Вей Лока почака да влезем в таксито, след това се обърна усмихната към мен, вдигна чантичката, която лежеше между нас, сложи я от другата си страна и се долепи плътно до мен. Ръцете ѝ се протегнаха, за да намерят моите и пръстите ѝ се вплетоха в моите пръсти. Положи нежно глава на рамото ми и изпъна крака към вратата, така че яркозелената тъкан на роклята ѝ прилепна до бедрата ѝ.

– Странни ли ти изглеждат нашите обичаи, Тайгър?

– Виждал съм и по-странни.

– Например? – размърда се тя. – Кажи ми къде и кога.

– И как?

– Разбира се – веднага се съгласи тя.

Стиснах ръката ѝ, тя примижа от болка и аз се ухилих, когато почувствах, че се напряга до мен, но така и не извързва глава.

– Светът навсякъде е еднакъв, рожбо. В него няма нищо, което да не можеш да намериш и тук, в Ню Йорк. Той е алфа и омега, началото и краят. Мръсотията и красотата, разюздаността и фригидността. В собствения ти заден двор можеш да намериш живот и смърт, както и секс във всичките му варианти. Трябва да гледаш само това, което искаш да видиш, и винаги ще намериш това, което търсиш. Какво искаш да видиш?

– Тигъра.

– Тигрите не се разхождат по зелените площи, за да бъдат чесани зад ушите като котенца, нали така, сладур? Те си стоят в джунглата, растат и живеят, защото никой не може да ги убие. Те са нощни разбойници с невероятна интуиция и чудесно развити сетива, които им позволяват да оцелеят. Ако наистина искаш да видиш тигър, трябва да тръгнеш да го търсиш и тогава ще трябва да бъдеш много внимателна, защото всички шансове са на негова страна – той ще те открие пръв и тогава ти ще си мъртва.

– Но когато тигърът намира тигрицата, която го търси...?

Освободих ръката ѝ и потупах шофьора по рамото.

– Спри на следващия ъгъл.

– Не ми отговори – настоя Вей.

– Може би ще ѝ отнесе главата. А може би ще я натика в леговището си и ще я изяде жива.

– Отведи ме в твоето леговище, Тигре – помоли ме тя.

Погледнах в тези големи черни очи и казах:

– Да пукна на място, ако го направя.

Тя се засмя в отговор и ми показа езика си.

Първото заведение, в което я заведох за по едно питие, не ѝ хареса. Беше пълно с туристи, носещи сувенири от световното изложение в джобовете си, прекалено шумно и комерсиално, и макар да бе част от Ню Йорк, тя почти веднага пожела да го напуснем. Опитвахме с няколко бистра, където цените надвишаваха качеството, няколко кръчми, където трябваше да се спасяваме от пияниците като от досадни мухи, както и няколко странни заведения, започвайки от Долен Бродуей до началото на Петдесетте, но, изглежда, нищо не я задоволяваше.

Малко преди да затвори, се оказахме в Блу Рибън на Четирийсет и четвърта, за да опитаме нещо истинско, което можеше да задоволи вкусовете и на най-големите гурмани. Тя си поръча някакъв немски специалитет, а аз се заех с порция уелски заек, сервирани от Оджи. Едва тогава тя започна да се държи като нормална жена, облегна се назад и каза:

– Именно това исках.

Застанал встрани до нас, Оджи се усмихна и запали цигарата ѝ. Той бе странно момче със свръхразвита чувствителност. Не попита за произхода ѝ, нито пък някой му бе споменал нещо за нея, но той вече знаеше. Усещаше и някои други неща за нея, които аз не исках да призная, но той беше в състояние да доведе нещата дотам, че да се почувствам неудобно.

– Може би младата лейди ще пожелае да види нещо от... собствената си страна. – Той я погледна, като продължаваше да се усмихва. – Така ли е?

– Ти си много проникателен, Оджи. Какво предлагаш?

Тогава той ми прехвърли топката. Повдигна рамене и посочи с пръст към мен.

– Попитайте Тайгър. Той знае. След като се намира в града, той ще може да ви заведе там.

Вей Лока ми се усмихна, белите ѝ зъби проблясваха на фона на рублинените ѝ устни. Тя прехапа долната си устна за миг и вирна глава.

– Ти трябваше да ме забавляваш, нали така? Оджи знаеше кога да се изниже. Каза ни „лека нощ“

и се измъкна нанякъде.

– Имаш право на избор – казах аз. – Какво искаш да видиш?

Вей дръпна дълбоко от цигарата, след това изпусна дима на тънка,

ленива струйка през стиснатите си устни.

– Наистина ли трябва да ти казвам? – попита тя.

– Не. – Посегнах към кожената ѝ яка и я поддържах, за да може да обвие раменете си с нея. – Само че има някои малки особености. В тази държава все още има закони. Мога да се справя с много неща, но не искам да си играя с пистолета, когато на рамото ми е виснала хубава жена.

На ъгъла на Бродуей взехме такси и казах на шофьора да кара надолу към Турските градини. Той се обърна назад, ухили се и кимна разбиращо, след това се включи в трафика, като умело се промушваше между останалите таксите, задръсти Таймс Скуеър. Зави и пое по Девето Авеню покрай тъмните фасади на зданията, в които се помещаваха офисите на солидни фирми, докато не стигнахме до другата част на града, за която много малко хора знаеха.

Турските градини се намираха на втория етаж на едно старо здание с вити стълби, които скърцаха и се огъваха под краката ни. Още от средата на пътя започнахме да долавяме чувственото звънтене на звънчета и ритмичните удари на дайрета, които проникваха през тънките стени. Нито музиката, нито инструментите бяха характерни за Ню Йорк. Те идваха от улиците на Истанбул, пренесени от един предвидлив имигрант, който знаеше, че вкусовете на неговите хора нямаше никога да се променят.

Отворих вратата и пуснах Вей да влезе в помещението, задимено от синия пушек, който се издигаше от множеството цигари и пури, събираше се на тавана и се засмукваше от два огромни вентилатора, по един във всеки ъгъл.

Човекът, който ни въведе, се поклони, изрече някакво приветствие на непонятен език и ни поведе към масата. Долавях възбудата, която обхващаше Вей, забелязах я в начина, по който държеше раменете си, и в поклащането на бедрата ѝ. Главата ѝ се поклащаше в ритъма на музиката. Седнахме и когато я погледнах, видях, че на лицето ѝ бе изписано радостно възхищение.

Колкото и красива да беше и колкото и много хора да имаше наоколо, никой не се обърна да я погледне. Очите на всички бяха приковани в танцборката, която се извиваше като змия на дансинга. Последната част на костюма ѝ висеше в ръката ѝ като символ на победата. Беше голямо момиче, с пищни форми, натежали от здраве и сила, капчици пот блесяха по кожата ѝ и потрепваха от движението на мускулите, които се движеха в нарастващото темпо на музиката. На пръстите ѝ имаше закачени звънчета, които отбелязваха всяко движение и вибрираха с толкова

висока честота, че дори бе трудно да се повярва в реалността на ставащото.

Постепенно музиката засвири в бясно темпо, достигна точката на лудостта и постави танцьорката на колене с извито като дъга тяло и глава, почти докосваща пода. Тя изпълни заключителния ритуал без всякакви движения, като изключим полюшванията на стомаха ѝ.

За миг публиката затихна като пред буря, разнесоха се съдържани въздишки на одобрение, преди да се върнат към действителността. Нямаха време да изразят възхищението си с ръкопляскания, защото на дансинга се бе появила друга жена.

Не беше професионалистка, но се вписваше хармонично в обстановката и царящото настроение. Беше обхваната от възбудата на момента и тя струеше от нея, когато се включи в ритъма на барабана и започна да се извива с някакъв вроден усет към изящното, който принадлежеше на малкото жени, имащи пълна представа за силата на емоциите, заключени в истинската музика.

На два пъти обиколи малкия дансинг, преди да насочи бавно ръце към копчетата на дрехата си отзад. Разкопча ги едно по едно, изниза се от покривалото си и застана с разперени ръце. Цялото ѝ тяло представляваше средоточие на фини движения. Очите на седящите на масите поглъщаха всяко движение, глави се свеждаха одобрително при всяка нова вариация и чакаха търпеливо за по-нататъшното развитие на събитията и когато тя освободи горната част на облеклото си и го остави да падне на пода, из помещението се разнесе удовлетворен шепот.

В нея нямаше нищо разочаровашо. Притежаваше пълни и здрави гърди, подобни на самостоятелни експонати, които танцуваха сякаш независимо от тялото, лъскави бедра, които се извиваха и трептяха, и дълги крака, които се огъваха бавно, докато подът не се превърна в нейно легло и тя се озова в прегръдките на някаква грандиозна мечта.

С всяка секунда музиката ставаше все по-динамична, докато движенията ѝ не станаха спазматични и устните ѝ не застинаха в беззвучен вик. Очите ѝ се отвориха широко и заблестяха като вълшебни диаманти. От една маса започнаха да хвърлят банкноти и мнозина ги последваха – банкноти с различна стойност, които се стелеха като есенен листопад по голия ѝ стомах и докосваха безгрижно пода. И още веднъж музиката завърши в дивото, пулсиращо темпо на дайретата и зурлите и с подлудяващите удари на барабана зад тях.

Никой не ръкопляскаше. Сякаш някаква огромна дренажна машина бе пресушила всичките им чувства. Седяха, без да помръднат, докато

танцъорката напускаше дансинга и някаква жена събираше остатъците от дрехите, за да ѝ ги занесе. Трябва да съм поръчал пиене несъзнателно, защото келнерът постави две чаши на масата и взе доларите, които бях оставил там. Също толкова несъзнателно Вей пое чашата си, надигна я леко, когато оркестърът започна отново да свири и след това внезапно я изля в гърлото си сякаш обзета от някаква налудничавя идея.

Нещо бе станало с очите ѝ. Бяха се превърнали в тънки процеци, с още по-ясно изразеното очарование на Изтока. Устните ѝ изглеждаха още по-пълни, а гърдите ѝ се надигаха и падаха дълбоко с всеки дъх, който си поемаше. Зазвуча далечна флейта, странните ѝ звуци първо бяха приглушени, след това ставаха все по-ясно изразени. Обадиха се няколко звънчета, отекна цимбал и из въздуха се разнесе магията на някакъв странен духов инструмент, който едва се долавяше от сетивата, но оказваше непреодолимо влияние върху съзнанието. Светлините станаха бледосини и хората около дансинга зачакаха какво щеше да стане – не бяха нетърпеливи, просто чакаха.

Флейтата нададе нежния си призив още веднъж и Вей Лока стана от стола си.

Не се опитвах да я спра.

Нейният танц не беше като другите. В него се смесваха различни култури, веднага се чувстваше присъствието на някакъв нов фактор. Чертите на Ориента си бяха там, дивата чистота на всяко движение принадлежеше към един далечен свят, но намесата на племенните ритуали караше нещата да изглеждат съвършено различни.

Тя стоеше в средата на дансинга със затворени очи, устните ѝ бяха навлажнени и леко отворени, краката ѝ сякаш не се движеха въобще, но въпреки това преминаваха през цяла серия от фини движения, които придаваха огън на музиката и вътрешен пламък на танца в душата ти. По някакъв начин роклята ѝ се свлече през рамото и с едно тръсване тя я остави да падне надолу, като оголи гърдите си с цвета на портокал на фона на почти пурпурната от призрачната синя светлина кожа.

Под краката си можех да почувствам като подът трепери от дружите тактувания на публиката, телата се устремяваха напред, когато Вей демонстрираше една по една прелестите си на жадните им погледи. Роклята бавно продължаваше да се свлича, след това оголи бедрата ѝ, когато тя изви гръб и докосна с косите си пода.

Кървавочервеният рубин блестеше още по-кърваво в средата на корема ѝ. Злато му око наблюдаваше стотиците вперени в нея очи и когато тя се обърна, имах чувството, че рубиненото око наблюдава

само мен.

Мигът бе изпълнен с прекалено много напрежение, за да продължава дълго. Той трябваше да свърши и това стана на една ниска нота на флейтата, която отново се скри в сянката, откъдето бе излязла. Вей бе застинала на едно място. Тя остана там достатъчно дълго, за да напъха ръцете си отново в дрехата и с едно бързо движение се облече. Едва тогава напусна осветения от прожекторите кръг и се върна на масата с мълчаливото одобрение на гълпата, която възхитено я наблюдаваше.

Когато седна, едва си поемаше дъх, но това не бе от движенията й на дансинга. Имаше нещо друго и то се отразяваше в очите й. Взе чашата, която й предложи, и едва тогава ме погледна през масата и се усмихна като жена, с която току-що бяха правили любов.

– Беше великолепна – казах аз.

Езикът й облиза пресъхналите й устни и тя прокара пръсти по косата си, за да я пръсне отново по раменете.

– Отдавна не съм танцувала – прошепна тя. – В живота има много неща... които съм пропуснала. Наистина ли ти беше приятно?

– Наистина.

– Мога и... по-добре.

– Не виждам как.

– Но ще видиш, скъпи ми Тигре. Ще танцувам само за теб. Скоро.

Мъжете на естрадата за оркестъра напуснаха местата си, които веднага бяха заети от други. В тяхната музика все още се чувстваше ароматът на нещо чуждо, но дивата страст вече я нямаше. Някой започна да пее, други се присъединиха към него, след това виковете за нови питиета раздвижиха сервитьорите в паузите между отделните изпълнения.

Един едър плешив мъж ме накара да се обърна. Той извика нещо на гръцки, стана и започна да ръкопляска възторжено, а останалите на масата подеха инициативата му. Трябваше да се наведе напред, за да видя самотния човек на една малка ъглова масичка, скрита в тъмнината. Който и да бе, той привличаше към себе си вниманието на малката компания.

Човекът, който се занимаваше с прожекторите, насочи розовата светлина в негова посока и го очерта на фона на тъмнината. Сега вече го виждах ясно, мъж с остри черти на лицето, тъмни коси и провиснали мустаци, облечен в безупречно кафяво сако и поло.

За момент гръкът премина на английски, когато започнаха да крещат: „Пей! Пей! Великият Бокало... пей!“; ръкоплясканията станаха още по-френетични, за да принудят човека да демонстрира гласа си. Той

им помаха с ръка и се усмихна леко, като се опитваше да се скрие от светлината, но хората бяха много настоятелни. Едрият грък напусна масата си, почти се затича към ъгъла и се опита да изправи човека на крака, след това се обърна и изкрещя на приятелите си:

– Това е той! Париж, Мадрид, Москва...

Останалото се загуби в потока от гръцки думи, но от случайните фрази, които можах да разбера, стана ясно, че сред нас се намираше един знаменит баритон.

Само че той нямаше да пее.

Не можеше. Имаше дупка в гърлото.

Извадих моя 45-и от кобура и го приготвих за стрелба, като си запобивах път сред тълпата, която го обкръжаваше. Под техните нетърпеливи ръце яката на полото му се свлече надолу и аз вече ясно можех да видя белега на шията му. Той също ме видя. В яростно отчаяние изблъска стоящите най-близо до него, пресече дансинга, докато аз напразно се опитвах да го взема на мушка.

Имаше прекалено много хора, които се чудеха какво става и се блъскаха, за да могат да видят всичко по-отблизо. Той бе погълнат от една група до вратата още преди да успее да стигна там и когато накрая се добрах до нея, тя се затваряше бавно на пневматичната си пружина. Достатъчно бе да хвърлят един поглед на железото ми, за да очистят пътя, и аз се затичах надолу по стълбите към улицата, прескачайки стъпалата по две наведнъж.

Този път късметът ми бе изневерил. Червените стопове на едно такси изчезваха надолу към края на авенюто, а друго така и не се забелязваше наблизо.

Малкълм Таръс бе излязъл да види любимото си вечерно представление и без малко да влезе в собствения си гроб. Но сега знаех едно. Не беше толкова умен в края на краищата. В неговата професионална техника имаше някои недостатъци и тези недостатъци щяха да го убият. Спрях да тичам, сложих пистолета обратно в кобура и се замислих. Значи той бе започнал да се появява в обществото.

Казах на управителя да предаде на Вей, че я чакам отвън. Беше му приятно да направи това. Не бе разбрал какво става и не поиска никакви обяснения. Искаше само да съм извън заведението му, макар и да съжаляваше за Вей Лока. Взех я за ръка и я поведох надолу по стълбите, стигнахме до ъгъла и подсвирнах на едно такси.

Когато се озовахме в купето, тя каза:

– Сега ще ми кажеш ли защо направи всичко това?

Дадох воля на злобата, която се бе спотаила в мен. Ако посещението на Турските градини не бе резултат на моя собствен избор, щях да нарека това клопка и сега Вей Лока щеше да бъде в някоя звукоизолирана стая и да ме проклена за това, че не съм я опазил. Макар че мъртвите едва ли щяха да се трогнат от клетвите на живите. Но всичко бе в резултат на моя избор. Случайността тук не играеше никаква роля. В действие беше една и съща система от първични импулси, които насочваха събитията към една обща цел. Двама човека от друг континент търсеха удоволствие и шансът постави картите в ръцете ми.

– Този човек бе Малкълм Таръс – казах аз.

Вей Лока тъкмо палеше цигарата си от един златен „Ронсън“. Когато споменах името му, пръстите ѝ дори не потрепнаха. В нея нямаше неочаквана уплаха или изненада. Тя беше или голяма актриса, или студена жена, която умееше да сдържа чувствата си.

– Това е човекът, който се опита да убие Тейш – добавих аз.

Тогава запалката подскочи. Тя отново щракна с нея, запали цигарата, дръпна дълбоко и ме изгледа остро.

– Знаеше ли, че ще бъде там?

– Не.

– Тогава как...?

– Той е в една чужда страна. Разполага с много време. Чака. Няма да посещава обикновените места, където човек би предположил, че ще отиде, но самотата в края на краищата си е казала думата и той направи една погрешна стъпка. Турските градини представят неща, които са близко до светоусещането на европейците, и освен това не се посещават от обикновените туристи, което очевидно му е допадало. Не е очаквал, че ще го познаят, дори с перука и мустаци, но онзи зорък грък го засече и си спомни, че навремето е бил знаменит певец в Европа. Истински късмет бе, че и аз бях там. По дяволите, можех да го застрелям, ако не трябваше да се провирам между тълпата. Един-единствен изстрел щеше да го повали и с това играта щеше да свърши.

Когато тя остана замълчана за повече от минута, разбрах, че бях казал прекалено много неща. Без да ме гледа, Вей понита:

– Кой си ти всъщност, Тайгър?

Реших отново да се върна в старата си кожа.

– В този бизнес на големи финанси, сладур, човек не се върти само из офиса си. Работиш на открито, както и по улиците на града. Участвал съм в толкова революции, колкото и конференции и често човек остава жив, защото успява да извади пръв пистолета и е готов да рискува. Само

през последните седем години АмПет е открила и разработила шестнайсет нови находища в седем страни и е вършила неща, които преди са били смятани за невъзможни. Нашата технология изпреварва с години напред технологията на конкурентите и за да запазим лидерската си позиция, ние трябва да се сражаваме с всички – от правителството до намните убийци. Само така можем да се задържим на върха. Залогът е много висок. Да си изпълнителен директор при нас означава да си запознат с всяка фаза на операцията и ако някога теорията за оцеляването на най-приспособените е била доказана, това е само в нашия бизнес. Аз съм просто обикновен човек, скъпа, ни повече, ни по-малко. Може би понякога се изнизвам през задната врата, но винаги съм на мястото си. Не мисля, че някой може да заблуждава хората дълго. Намираме се под постоянен натиск и много хора са заложили живота си за нас. Когато се занимаваш с въпросите на властта или парите, ти се занимаваш със смъртта, и всеки, който се окаже близо до сцената, се превръща автоматично в мишена. Що се отнася до мен, аз съм само по-добре приспособен от другите.

Ръката на Вей докосна крака ми и тя се засмя, манджурският изрез на очите ѝ създаваше в полумрака впечатлението за две стрели.

– Тайгър – каза тя, – не мисля, че ти вярвам.

– А пък аз не давам и пукната пара.

– Това вече го вярвам. – Тя стисна крака ми, след това го потупа.

– Разкажи ми за себе си – внезапно казах аз.

Тя изхихика, явно развеселена.

– Истината, или предпочиташ някоя захаросана лъжа? Мисля, че е по-добре да ти разкажа някоя чудесна история за себе си, защото това ще ти достави по-голямо удоволствие.

– Каквото си избереш. Ако исках да разбера всичко за теб, щях да позвъня по телефона и след двайсет и четири часа щях да разполагам с всяка подробност от живота ти, започвайки от деня на раждането.

– В такъв случай може би е по-добре да ти спестя този труд. – Тя тръсна пепелта от цигарата си на пода. – Майка ми беше наполовина китайка, наполовина рускиня, баща ми произхождаше от японо-ирландско семейство и аз не мога да си представя, че на света съществува по-странна смесица от раси. Искаш ли да знаеш печалните детайли на детския ми живот?

– Не изгарям от желание. Кога се запозна с Тейш?

– Преди три години. Точно по това време се намирах в Мароко. Той си търсеше съпруга и бе изпратил агентите си да видят как танцувам.

Има и още някои неща, но те също са печални. Съгласих се с условията му и ме отведоха в Селачин. Може да се каже, че бях доволна от предложението, затова останах.

– Тогава той е бил женен.

– Бях наета като негова секретарка, докато жена му почина.

– Добре замислено – казах аз.

– Те също поемаха определени рискове. Както казах, там все още съществуват обичаи, които са ужасни от гледна точка на чужденците. Никакво външно влияние не може да ги промени, така че трябва да се приемат такива, каквито са. Въпреки цялата религиозна пропаганда на западния свят, хаитяните все още практикуват вуду. На места там все още се принасят човешки жертви, съществува търговия на роби и ловци на глави. Толкова ли сме различни?

Таксито спря до тротоара пред Стейси, преди да мога да отговоря каквото и да било. Излязох, разплатих се с шофьора и я взех подръка, като ѝ помогнах да се изкачи по стълбите. Двамата мъже на пост, които привидно бяха заети в обикновен разговор, ни наблюдаваха внимателно, след това тръгнаха след нас, докато не стигнахме до асансьора. Друг се качи с нас в кабината на асансьора, но не излезе на нашия етаж. Нямахме нужда. Хал Рандолф седеше на един стол с права облегалка и говореше с Дик Галагър. Полагаше големи усилия да не ни забележи.

Извадих ключа, който ми бе дала по-рано, отворих вратата на апартамента ѝ и я пуснах да влезе. Този път вътре имаше нова камериерка: висока, добре сложена жена със стегнати сиви коси и израз на лицето, който явно идваше от работата в трудните квартали на града, където някое мило момиченце изведнъж можеше да ти се нахвърли с нож в ръката, а малките негодници, чиято единствена грижа бе да си доставят по-редната инжекция хероин, можеха да се превърнат в изчадия на ада, ако сметнеха, че полицията е на следите им.

– Това е всичко – каза Вей. – Можете да си тръгнете.

Както и другата, тя не желаше да си отива, но нямаше голям избор. Извърших същите действия, уверих се, че е излязла, след това пуснах резето на вратата. Ако Малкълм Таръс проникнеше през защитния екран от полицаи, който бяха инсталирали пред апартаментите на нашите гости, той трябваше да бъде признат за гений.

Не ми отне много време да открия четирите миниатюрни подслушвателни устройства, монтирани в апартамента. Очевидно не бяха се погрижили да ги скрият добре, затова предположих, че е трябвало да бъдат открити, за да могат гостите да си създадат фалшивото чувство за

сигурност. С напредъка в електронната техника записването на гласовете, дори и от дистанция, не представляваше никакъв проблем и всеки приличен специалист можеше да монтира микрофон, който да не можеше да се открие. Само за да покажа колко съм гаден смачках с ток микрофоните, които намерих, и ги изхвърлих в пепелника. Вей Лока ме наблюдаваше с комична усмивка на устните, явно не беше съвсем непознатата с този род неща.

Кралете и техните приближени винаги си имаха проблеми.

Тя отиде до музикалната хай-фай уредба до стената, избра няколко плочи и ги сложи в устройството на грамофона.

– Това е най-добрият начин да предотвратиш подслушването.

Можех да ѝ кажа, че греша, но не го направих. Откровено казано, не ме беше грижа.

От тонколониите се разнесе лека нощна музика – нежни и ласкави тонове, които не бях чувал преди. Нощна музика от един друг свят и когато се разположих на кушетката и притворих очи, можех да видя мъглата и празните пазари, призрачните фигури, пресичащи покривите на къщите, проблясването на лунната светлина върху оголената стомана на ножа. Музиката бе чувствена, картинна... не можеше да я слушаш, без да виждаш образите, които тя пораждаше.

Знаех, че Вей Лока е в стаята, защото тя също бе част от пресъздавания образ и аз можех да почувствам присъствието ѝ. Докато бях със затворени очи, тя бе намалила осветлението, така че само една малка лампа хвърляше слаба жълтеникава светлина през лампиона с изрязани миниатюрни звезди, които трептяха по стените и тавана.

Когато обърнах глава, я видях. Не както беше в Турските градини, изпълняваща очарователната смесица от ритуали, а гола, съвършено гола, една дива, порочна, езическа голота, която не забравяше за присъствието на другите в стаята, а въздействаше с пълното съзнание за този факт, насочвайки същността си към мен по един влудяващ начин. Сякаш ни разделяше една непреодолима стъклена стена, тя можеше да ме дразни и измъчва безнаказано, предлагайки един истински празник на желанията на умирация от глад, който можеше да гледа, мирише и желае всичко това, но не можеше да проникне през бариерата.

Очите ѝ бяха широко отворени и се движеха като кинжали в ръцете на безпощаден разбойник, наблюдаваха и се наслаждаваха от мъките, които причиняваше. Устните ѝ бяха влажни и леко отворени, за да покажат блестящата белота на зъбите ѝ. Имаше широки рамене и пищни гърди, изпълнени със страст, нахални и горди в свободата си, стегнатият

й стомах бе нежно очертан от мускули, които играеха като малки пръстчета под кожата ѝ, след това се спускаше стръмно към бедрата ѝ. Беше моделът мечта на всеки художник.

И сред всичко това кървавочервеният рубин в центъра на стомаха ѝ бе фокусната точка, която продължаваше да маме към себе си, и тя очакваше да направи следващия ход.

Тя се приближи до невидимата стена, изкушавайки ме с прелестите си, предизвиквайки ме, и когато не успя да долови моя отговор, самопредлагането ѝ стана още по-самоотвержено.

Именно тя счупи бариерата. Беше подготвила празник за сетивата, но самата бе толкова огладняла, а и знаеше, че действителният затворник бе тя, че се хвърли през пространството, което ни разделяше, със стон, изтръгнат дълбоко от гърдите ѝ, след това се превърна в топло и ласкаво същество, което се опитваше да ме зарази със страстта, която повече не можеше да потиска.

Видението си бе отишло, пред мен отново бе реалността. Голотата също си бе отишла... сега тя беше просто съблечена, напарфюмирана, търсеца, искаща, настояваща за абсолютно задоволяване.

Кървавочервеният рубин бе в ръката ми и аз не можех да си спомня кога съм го взел.

Хал Рандолф търпеливо ме чакаше. Можеше да си го позволи. Имах възможност да го избегна, като се спусна по резервното стълбище, но тогава ще трябваше отново да се срещам с него, пък и нямаше защо да го избягвам. Когато ме видя, той натисна бутона за асансьора и ние застанахме заедно в очакване на пристигането му, след това мълчаливо се спуснахме в партера.

По това време на денонощието фойето бе почти празно. Тези, които се намираха в него, бяха твърде напрегнати, за да бъдат гости на хотела, и ако човек се взреше малко по-внимателно, можеше да забележи издатините под саката им, където се намираха пистолетите им. Слязохме по стълбите и се загледахме в дремещия град.

– Трябваше да се отбиеш да си поговорим – каза Рандолф.

– Възнамерявах да го направя.

Той измъкна пакет цигари от джоба си, извади една и я запали.

– Проверихме ролята ти в тази афера с АмПет. Грейди може би е допуснал огромна грешка. – Очите му ме следяха внимателно, за да

уловят реакцията ми.

– Съмнявам се. Неговите адвокати са толкова добри, колкото и да-
нъчните ти служители.

– Може би. – Той повдигна незаинтересувано рамене. – Но има и
още един проблем. Лили Торней. Трябваше да мине много време, за да
може историята да стигне до нас, и някои хора са побеснели. Получихме
също и рапорта за случая с Едит Кейн.

– Не ме притискай, Хал. Ако трябва, мога да докажа къде съм бил
всяка минута по това време. Не искам да се свързвам с тези случаи.

– Може би ще ти се наложи.

– Така ли мислиш?

Той хвърли ядосано недопушената цигара настрана и тя се разпръс-
на в дъжд от искри по паважа.

– По дяволите, Тайгър, нещата отидоха доста далеч. Трябва да отс-
тъпим пред претенциите на тази змия Тейш, защото държавният депар-
тамент го иска, но аз няма да позволя да ме заливаш с глупости.

– Зарежи това, Рандолф. Знаеш кого търсиш. Всяко полицейско от-
деление в страната е получило съответните инструкции за залавянето на
Малкълм Таръс, а не на Тайгър Мен. Без малко да ви го поднеса на теп-
сия преди малко, но той избяга...

– Какво!

Разказах му какво се бе случило в Турските градини, наслаждавай-
ки се на червенината, която се готвеше да взриви лицето му. Когато за-
върших, му казах:

– Но не си го изкарвай на мен, приятелю. Аз съм частен гражданин
и не се подчинявам на полицейски нареждания. От друга страна, ти ня-
маш ордер за арестуването ми. Можеш да правиш каквото искаш, но
знаеш много добре, че е достатъчно само да подсвирна на вестниците и
цялата тази история ще се превърне в истинско пропагандистко находи-
ще за червените. Ако смяташ, че няма да си спася кожата по всички дос-
тъпни ми начини и няма да ти завържа нещо на опашката само за да го
раздам мръснишки, значи не ме познаваш.

Устата на Рандолф се сви и той извади още една цигара, като я на-
пъха между зъбите си, без да я пали. Замисли се за миг, след това изкри-
ви устни и се ухили грозно.

– Направи една грешка, Тайгър. Просеше си го и сега си го получи.
– Бръкна в джоба на самото си и извади един плик, пригладил го на длан-
та си и ми го подаде. – Временно си назначен в един от отделите на ар-
мейското разузнаване. Сега ще трябва да се подчиняваш на заповеди.

Подпиши двата екземпляра и задръж единия за себе си. – Той ми подаде писалка. – Разрешено ти е да носиш оръжие, но си набий в главата, че наказанията, които са свързани с активния ти статус сега, са много сурови. Това, което искам, е да те спипам в нарушаване на правилата и тогава ще си го получиш.

Засмях се, подписах екземплярите и му върнах единия заедно с писалката.

– Ще трябва да благодаря на Тейш. Той знае къде и как да натисне.

Рандолф се направи, че не забелязва сарказма ми и изрече със студен глас:

– Искам доклад за намеренията и действията ти. Не трябва да се опитваш да правиш повече, отколкото ти е казано. Утре вечер ще трябва да присъстваш на това проклето парти заедно с всички нас, но само в качеството си на охрана. Службата за сигурност има пълна представа за операцията на Грейди с АмПет, но в дадения момент ти вече не работиш за него. Надявам се, че някой от вас ще предприеме ход, който ще ни даде възможност да те вкараме където ти е мястото.

– Момчетата от Вашингтон се пробват от доста време – напомних му аз. – Но можеш ли да ми кажеш как един сенилен чиновник ще научи на ум и разум човек, който печели по трийсет милиона на година? Именно това е бедата с тази страна... някои проклетите дребни политици, псевдодържавници или сенатори, които с приказки са си пробили път от фермата до столицата, смятат, че могат да кръстосат шпаги с хората, които наистина са направили тази страна велика. Те ги мразят, защото са ревниви, и се опитват да спрат единствените хора, благодарение на които се намираме на върха. Те мобилизират немощните си умове и искат да контролират по законодателен път онези видове бизнес и промишленост, в които не могат да си намерят работа дори като чистачи, и народът пъшка под техните задници.

Братко... случаят ти е в ръцете. Големите политици са вече уморени. Те се опитват да направят нещо, но искат да са сигурни, че ще спечелим – въпреки тъпотията и страха, които откриваш в чиновническите плъхове.

– Но ти няма да бъдеш в играта – каза Рандолф. – Няма да имаш възможност да направиш нищо.

– Да опитаме и ще видим – казах аз.

Сложих моя екземпляр от заповедта в джоба си и тръгнах надолу по стъпалата. Зад мен Рандолф се разсмя и това не ми хареса. Трябваше да дими от яд, а не го правеше.

От моя хотел се обадах в контролния център в Нюарк и им разказах какво се бе случило в Градините. Със заспал глас Върджил Адамс ме разпита за подробностите, записа всичко на магнетофон за по-късно транскрибиране и каза:

– Джонсън се обади от Лондон. Интерпол са вдигнали голяма пара по случая Лили Торней и са изпратили друг агент.

– Ще се оправим някакси. Тя ми каза, че Тедеско е жив. Вярно ли е това?

– Да. Пит Мур се е свързал с него и сега двамата се крият някъде из хълмовете на Селачин. Пит взе късовълнов предавател със себе си, наистина с ограничена мощност, така че имаше време само за едно предаване, а и то беше доста накъсано.

– Някакъв местен експерт по взривните вещества е бил пречукан. Той ли го е направил?

– Не. Това беше светска акция. Те разполагат със собствен екип там и използват този случай като претекст за залавянето на Пит и Теди. Интерпол решиха също да се намесят, но бързо си обреха крушите, когато видяха какво става. Пит не се отлепя от Теди... ранили са го в бедротата и не може да ходи сам.

– Как изглежда ситуацията като цяло?

– Доста е напечено.

– Ще се справят ли?

– Пит излъчи сигнала R-I, което означава, че шансовете им са минимални. Всички граници са затворени и никой не иска да си цапа ръцете. Седят върху буре с барут, Тайгър.

– Някой трябва да бъде изпратен при тях.

– Невъзможно, а и нямаме съответните пълномощия. Не можем да си го позволим. Единственият човек, който може да уреди нещата, е Тейш. Една дума от негова страна и ловът на лисици ще спре.

– О'кей, Върдж, ще получите тази дума.

– Кога? Момчетата няма да издържат повече. Попаднали са в истинска беда. Ако бяха в град, може би съяха да имат някакъв шанс, но те се намират в планинска местност, която не познават, а проклетите бедуини обожават кървавите преследвания.

– Утре вечер ще уредя въпроса.

– Надявам се, че ще го направиш.

Затворих слушалката и започнах да удрям в безсилна ярост юмрук

в дланта си. Трябваше да притисна Тейш. Трябваше добре да пресметна всяко движение, защото и най-малкият погрешен ход можеше да отклони действията му в ненужна посока. Той преследваше свои собствени цели и смяташе, че ще ги достигне. Разполагаше с всичко, каквото човек можеше да пожелае, и ако решеше, че някой се кани да му го отнеме, щеше веднага да се прехвърли на другата страна, за да си осигури защита.

Независимо от късния час се обадох на Ърни Бентли, който по някакво странно стечение на обстоятелствата си беше у дома. Измъкнах го от леглото. Той се прозя и каза:

– Ти никога ли не спиш, Тайгър?

– Когато е необходимо. Успя ли да подготвиш екипировката на Лени Байрнс?

– Да. Струваше доста скъпо, но той ще бъде готов за действие. Обадох се и на твоето момиче, но там всичко е наред. Талбът бе повикан по някаква спешна работа и е оставил при мис Кейн някаква жена, която работи за тяхното посолство. Лени не искаше да поема никакви рискове и затова накара Френки Хил да стои на пост отпред на улицата. Снимките на Таръс свършиха ли някаква работа?

– Помогнаха ми малко, но заедно с това са и объркващи. Нашият човек си слага перука и мустаци, затова само по снимките е трудно да се установи някакво сходство.

– Въобще не съм смятал, че ще постъпи иначе. След като ти излезе, аз направих още няколко снимки, но ги ретуширах с коса и лицева маскировка. Искаш ли да ги вземеш със себе си?

– Нека да ускорим нещата. Намери човек да ги занесе на Чарли Корбинет. Той знае какво да прави с тях. Заеми се веднага с това.

– Дадено. Да имаш нужда от нещо?

– Само от сън. Ще ти се обадя утре сутринта. Оставих телефона на мястото му и започнах да си приготвям леглото. Проверих джобовете на самото си, преди да го сваля. В десния джоб открих кървавочервения рубин и го сложих на нощното шкафче. Все още не можех да разбера как го крепеше на пъпа си.

Глава 8

Събудих се от дъжда, чукаш по прозореца и влизащ в стаята като фин спрей през отвора над перваза. Беше пладне, но небето бе тъмноси-во и поглъщаше върховете на небостъргачите, сякаш се канеше да ги разтвори в нищото, преди още да ги беше смляло.

Останах да лежа няколко минути, опитвайки се да съживя мисълта, която ме събуди. Бе дошла от най-дълбоките складове на паметта ми и поискала моментално разпознаване от съзнанието ми, след това си бе отишла, преди да мога да сложа ръка върху нея, и се бе загнездила в подсъзнанието ми като невидим дразнител. Спомнях си само лицето на Малкълм Таръс, което ми се хилеше. Дори не се хилеше, а ми се прис-виваше с беззвучен презрителен смях.

Понякога ставаше точно така. Знаех, че убегналата мисъл бе краят на нишката, която можеше да ме доведе до него. Някъде тази мисъл ми бе предложена и аз я бях отхвърлил. Беше дошла и си отишла за един кратък миг, уловена в един непроизволен сетивен процес, но загубена след това в сферата на несъзнаваното, която се откриваше на съзнанието само когато върху нея не се упражняваше контрол.

Изтъркалях се от леглото, обръснах се и се облякох, след това сля-зох долу за едно кафе. Когато допих кафето, влязох в една телефонна кабина и се обадих на Дик Галагър. Той бе получил вече ретушираните копия от снимката на Таръс и ги бе разпратил, но поне засега все още не можеше да се похвали с никакъв резултат.

Чарли Корбинет също нямаше какво да добави към това, което ми бе казал вчера, освен предупреждението, че из въздуха се носи нещо но-во, отнасящо се до разследванията на сенатската комисия по дейността на Мартин Грейди. Не знаеше все още за какво точно става дума, но слуховете намекваха, че комисията разполагала с някакъв нов материал за работа. Не се тревожех за Грейди, който можеше да се защити и сам, затова благодарих на Чарли и затворих слушалката.

Върнах се на рецепцията и взех оставения от Ърни пакет, разписах се, че съм го получил, и започнах да изучавам миниатюрното записва-що устройство, монтирано под тънка огледална повърхност. Лени щеше да има подобно устройство, когато се окажеше в хотела, и щеше да за-пише всичко, което сметне за полезно. Разчитахме на случая, но трябваше да се погрижим за всички възможни канали на информация.

От шанда за вестници си взех сутрешното издание и го прегледах набързо. На първа страница имаше снимка на тялото, проснало се на паважа пред Стейси. Случаят бе описан като самоубийство. Един отчаян и болен безработен по някакъв начин се качил незабелязано на покрива на хотела и останал там, докато насъбере достатъчно кураж, за да скочи. Без малко щял да улучи няколко разхождащи се долу хора.

За другия мъж се казваше, че умрял при нещастен случай, докато поправял телевизора. Обяснението бе кратко и достатъчно мъгливо, за да предизвика нечие любопитство. Макар и да споменаваха името му, в статията не се казваше нищо за това, че е лежал в затвора. Службата за безопасност се бе погрижила за пълно прикритие и беше съвършено изключено някой да се интересува повече от случая. Дори тези, които присъстваха в стаята, когато бе направен опитът за покушение върху живота на Тейш, едва ли бяха разбрали какво се бе случило. Всичко се разви толкова бързо, че вниманието им бе концентрирано някъде другаде. При създадените обстоятелства напълно естествено беше да ги помят да освободят стаята. Нямахме нужда да им напомнят, че колкото по-малко се говори за това, толкова по-добре. Този тип хора бяха склонни да казват само това, което им е наредено да казват, и не предлагаша никаква информация безплатно.

Макар да прегледах внимателно всички страници на вестника, не можах да открия дори и най-малкия намек за смъртта на Лили Торней. Тя беше живяла и умряла анонимно. Смъртта ѝ бе погребана в полицейските досиета и в случай че разследванията по убийството ѝ продължаваха, пак нямаше да се напише нищо за нея, с изключение може би на кратко съобщение за семейството ѝ, ако имаше такова.

Такова беше естеството на нашата работа. Или, както се казваше в песента на ВВС, „you live in fame and go down in flame“ (живееш в слава и падаш в огън). Никой не вижда отпътуването ти от този свят. А и едва ли от теб остава нещо, което може да се види.

Вдигнах яката на шлифера си високо до ушите, но дъждът продължаваше нахално да се стича във врата ми от периферията на шапката ми. Пълните таксита ме отминаваха, шофьорите бяха щастливи, че бизнесът не секва, лицата им издаваха пълно пренебрежение към тези, които не бяха успели навреме да се вмъкнат в таксито, когато разтоварваха пътниците си, и бяха настроени приятелски единствено към онези, които вече седяха в купето.

С изключение на малкото хора, екипирани с дъждобрани и чадъри, които се притискаха към стените на зданията, за да избягнат проливния

дъжд, тротоарът бе изцяло мой. Тръгнах на запад към комплекса здания на ООН, чиято главна постройка се издигаше като гигантски въздушен климатик над града, без да я е грижа дали съм прогизнал до кости или не.

Умът ми продължаваше да се бори с убягващата ми малка информация, която танцуваше в подсъзнанието ми като невидим дервиш, опитвайки се да бъде чута, и когато постигаше това, се скриваше отново. По времето, когато стигнах до ООН, аз се отказах от умствения лов и се залепих за едно познато момче от охраната, като го помолих да повика мис Кейн. Каза ми, че била на специално заседание и че трябва да изчакам малко, така че започнах да се разхождам около паното, посветено на мира, долавяйки разговори за война и смесвайки се с туристите, които смятаха, че всичко това е част от световното изложение.

Рондин се освободи след двамайсет минути и аз я последвах в залата за отпих, в която нямаше никой освен нас двамата. Не се чувствах спокойно с нея. Постоянно си спомнях червената следа от кордата на врата ѝ и ми бе трудно да срещна очите ѝ. Дори и да усещаше интуитивно състоянието ми, тя не го показваше въобще, отпусната в прегръдките ми, готова да посрещне ласките ми и аз знаех, че нищо нямаше да може да откъсне тази жена от мен.

– Имам само няколко минути на разположение, Тайгър.

– Не се безпокой. – Връчих ѝ пакетчето, приготвено от Ърни Бентли, и ѝ дадох съответните инструкции. Трябваше да го задържи у себе си по време на партито тази вечер и да записва всичко казано от Вей Лока, ако тя реши да използва език, който Рондин не разбираше. – До каква степен вашето посолство е ангажирано с този случай? – попитах я аз.

– Плътно сме заети с него. Тази сутрин се срещнахме с твоите хора и уговорихме всички подробности. Знаеше ли, че Тейш е настоявал специално за АмПет?

Кимнах.

– Може би ще те заинтересува и нещо друго.

– Какво например?

– Това е поверителна информация, но след като така или иначе ще разбереш за нея, по-добре е да ти кажа сега. Сутринта е имало още едно съвещание и един от нашите сътрудници е бил поканен на него в качеството си на съветник. Тейш се готви да моли за... как го наричате тук?

– Handout?

Тя ми се ухили.

– Шантави американци. Наистина, става дума за дългосрочен заем,

и то за една значителна сума. Той вече е направил определени постъпления в Лондон и въпросът се обсъжда, но мисля, че правителството ви ще се отзове първо. Разбира се, всичко все още е неофициално и трябва да премине по обичайните канали, но предложението е много сериозно, за да бъде игнорирано.

– Той работи доста експедитивно – забелязах аз.

– Няма друг изход.

– Предполагам, че гарантира изплащането на заема, ако разработването на нефтеното находище се окаже успешно начинание.

– Точно така. От информацията, която успях да събера, може да се стигне до заключението, че АмПет е единствената компания, която е отбелязала сериозен напредък в технологичните си изследвания, за да се справи с предизвикателството.

Засмях се.

– Мога да си представя как се нахвърлят върху Мартин Грейди. Сега той държи всички козови карти и ако нещата потръгнат, ще стане още по-могъщ и ще размахва постоянно тоягата над главите им, което те няма да могат да забравят.

– Не е изключено.

Начинът, по който го каза, ме накара да изтрия усмивката от лицето си. Зад думите ѝ се криеше някакво тайно значение и аз не можах да се съдържа.

– За какво става дума?

– Познаваш ли Ситън Коулмън и Портър Локууд?

Достатъчно бе споменаването на единия от тях, за да полазят мравки по гърба ми.

– И още как! Те са свободни художници в американския бизнес, флиртуват с онези въшливи малки диктатори, които раздават ритници и размахват ръце наляво и надясно. Тези негодници се опитват да прокарат идеалистическите си представи в нашата дипломация и смятат, че милиардите загуба за нашата икономика си струват, ако някоя страна тръгне по демократичен път на развитие, когато всъщност става дума за тънка игра на комунистите. Как са се оказали замесени в този случай?

– Не трябваше да подслушвам, но се оказах в положение, когато не бях в състояние да правя нищо друго, освен да слушам. Те са създали група, която е готова да пусне в ход всички средства, за да отнеме АмПет Корпорейшън от ръцете на Мартин Грейди и да я постави под правителствен контрол. Имат достатъчно влияние, за да го направят или най-малкото да ви създадат големи неприятности. Нямахте да ти кажа

това, но аз също имам някои идеали, а и тази двойка авантюристи е отговорна за някои от трудностите, с които се сблъска нашето правителство, когато се опита за задържи контрола си върху някои части на Британската империя.

– Добре, кукло, благодаря ти за информацията. Ако Грейди действа достатъчно бързо, той ще може да осуети операцията им. Тези проклетни чиновници няма да провалят споразумението ни с Тейш. Не и ако аз се намеся. – Целунах я по върха на нослето и тя се намръщи. Трябваше да последва нещо повече, но вратата зад мен се отвори и в помещението влязоха половин дузина хора, всички говорещи наведнъж. – Ще се видим тази вечер. Погрижи се да не бъдеш сама.

– Талбът ще дойде с мен. Ще ме вземе към осем часа. Всички са толкова настръхнали, че пътуват по трима и четирима.

– Не ме интересуват другите. Таръс си е избрал вече целта и сега чака подходящо време да я поразии. Не е толкова голям фанатик, че да се лиши от прикритието си, когато не трябва, затова не смятам, че ще се опита да удари на открито. Неговите действия ще бъдат добре обмислени и задължително ще си остави изход за бягство. Той е професионалист с голям опит. Ще направи хода си, след като разбере какви ще бъдат нашите контрамерки. Остава ни само да се надяваме, че ще се подхлъзне някъде.

Рондин се повдигна на пръсти и ме целуна леко по устните.

– Моля те, Тайгър... внимавай.

– Познаваш ме, рожбо.

– Точно това е бедата – каза тя. – Познавам те много добре.

По целия обратен път се борех с вятъра и дъжда, докато стигнах до Стейси. Моят приятел беше на бюрото си в личния си офис, когато подадох глава от вратата. Кимна ми, че всичко е наред, и направи с пръст знак да вляза. По моя молба позвъня по телефона и каза да му изпратят Хари под предлог, че иска да се убеди дали той има всичко необходимо, за да приготви специалистите, които кулинарната му къща трябваше да сервира на Тейш.

Малкият Хари беше целият усмивка, на лицето му бе изписано огромно удоволствие и когато останахме сами, ми каза, че е нямал никакви проблеми с осъществяването на нашия план. Беше научил Лени да поднася правилно ястията, бе осигурил всички необходими продукти и получил място в кухнята, за да ги приготви, далеч от погледа на

майстор-готвача, който смяташе целия този буламач за толкова отвратителен, че дори не искаше и да го погледне. Лени беше предприел няколко пътешествия до апартамента на Тейш, придружен от друг сервитьор, и на няколко пъти се бе оказвал лице в лице с краля и Сарим Шей, които явно бяха останали доволни от неочакваното обслужване.

Вей Лока се бе появявала на два пъти, но не беше присъствала на разговорите. Очевидно тя се грижеше за социалните контакти на Тейш, но по различно време е водела разговор с няколко от почетните гости на шейха, които са останали впечатлени от политическата ѝ култура и възможностите ѝ да влияе върху решенията на Тейш.

Когато ми описа цялостната картина, го освободих да се върне към задълженията си, направих знак на приятеля си, че всичко е наред, и излязох във фойето. Обадах се на Вей по телефона, като предварително знаех, че разговорът се подслушва. Включването на подслушвателните устройства не отне много време. Сега бях зъбчатка в машината, наистина нежелана, но необходима за една странична фаза от операцията.

Вей вдигна слушалката с дълбокото си „здравей“ и каза:

– Трябваше ти много време, за да ми се обадиш, Тайгър.

– Нали знаеше, че ще го направя.

– Разбира се. Но въпреки това чаках. Трудно ми е да те забравя.

Смехът ѝ бе топъл и нисък.

– Имам да ти върна нещо.

– Да, знам. Довечера. Ще ми позвъниш ли?

– Мислех, че ще бъдеш придружавана от Тейш.

– Той ще бъде зает с разговори до последната минута. Подозирам, че ти си една от точките за обсъждане. Утре ще бъдеш поканен да присъстваш на една доста важна среща.

– Предпочитам да чуя за това довечера.

– Ще бъда готова в осем. Но няма да нося робата.

– Предпочитам робата.

– И аз, но за съжаление това не може да стане. По друго време и на друго място може би ще има много повече неща. След като стана кралица, за мен ще останат много малко неща.

– Освен едно – казах аз.

– Да – повтори тя, – освен едно. Чудя се колко ли дълго ще трае удоволствието от него. Страхувам се, че винаги ще мисля за джунглата и за тигъра, от които се лиших заради това единствено нещо.

Не ѝ отговорих.

– Довечера в осем – каза ми тя и чух как телефонът прещрака на

умряло.

Започнах да се отдалечавам от наредените в дълга редица телефони, когато един носач мина покрай мен, тикайки машината за чистене на пода към служебната врата в края на късия коридор. Той я отвори с ключ и посегна назад за машината, когато видях, че зад него някаква фигура претича надолу по стълбите, прескачайки ги по две. Успях да я зърна само за миг, но лицето бе безусловно на Сарим Шей.

Преди да мога да си пхна крака в процепа, вратата се затвори зад носача и при шума, който се раздаваше от машината за чистене, разбрах, че нямаше да чуе ударите на юмруците ми по стоманата. Затичах се обратно към рецепцията, повиках администратора и посочих с пръст към вратата.

– Къде води тази врата?

– Защо?

– Мисля, че видях един приятел, който слизаше надолу.

Той поклати недоверчиво глава.

– Съмнявам се. Това е просто служебно стълбище, което води към задния двор. Не е пожарен изход.

– Какъв е най-бързият начин да се окажа там?

– Трябва да заобиколите зданието откъм източната му страна. Има една алея, която води точно там, но съм сигурен, че сте се припознал. Бих могъл да кажа...

Не го дочаках да чуя какво би могъл да каже. Излязох бързо навън, пресякох улицата, завих зад ъгъла на зданието и тръгнах срещу шибация дъжд, докато намерих алеята. Вратата с високи решетки бе отворена и едно такси тъкмо бе излязло през нея, като се намираще вече на средата на улицата и се придържаше към лявата страна, сякаш бе паркирало там.

В края на алеята, подпирайки се на стената под сенника на служебния вход, Сарим Шей бавно пуфкаше една дълга черна пура. Не си даде труда да погледне към мен, но издуха силна струя дим срещу порива на дъжда с явно удоволствие на лицето.

Това, за което Сарим Шей бе слязъл долу, беше вече направено.

Не мисля, че бе търсил усамотено място, за да изпуши пурата си.

Преди да може да ме забележи, тръгнах обратно, пресякох улицата към магазинчето за вестници на другия ъгъл и влязох вътре. Едно дебело момче зад щанда зяпаше отчаяно в сивия следобед навън.

– Имаше ли такси от другата страна на улицата преди една минута.

Получих празния нюйоркски поглед, с който те удостояват винаги

когато се опитваш да получиш безплатно информация. Опитах да си придам разстроен вид и казах:

– По дяволите, казах ѝ да чака... – и оставих недовършено изречението.

И като повечето нийоркчани, които обожават да бъдат съпричастни на проблемите на ближния си, без обаче да се трогват от тях, той каза:

– О... да, видях едно.

– Дълго ли стоеше там?

Раменете му се повдигнаха.

– Не забелязах. Просто видях едно такси и това е всичко. Какво е станало?

– Жени! – изрекох аз с отвращение.

Момъкът се съгласи с мен.

– Да, такива са.

Върнах се обратно по пътя към алеята, но Сарим Шей го нямаше вече на входа. Пурата му обаче още лежеше на цимента и пускаше леко дим. Горе сигурно щяха да побъркат някого, че му е позволил да отсъства толкова време незабелязано, но това си бяха техни проблеми. Беше ми просто интересно как е успял да го направи.

В хотела ме очакваше кодирана инструкция да се обадя на Върджил Адамс. Когато му позвъних, той каза:

– Стой си в стаята, Тайгър. Изпратих човек, който ще бъде при теб след няколко минути. Спомняш ли си Кейси Баланка?

– Преди десет години работехме заедно.

– Хванал е голямата риба. Успял е да се добере до информация за Таръс. Поддържай тясна връзка с нас, ако можеш.

– Не се тревожи, ще бъде направено.

– Не мислиш ли, че имаш нужда от малко повече хора?

– Не, но ще ми трябва кола, която да е готова да потегли всеки момент, ако се наложи.

– Ще ти отделим две, специално за теб. Едната е в гаража на Тилсън, а другата в сервизния център. Ърни Бентли ще ти остави под седалката по един набор от най-необходимите неща.

– Прекрасно – казах аз. – Сега, има нещо, на което трябва да се реагира веднага. Обади се на Мартин Грейди и му кажи, че Ситън Коулмън и Портър Локууд са се лепнали на гърба му. Замислят да го лишат от контрола върху АмПет, ако сделката с Тейш се осъществи. Ако нещата наистина са сериозни, мога да задържа тези типове в града. Едва ли ще

бъде нещо по-мръсно от това, което те се опитват да ни изиграят, но една снимка с някоя прелестна блондинка в хотелско легло ще им затвори устата, ако се наложи.

– По-добре остави Мартин да се оправи отгоре. Ако е необходимо, ще ти даде знак да действаш. Тези двамата са истинска напаст.

– Те са просто глупаци – казах му аз. – Виж само какви богатства оставиха в ръцете на Кастро.

– Ще му предам веднага. Ще се чуем по-късно.

Когато затворих слушалката, телефонът веднага позвъня и един дълбок глас от Средния Запад изръмжа:

– Тайгър?

Почаках, докато си каже идентификационния код, и се ухилих.

– Здравсти, Кейси, качвай се.

– След минута съм при теб.

Той беше едър мъж, почернял от слънцето, който на пръв поглед бе създаден за мързелуване. Всяко движение, което правеше, изглеждаше уморено и когато седна в креслото, не можа да си намери място, затова преметна единия крак през облегалката. Но Кейси Баланка бе много далеч от първото впечатление, което създаваше у околните. Беше дипломиран инженер, който си бе пробил път от обикновен работник в нефтените полета на Оклахома до шеф на отдела за проучване в нефтената компания на Грейди. Не че това беше единственото му занимание. Участваше в решаването на оперативни задачи толкова често, колкото и аз, тъй като това бе единственото му условие в договора с Грейди. Обичаше напрежението.

Подаде ми един дебел кафяв илик, пълен с машинописни листа.

– Това е цялата информация за новата технология на АмПет, подготвена от Уолтър Милос. Ако ти зададат въпроси, ще можеш да им отговориш, без да издаваш нещо съществено, като в същото време създадеш впечатлението, че знаеш за какво става дума. Мартин ти е създал прекрасна легенда – всичко ще говори за това, че ти си неизвестният, но направляващ гений на всички операции на АмПет. Запомни всичко наизуст, след това унищожи документите.

– Ще ми трябват няколко часа.

– Късметлия си, че имаш такава шантава памет. – Той ми даде възможност да прегледам листата, за да си съставя обща представа за програмата, и когато ги сложих в джоба си, попита: – Видях отчетите за Малкълм Таръс в Нюарк. Някой ги е допълнил с подробностите за проекта Гаспар за един милион рубли. Готов съм да направя всичко, за да

ми позволят да унищожа тази банда. – Той ми се ухили. – Надявам се, че отново ще видя Таръс преди теб.

– Отново?

– Разбира се. Той преподаваше електроинженерство в политехническото училище в Париж, което и аз посещавах. Водещ специалист в своята област, но истинската цел на пребиваването му там бе подронване авторитета на френската камара на депутатите. Това беше точно когато започнаха всички неприятности с левицата във Франция. Беше се забъркал с няколко красавици и те проговориха. Опита се да отреагира бързо, но беше вече прекалено късно. Французите разстроиха играта му навреме, но той успя да избяга.

– Защо ти трябва?

– Защото проклетото копеле едва не ме уби. Една нощ случайно се оказах в някакво отдалечено от центъра бистро и го видях с още няколко човека, погълнат в сериозен разговор. По дяволите, не знаех, че са съветски агенти, тогава въобще не мислех за подобни неща, но той сигурно реши, че го следя, и след като напуснах заведението, една кола за малко не ме прегази, когато пресичах улицата. Не успя да го направи, но човекът зад кормилото беше Таръс, в това съм абсолютно сигурен. Тъкмо бях решил да си го върна, когато два дена по-късно той изчезна с французите по петите си.

– Все още можеш да си го върнеш.

Кейси стана, протегна се лениво и тръгна с тържествената си походка към вратата.

– Ще бъда при Келвин, ако ти потрябвам за нещо. Пожелавам ти приятно прекарване тази вечер. Представлението сигурно ще ме накара да заспя.

– Благодаря ти за информацията.

– Няма защо. Ако изникне нещо, за което ти трябва допълнителна информация, можеш да ми позвъниш. Аз съм тук точно за това.

– Добре.

Седнах в креслото, извадих листата и започнах да попивам съдържанието им. Цялата събрана информация трябваше да бъде добре запаметена и ако трябваше да обсъждам някой въпрос, коментарите ми трябваше да се появят автоматично. В общи линии нещата щяха да бъдат представени достатъчно точно, всички щяха да получат смътна представа за действителните подробности, без да възниква необходимост от конкретизиращи въпроси.

Навън нощта се спускаше над града, една мръсна, дъждовна нощ,

която чукаше с раздраваща монотонност по прозорците. Вятърът пораждаше свистящи звуци, когато докосваше краищата на зданията. След като се убедих, че материалът се е загнездил добре в съзнанието ми, докоснах всеки лист със запалена клечка кибрит, оставих ги да се превърнат в купчина черни отпадъци, изхвърлих ги в тоалетната чиния и пуснах водата.

В седем часа се облякох, почистих и смазах моя 45-и, взех няколко резервни пълнители, напъхах пистолета в кобура и се намъкнах в самото си. Когато го закопчавах, видях червения рубин с големина на яйце от червеношийка да лежи там, където го бях оставил предишната вечер, и дълго останах на едно място, като просто го съзерцавах.

Не, не беше рубинът, имах усещането за нещо друго. Беше нещо в ума ми, което се присмиваше на опитите ми да го уловя и изкарам на открито. Загасих лампата и рубинът загуби блясъка си. Стана почти пурпурен на цвят и като че ли започна да ми се открива по нов начин, изпълнен с ново значение. Малкият гласец отново се разсмя, предизвиквайки ме да стигна до асоциацията, която щеше да ми позволи да спечеля играта на криеница.

Отговорът имаше нещо общо с Малкълм Таръс, знаех го. Овалният рубин и Малкълм Таръс. Вдигнах го и го претъркалях в дланите си, търсейки възможната връзка, след това отворен го пуснах в страничния джоб на самото, взех си шлифера и шапката и излязох.

Както и да е, връщането на скъпоценния камък обещаваше да бъде много приятно. Може би дори щеше да ми позволи да го сложа там, откъдето го бях взел.

Дъждът не бе обезкуражил туристите, които се тълпяха пред входа на Стейси. Кралските величия си имаха почитатели като филмовите звезди и макар шансовете да зърнеш някой крал отблизо да бяха нищожни, за тълпата, изглежда, имаше нещо привлекателно и възбуждащо във възможността да се окажат близо до това, което смятаха за велико.

Полицията отново бе поела функциите си, ченгетата от транспортния отдел принуждаваха колите да се движат, насочваха лимузините и такситата към тротоара, униформените полицаи бяха разрешили преминаването по тревните площи, като същевременно се стараеха да осигурят свободен проход за постоянно пристигащите коли.

Пробих си път през тълпата и влязох през страничния вход. Изкачих се по стълбите до рецепцията, казах на администратора, че отивам в

офиса на персонала, и открих моя изтормозен приятел зает със сортирането на различни документи, обграден от цяла джунгла от телефони. Когато влязох, той вдигна безпомощно ръце с измъчен израз на лицето си.

– Много ми дойде! Защо не можем да имаме една нормална седмица? Защо тези идиоти не си изберат някой друг хотел за разрушаване?

– Какъв е проблемът?

– О, обичайните неща. Персоналът се бунтува, защото не могат да мръднат без позволение на полицията. Всичко, което правят, се намира под строг надзор, хората ми са третирани като престъпници. Знаеш ли, че днес си подадох оставката шест човека? Извадих късмет, че приех предложението ти и назначих тези две момчета. Те май са единствените, които не изглеждат разтревожени от цялата тази бъркотия. Онзи малкият е направо чудо. Ще искам да го задържа.

– Тейш хареса ли националните блюда?

– Сигурно ги сънува, но на другите им се повръща от тях. Главният готвач не може да понася овчи очи да го зяпат от чинията. Как могат тези хора да ядат подобни неща?

– Не познават нищо по-добро.

– Може би, но ми ги дайте само за една седмица и техните вкусове ще се променят. Да не говорим за апетита. Не ми се иска да плащам сметките им.

– Ще трябва да си развържеш кесията, старче... когато дойде време да си плащаш данъците. Виж какво – казах аз, – искам да поговоря с Хари и Лени насаме. Можеш ли да го уредиш?

– Няма проблем. – Той взе един ключ от таблото и ми го връчи. – Долу има складово помещение, точно зад кухнята. Използвай го. Ще им кажа да те чакат там.

– Благодаря ти. Той ми се усмихна.

– Плащаш си за това. Радвам се, че мога да ти услужа.

Беше успял да им се обади, преди да стигна до склада, и те вече ме чакаха. Лени вече бе свикнал с маймунската си униформа и дори сякаш му бе приятно в нея. Отключих вратата, пуснах ги да влязат, след това я затворих и заключих отново.

Лени свали записващото устройство от вътрешната страна на жакета си и ми го подаде заедно с миниатюрния говорител.

– Имаше ли нещо интересно?

– Само дискусии. Изглежда, АмПет е спечелила съревнованието и много хора не харесват това. Ти си главната тема за обсъждане там горе

и всички са разтревожени, защото не те познават въобще. Можеш ли да повярваш, направили са някакво бързо проучване и се готвят да те изстискат като лимон.

– Ще се оправя с това.

– Без съмнение. Успях да разбера нещо – произнесе сериозно Лени.

– Намерили са някакви инженери по петрола и ще се опитат да те подложат на кръстосан разпит.

Ухилих му се.

– Ще имам новини за тях.

– Да се надяваме, че и аз ще имам новини за теб. – Той посочи с пръст магнетофона. – Оставих това нещо в подноса, докато сервирах на Тейш и Сарим Шей. По дяволите, какъв боклук. Извинявай, Хари, не исках да те обидя.

Завъртях копчето и са заслушах в странните шумове, които предположих, че идваха от тракащите чинии, след това шумът от гласовете запълни цялото звуково пространство. Можех да различа гласа на Лени, след това доволния смях на Тейш и Сарим Шей, които явно бяха изненадани да открият домашно приготвени ястия толкова далеч от собствения си дом, и отново Лени, който приемаше благодарностите.

Хари се бе навел над говорителя и ако не беше той, щях да реша, че става дума за непонятен, повърхностен разговор. Той кимна мълчаливо, тъмното му лице бе напрегнато в усилие да хване всяка произнесена дума и аз не исках да му преча. Накрая каза:

– Сарим Шей настоява, че храната е отровена – американски заговор с цел да убият краля и да поставят някоя послушна марионетка на трона на Селачин.

След това се ухили.

– Какво става? – попитах аз.

– Тейш просто му каза да опита пръв всичко.

Две или три минути преминаха в мълчане и само от далечния край на стаята се дочуваха приглушени разговори. След това двамата заговориха отново и се разнесе лек смях.

Хари продължи да превежда.

– Тейш смята, че наистина е много забавно. Отбелязва, че Сарим все още е в добро здраве и го моли да не изяжда всичко. Сарим Шей прави уместната забележка, че той се е грижел единствено за сигурността на краля, сега и двамата ядат.

Можех да доловя тракането на приборите по чиниите. От време на време Тейш или Сарим казваха по нещо на английски на тези, които

седяха до тях, но колкото и да се опитваха да ги приобщят към трапезата си, отвсякъде получаваха учтив, но категоричен отказ.

Лени се разсмя и посегна за цигара.

– Не мога да ги обвиня в нищо. Останалите сервитьори им донесоха обикновени сандвичи и питиета... ако въобще можеха да вкусат нещо след това, което Хари бе забъркал.

– Някой ден може би ще се окажеш толкова гладен, че ще изядеш дори и това – засегна се Хари. – Веднъж дори ядох...

– Не ми казвай какво си ял – помоли го Лени. Направих им знак да млъкнат. Хари се наведе към говорителя и се опита да улови думите. На два пъти трябваше да спирам магнетофона и да превъртам ролката, за да може да разшифрова неясно артикулираните звуци.

– Сарим Шей казва на Тейш да не избързва. Трябва да се придвижват бавно, но сигурно. Ако той вземе назаем пари от тази страна, ще се окаже зависим в много отношения.

– И какво отговаря Тейш? – попитах аз.

– Нищо не казва. Слуша внимателно. Сарим иска малко повече време. А... чакай малко. Сега говори Тейш. Смята, че предложението е добро. Може да стане велик крал, чиято власт да бъде призната по цялата страна. Не го е грижа откъде ще Дойдат парите, след като са налице. Сега се обажда Сарим... Казва, че американците желаели неговата смърт. Ще се опитат да го убият, защото са алчни. Тейш трябва да изслуша всички оферти и да ги обсъди внимателно. Той е велик водач и неговият народ го следва с религиозно благоговение. За да бъде на власт, трябва...

– Какво стана?

Хари се ухили отново.

– Тейш току-що му каза да си затваря устата. След това нямаше нищо. Ролката се бе извъртяла.

Вдигнах я от гнездото ѝ, пуснах я в джоба си и оставих Хари да сложи нова. Качвайки се нагоре, щях да я изпратя на Чарли Корбинет с придружителна бележка и да накарам момчетата от държавния департамент да я прослушат, за да разберат колко много са впечатлили с помпозността си хората от хълмовете.

– Какво искаш да направя по-нататък? – попита ме Лени.

– И двамата трябва да продължите да изпълнявате задълженията си. Тейш може да поиска да опита отново от своите деликатеси. Освен това, ако те извадя сега от играта, това може да предизвика основателни подозрения у някои хора. Дръж записващото устройство подръка и го

използвай, ако имаш възможност. Най-малкото сега сме сигурни накъде клони Сарим. Той иска да си издейства допълнително време по някакви неясни причини. Очевидно Тейш може да действа по инерцията на момента и ако той подпише някакви споразумения със САЩ, Сарим ще бъде много нещастен. – Спрях за момент, помислих малко и добавих: – Между другото, Сарим оставал ли е без надзор за известно време?

– Разбира се – веднага отговори Лени. – Тъкмо прибирах чиниите. Извади пура, на което Тейш се противопостави гневно и му каза да я изпуши някъде другаде. Видях, че Шей излиза от стаята в съседното помещение, но се върна още преди да бях свършил с прибирането на посудата.

– Изглеждаше ли задъхан или нервен?

– Постоянно си гледаше часовника.

На ъгъла имаше телефон и помолих да ме свържат с офиса. Слушалката вдигна моят човек и аз казах:

– Знаеш ли колко стаи са свързани с апартамента на Тейш?

– Естествено. До тази сутрин бяха девет, след това мистър Шей поиска и малката стая в края на коридора, която не е част от комплекса. Входът към нея е от съседния коридор. Защо питаш?

– Служебният изход близо ли е до нея?

– Чакай малко. – Чух го как отваря едно чекмедже, прави справка с картата на етажa, след което каза: – Да, непосредствено до нея. Но този изход е винаги затворен. Да не би нещо да не е наред?

– Не, всичко съвпада. Благодаря ти.

Затворих слушалката.

– Какво беше пък това? – попита Лени.

– Сарим Шей имаше среща навън преди малко. По някакъв начин е успял да се сдобие с ключ от служебния изход, което вероятно не е било много трудно за него, и ни се е изплъзнал за няколко минути.

– Защо ли?

Поклатих глава.

– И аз не знам. Този трик с пурата е бил планиран предварително. Проклетата врата, изглежда, не е била охранявана, защото е била здраво заключена. – Погледнах часовника си. Беше почти осем часът. Хвърлих шапката и шлифера си на масата и се обърнах към Леки. – Навъртай се наоколо. Ще те повикам, ако възникне нужда от теб.

– Да се надяваме – ухили се Лени.

Лицето му бе почервеняло от щастие, че може да преживее нещо възбуждащо. Но аз бях в този бизнес прекалено дълго време, за да се

подавам на юношески представи за героична романтика. По тялото си имах много белези и някои от зарасналите ми рани се обаждаха, когато времето се разваляше.

– Да се надяваме, че няма да възникне – парирах аз. Този път нямаше защо да се тревожа, че ще ме спрат. На рецепцията ме очакваше едно учтиво младо момче, което трябваше да облече малко по-голям костюм, тъй като можех да видя издатината на хълбока му, където държеше патлака си. Каза ми, че Вей Лока е оставила инструкции веднага да бъде отведен в апартамента ѝ и посочи към асансьора в далечния край на коридора, който стоеше отворен, със загасено вътрешно осветление и наполовина дръпната защитна решетка.

Когато тръгнахме към него, аз обърнах любопитно глава към тълпата, която очакваше другите асансьори, мъже и жени, облечени в модни вечерни костюми и тоалети, каквито само един официален прием от висок ранг можеше да изкара на бял свят. Чакаха търпеливо реда си да се качат в балната зала, която се намираще на петия етаж.

Там беше и Рондин, усмихваше ми се отдалеч, в прекрасна вечерна рокля, толкова великолепна, че бе естественият център, който привличаше вниманието на всички мъже наоколо. До нея се бе изправил Талбът, светски мъж, плейбой и свободен агент, който си гледаше кефа за моя сметка.

Влязох в асансьора и потеглихме за етаж на Вей Лока.

Тя отвори сама вратата и музиката от радиоапарата във всекидневната се разнесе като тържествена увертюра, като съвършено оркестрово изпълнение, което трябваше да подчертае значимостта на момента.

Не знаех какво очаквах, но във всеки случай бях изненадан. Вей Лока бе се съобразила с вкусовете на западния свят и сега бе обвита от удивителна бяла коприна в странни, почти флуоресциращи нюанси, която контрастираще по един възбуждащ начин с мургавата ѝ кожа и блестящата черна коса.

Нищо не бе скрито. Но нищо не бе и показано. Тъканта се стелеше покрай нея по такъв удивителен начин, че човек веднага разбираше, че под нея е гола, защото просто нямаше нужда от нищо друго, което да носи отдолу. Всяка линия и закръгленост на разкошното ѝ тяло бе притежание на финото одяние, което я притискаше ревниво, очертаваше чувствените контури на бедрата ѝ, благодарно, че са му позволили да се докосва до гърдите ѝ. Едното рамо бе покрито, а другото голо, кръстът ѝ бе стегнат от колан, а роклята се спускаше надолу до бедрата, където се разтваряше в дълга цепка до пода така, че когато ходеше, човек

имаше възбуждащото усещане, че вижда пред себе си идеала на истинската жена, който е бил дълго време скрит от очите на света и сега се готви да го порази.

Тя знаеше какво си мисля. Схвана веднага въздействието, което имаше върху мъжете, и се наслаждаваше на знанието за желанието, което четеше в очите ми.

Ухилих се, защото схващам, че очаква комплимент.

– Ти ще бъдеш сензацията на вечерта.

– Така и трябва да бъде – каза тя.

Беше малко повече самоуверена, отколкото е нужно, затова я подразних.

– Ела с мен, момиченце, и ще ти дам бонбонче.

За момент тя загуби царствения си вид, изглеждаше объркана, след това се засмя нежно.

– Ех вие, янки – каза тя. – Никога няма да ви разбера. – Постарах се да бъда прекрасна, а ти пускаш глупави шеги. Освен това не искам бонбонче.

– А какво искаш?

Тя тръгна из всекидневната, след това се обърна и ме погледна в очите.

– Трябваше да ми върнеш нещо.

Извадих рубина, погледнах го отново и изпитах същото странно усещане, че притежавам отговора на голямата загадка, след това ѝ го подадох.

Богатият цвят на устните ѝ се превърна в усмивка.

– Няма ли да го сложиш на мястото му?

– Надявах се, че ще ме помолиш.

Докоснах с пръсти топлата ѝ кожа, повдигнах копринената тъкан и сложих рубина на мястото му. Усещах как коремът ѝ танцува под пръстите ми и плътта около камъка го обхваща, засмуква го и го задържа здраво.

Чудех се как го прави и сега вече знаех. Вей Лока почака за още ласки, сетивата ѝ бяха открити за наслада, искайки повече, независимо от последиците, само че аз не се включих в играта. Не разполагахме с достатъчно време.

– Няма ли да тръгваме?

Вей взе ръката ми и ме поведе към бара.

– Аз съм жена, скъпи ми Тигре. Макар Тейш да е почетният гост, аз разполагам с прерогативите да направя едно късно, но драматично

появяване на сцената.

В момента Тейш е в градинския апартамент с членове на правителството ви. Точно след десет минути ще бъде придружен долу от Хенри Балфор от държавния департамент и двама полицаи, ще се появи в залата и няколко минути след това ще го последвам и аз, но не много по-късно, за да не разстроя или раздразня някого, но все пак достатъчно късно, за да се забележи. Имаш ли нещо против?

– Нямам нищо против, рожбо – казах аз. – Надявам се, че и Тейш няма да има.

Очите ѝ придобиха сантиментален вид и тя повдигна поглед.

– Той те е превърнал в свой фаворит, Тайгър. Ще се радва, ако има син като теб... И вероятно ще има.

Не ѝ отговорих нищо. Искях да ѝ кажа, че можех да поискам такса за услугите ми като жребец, но си замълчах.

– Искаш ли нещо за пиене?

– Four Roses¹ и джинджифил.

Тя смеси питиетата в шейкърa, взе две чаши на високи столчета, напълни ги и се чукнахме. Чашите бяха малки и скоро им видяхме дъното. Над бара се намираше богато украсен часовник и стрелката за минутите се придвижваше бавно и неотклонно към крайната позиция. Вей остави чашата си на плота и протегна ръка.

– Хайде. Време е. Всички ще чакат. – След това добави лукаво: – Но ще виждат само мен. Имам предвид мъжете.

Проклетите жени навсякъде са еднакви.

В коридора бяхме сами и се запътихме към редицата от асансьори. Бяха четири и когато погледнах към индикатора за етажите над вратите, забелязах, че само единият накрая имаше буквата P (penthouse²) след двацет и шестия етаж. Асансьорът започна да се изкачва от фойето по етажите, мина покрай нас, забави движението си и спря в градинския апартамент.

Остана няколко минути там, след това започна да брои етажите обратно, насочвайки се към петия етаж. Когато мина покрай нас, можех да доловя приглушения шум на въздушната възглавница, видях светлината на спускащата се кабина и долових странен смях зад вратата.

Несъзнателно погледнах нагоре към индикатора на етажите. Останалите все още се намираха на партера, а официалната кабина се

1. Известна марка бърбън уиски. – Бел. е. ред.

2. Апартамент на горните етажи, отличаващ се с допълнителни луксозни удобства. – Бел. е. ред.

намираше вече до петия етаж. Видях, че указателят се готви да отбележи цифрата 5, и зачаках да спре.

Но той не спря.

Вместо това продължи да се движи надолу с бързо темпо, докато не достигна главното фоайе, но дори и там не преустанови движението си.

Когато спря, индикаторът сочеше С и аз знаех вече, че кабината, в която се намираше Тейш, се бе озовала в сутерена, и косите ми се изправиха, а мускулите на врата ми изпъкнаха като корабни въжета.

Не разбрах, че нашият асансьор бе пристигнал, докато Вей не ме хвана за рамото. Тя ме гледаше учудено.

– Тайгър... – опита се да каже тя, но аз я изблъсках в кабината и казах на момчето да се спуска и да не спира никъде. Той сметна, че имам предвид петия етаж, и отмина всички етажи, дори и тези, на които гореше червена светлина, спря леко и отвори вратата.

Вей стоеше, разбирайки, че нещо не е наред, очите ѝ бяха изпълнени с неопишуем страх. Блъснах я с ръка и тя почти излетя от кабината в коридора.

– Сутеренът... прати няколко ченгета долу, по дяволите! Направи го веднага.

Ръгнах момчета с върха на пръстите си.

– Карай надолу. И недей да спираш никъде.

– Тайгър!

Вратата вече се затваряше, но имах време да изкрещя:

– Хванаха Тейш!

Сякаш пълзяхме. Сантиметър по сантиметър. През стъкленото прозорче, което се използваше от асансьорния служител, за да брой етажите, можех да видя слоевете стомана и бетон. Цифрите на индикатора над вратата се сменяха в обратен ред агонизиращо бавно, докато стигнахме мецанина, след това партера и накрая сутерена.

Преди вратата да се отвори докрай, аз се промуших през отвора, затичах се към мястото, където бе спрял другият асансьор, и се спрях с ръце, дращещи по стените на кабината.

На пода ѝ лежах трима мъже, от телата им шуртеше кръв, единият от тях все още стискаше в ръката си служебен револвер, от който така и не е могъл да стреля, а другият бе протегнал ръка напред с напразната надежда да сграбчи убиеца. Униформеният служител все още натискаше лоста за спиране.

Другото тяло бе във на бетона, където човекът бе успял да изпъзли, преди да изключи, и от официалния му костюм можех да разбера, че

съм открил Хенри Балфор.

Нямаше и следа от Тейш Ел Абин.

От другата страна на помещението зееше отворена врата, която водеше към улицата. Дъждът се стичаше по рампата и на пода започваха да се образуват вадички.

На улицата нормалният трафик не бе нарушен с нищо и настроението на Ню Йорк си оставаше същото. Излязох и се загледах в преминаващите таксита. До тротоара вдясно догаряше неугасена цигара, но дъждът бързо погълна трепкащото сияние.

„Също като рубина, когато угасих лампите“ – помислих си аз.

Горе партито бе започнало.

А някъде Малкълм Таръс държеше в ръцете си Тейш Ел Абин.

Теди Тедеско бе изпратил сигнала Skyline и това бе направено навреме. Той просто не подозираше колко прав е бил. Смърт в различни краища на света. Ние търгувахме със смъртта. Отново се бях оказал в центъра на събитията и целият свят бе река. Хераклит сигурно е мислел за смъртта, когато е изрекъл известната си фраза. Само че животът изтичаше прекалено бързо.

Загледах се в мъртвата цигара на тротоара.

Слабият глас в мен се засмя отново, защото не бях в състояние да го назова, но той ми посочи рубина като намек и продължи да се смее.

Глава 9

Разпитът се провеждаше в една празна стая на втория етаж. Дузина твърди, студени лица зяпаха в моето. Вей Лока бе слязла долу с Хал Рандолф и няколко човека от Службата за безопасност и ме бе откачила от куката, като потвърди показанията ми, след това бе отведена горе, съсипана от това, което се бе случило, но приела условието, че никой не трябва да знае за инцидента.

Двама от вашингтонските служби се бяха върнали в хотела прогизнали до кости и влачеха след себе си някакъв опърпан тип, който им бе казал, че видял как някакво такси спряло до тротоара, почакало няколко секунди, след това си заминало. Не беше забелязал нищо особено в него освен това, че бе жълто като повечето от останалите таксита. Не можеше да каже нищо определено за водача и останалите пътници.

Точно когато завърши историята си, влезе още един полицаи с телефонно съобщение, че някакъв шофьор на такси бил намерен в безсъзнание в задния двор на едно здание на Деветдесет и втора улица и Амстердам Авеню. Таксито му било откраднато. Нямало е опит да отмъкнат портфейла му, който съдържаше повече от шейсет долара, и човекът, който го ударил, бил пътник, който тъкмо се канел да слиза на този адрес. Не можал да разгледа добре лицето му. Номерът на колата бе разпратен веднага на всички полицейски патрули и таксиметровите компании предупредиха шофьорите си да следят за появяването на откраднатото такси.

От четиримата души, които бяха застреляни, трима все още бяха живи, но в критично положение. Само асансьорният служител бе мъртъв, незабележим малък човек, който бе работил в хотела от самото му основаване и бе придружавал асансьорите в девететажното здание, което се е намирало на това място преди построяването на хотела. В стениите на асансьора бяха открити два куршума 38-и калибър. Изваденият от тялото на асансьорния бе изстрелян от същия пистолет.

Първоначалната хипотеза бе, че убиецът е лежал в засада в сутерена и е имал съучастник навън, който е подкупил асансьорния да закара пътниците си в подземния етаж и е бил убит за услужливостта си.

Бях единственият, който знаеше, че нещата стояха другояче.

Когато Чарли Корбинет влезе, разбрах, че има пълна представа за ситуацията, и макар тя да не бе съвсем ясна, той знаеше, че аз не бях

замесен, макар и да се бях оказал в центъра на събитията. Приближи се до мястото, където седях, и каза:

- Имаш ли да прибавиш нещо?
- Вземи Хал Рандолф и да слезем до асансьора.

Моят бивш командир ме погледна с познатия до болка израз на „О'кей, но внимавай в картинката“, отиде при Рандолф, поговори с него около минута и ми кимна да ги последвам.

Навън Рандолф се обърна към мен.

- Няма да ни се изплъзнеш, Тайгър.
- Че кой бяга?
- Тогава говори.
- Къде се намираше асансьорният, когато го открихте?
- На пода заедно с останалите.
- Значи е допълзъл до тях.

Рандолф ми хвърли един любопитен поглед.

- За какво намекваш?
- Когато го видях за първи път – казах аз, – ръката му беше на контролния панел, опитвал се е да натисне лоста за аварийно спиране. Някой пробвал ли е да подкара този асансьор?

Той поклати глава.

- Защо трябва да го правят?
- Да предположим, че ние се опитаме.
- Момчетата от лабораторията завършиха ли работата си?
- Още преди половин час.
- Тогава да вървим. Може би в това има нещо.

Хал Рандолф влезе в кабината заедно с мен и Чарли зад гърба му. Затворих вратата, пузнах предпазната решетка и вдигнах лоста в горно положение. Кабината си стоеше на място. Не се чуваха дори електрическите мотори. Натиснах бутона за освобождаване и опитах отново, докато те ме наблюдаваха със загрижен израз на лицето. Отново нищо не помръдна. Изблъсках решетката обратно и отворих вратата.

Рандолф стоеше облегнат на стената, гледайки с отсъстващ поглед тъмните петна по пода.

- Какво се опитваш да докажеш, Тайгър?
- Намерете някой електроинженер да провери електрическите вериги, които задвижват това нещо. Били са прерязани от специалист. Асансьорният не е могъл въобще да спре асансьора. Той е слязъл долу, където го е довела индуцираната автоматика, и е умрял там. Погледнете таблото за управление. – Посочих панела от неръждаема стомана с бутони

за всеки етаж. – Тази кабина може да бъде управлявана както ръчно, така и автоматично. За един първокласен инженер не е било трудно да свърже контактите така, че да получи желаниия резултат.

Хал Рандолф вдигна поглед от пода и се втренчи в мен. Очите му бяха малки, жестоки и почернели от злоба.

– Кой е бил, Тайгър?

– Малкълм Таръс – отвърнах аз. – Чел е курс в парижката политехника. Можеш да провериш.

– Можеш да ми повярваш, че ще го направя – каза ми той.

– Имаш ли нужда от мен за още нещо? Чарли и Рандолф се спогледаха.

– Дръж си езика зад зъбите – каза Чарли. – Засега никой не знае за това и именно така искаме и да си остане.

– А какво ще кажете на репортерите горе? – попитах го аз.

– Че Тейш Ел Абин не е разположен. Такава възможност не е изключена и те ще се хванат на въдицата. Ще стоварим вината върху нещо, което е ял. Междувременно ще имат на разположение Сарим Шей и Вей Лока, така че ще могат да се назяпат. Тя се готви да им даде добро представление. Има достатъчно пиене, за да направи партито весело, и едва ли някой ще почувства особено липсата му.

– Не се тревожи за това. Сега... искам да ти задам един въпрос. Тейш подписа ли някакво споразумение с нашите хора, преди да слезе за партито?

Хал Рандолф се поколеба секунда, след това поклати глава.

– Не. От държавният департамент се надяваха да сложат подписите си тази вечер. Хари Балфор е получил специални пълномощия по този повод. Сега цялата церемония отива по дяволите.

– Може би. О'кей, ще се кача горе, ако държите да ме гледате в ръцете.

– Не предприемай нищо – предупреди ме Рандолф. – Нямаме нужда от помощта ти. Това е заповед, Тайгър.

Ухилих му се, махнах на Чарли и влязох в съседния асансьор, като казах на момчето да ме качи на петия етаж. То почака за разрешение от страна на Рандолф и когато той кимна, затвори вратата и ме закара горе.

Официалната част бе приключило и повечето от няколкостотинте души в балната зала бяха на танцовата площадка, разделени на групи по масите. Световните проблеми се дискутираха, разрешаваха или задълбочаваха на чашка и от цялата работа сутринта вестниците щяха да гъмжат от коментари по международното положение.

Заставах до вратата и започнах да разучавам тълпата. Видях Сарим Шей, който водеше сериозен разговор с няколко представители на нашето правителство, и докато говореше, Вей Лока прелетя покрай него, унесена във вихъра на танца. Партньор ѝ беше някакъв едър сенатор от източните щати. Погледът на Сарим бе студен и в черните му очи проблясваха триумфални огънчета.

Започнах да се придвижвам надясно, засякох Рондин и Талбът, които се връщаха към масата си, и ги спрях. Макар по външен вид да не се различаваха от останалите, знаех, че се чувстваха така, сякаш седяха на буре с барут, което всеки момент можеше да избухне и да причини политическа експлозия с непредвидими последици за целия свят.

– Научихте ли подробностите?

Рондин седна на стола, който издърпах за нея.

– Веднага щом това стана – отвърна тя.

– Внимавай как говориш – предупреди ме Талбът. – Не сме единствените, които се ползват от услугите на хора, четящи по устните.

Кимнах и седнах с гръб към танцовата площадка. Талбът мина отзад и се надвеси над мен.

– Имам някои служебни задължения, които не мога да пренебрегна. Нещата приеха доста неочакван обрат.

– Ще стане и по-лошо – казах му аз.

– Между другото, точно преди да пристигнеш един от нашите хора съобщи, че са открили откраднатото такси. Било е изоставено в долен Бродуей измито и почистено. Няма нито един свидетел, който да може да каже кой е бил в него. Сигурно са имали още една кола, която ги е чакала, и са се прехвърлили в нея. В момента претърсват района къща по къща, но се съмнявам, че ще открият нещо. – Той сложи ръка на рамото ми. – Ще се видим по-късно, старче.

Когато той си тръгна, взех ръката ѝ и я помолих да ми разкаже за това, което се бе случило в мое отсъствие. Пръстите ѝ бяха студени и се вкопчиха в моите.

– Очаквах Вей Лока, когато тя влезе. Очевидно не знаеше какво е станало и се държеше доста хладнокръвно. Чух за инцидента, когато тя все още бе горе, същата информация получи и Сарим Шей. Бяхме предупредени да си мълчим, както и Сарим Шей. Той се опита да протестира, докато едно от по-яките момчета не му каза – тя се намръщи, търсейки точните думи, – че ако не си затваря устата, ще го натикат в консервна кутия. – Рондин се засмя при тази мисъл и продължи: – Той нямаше голям избор и засега всичко е наред. Няколко репортери обаче изглежда

надушиха нещо и се качиха горе, където не бяха допуснати до апартамента на Тейш. Мисля, че подозират за случилото се.

– Те ще си затварят човката, ако им бъде казано. Имаше ли възможност да се доближиш до Вей?

– Само веднъж. – Тя отвори чантичката си и ми подаде записващото устройство. – Няколко минути Вей и Сарим Шей разговаряха за нещо на собствения си език и макар и двамата да бяха усмихнати, знаех, че са разтревожени. Тя вдигаше пушилка за нещо.

– Откъде разбра? – Рондин стисна пръстите ми.

– Женска интуиция – усмихна се тя. – Или може би жените все пак не са толкова добри актриси.

Взех я под ръка.

– Хайде да се измъкваме оттук. Долу имам човек, който може да разшифрова разговора им, ако е записан на ролката.

Тя вдигна чантичката си и се насочихме бавно към вратата, като от време на време Рондин разменяше по няколко думи с познатите си. Излязохме във фоайето, пробихме си път през тълпата и стигнахме до коридора със служебните офиси, насочвайки се към кухнята. Намерих Лени и Хари да пушат до складовото помещение, отключих вратата и ги пуснах да влязат вътре.

Докато закачах говорителя към устройството, накратко съобщих подробностите на Лени, за да може да предаде отчета ми в нюаркския контролен център. Точно сега имахме нужда от колкото може повече хора, за да открием Тейш, и Върджил Адамс трябваше да бъде известен незабавно.

Погледнах към Хари.

– Готов ли си?

Той измъкна един стол, седна на него с ухо и долепи ухо до апарата. Натиснах копчето и в стаята се разнесоха едва различими гласове.

– Включих го още докато се приближавах до тях – каза Рондин. – Появи се някакъв глас, който поздрави Рондин на английски, и тя му отговори. – Това е Джон Къртейн от нашето посолство. Послужи ми като извинение, за да се доближа до Вей и Сарим. Държах чантичката си отворена, така че едва ли сме блокирали разговора им. Хари погледна нагоре.

– Сега вече ги чувам. Моля ви...

Седяхме нетърпеливо, докато ролката се въртеше, и наблюдавахме мимиката и жестовете на Хари, който явно бе успял да долови разговора им. В очите му се бе появил тъмен облак на недоволство. Макар

гласовете да изглеждаха абсолютно безсмислени, той намираще в тях огромно значение. Минаха цели пет минути, преди разговорът им да завърши, и Рондин каза:

– Вей го напусна точно тук и Сарим бе ангажиран от няколко джентълмени от Вашингтон.

– Какво става, Хари?

– В началото му каза какво се е случило. Сарим Шей веднага обвини американците за това. С всички предпазни мерки, които са взели, те са единствените, които са могли да организират изчезването му. Едва ли някой друг го е направил. Изглеждаше сигурен, че няма повече да видим Тейш жив.

– Как го прие Вей?

– Много ядосано, сър. Каза, Че именно това е искал и Сарим. Той призна, че подобно развитие на събитията ще му осигурят отлични перспективи и той няма намерение да се лишава от предимствата на ситуацията. Първото нещо, което щял да стори, е да отстрани напълно Вей Лока от решаването на държавните дела. Всъщност той лично щял да се погрижи тя да не бъде допусната в Селачин. В отсъствието на Тейш той щял да поеме неговите функции и да извести столицата си, че се е само-назначил за временен регент. Разбира се, с парите и мощта, с които разполага, това положение скоро щяло да се превърне в постоянно. В Селачин имало много хора под негов контрол, които щели да се погрижат за това... Страхувам се, че Вей Лока използваше доста силни изрази. Тя го обвини, че има пръст в отвличането на Тейш, и Сарим не изглеждале склонен да го отрича. Всъщност тя го заплаши със смърт, но Сарим само се засмя и каза, че ще е по-добре да си потърси сигурна защита, отколкото да се опитва покушения срещу живота му. Вие също бяхте споменати от Сарим, сър, и то доста пренебрежително.

– В какъв смисъл?

– В смисъл, че АмПет трябва да внимава за конкурентите си. Той явно не ви харесва, сър.

– Нещо друго?

– Обиди, горещи думи. Тези двамата са врагове. Сарим Шей няма намерение да дели политическите дивиденди с някаква жена.

Сложих записващото устройство и говорителя в опаковките им, прибрах ги в джоба на шлифера си, който все още си лежеше на масата, и се обърнах към Лени.

– Занеси на Върджил всичко, след това заведи Рондин в апартамента ѝ и остана там. Таръс постигна главната си цел, но няма да напусне

страната, без да се опита да ме убие. Ако успее, ще му дам благоприятна възможност да се срещне с мен. Той сигурно ще се окопае някъде дълбоко, докато напрежението спадне, но човек никога не може да бъде сигурен.

– Мислиш ли, че е убил Тейш?

– Все още не – отвърнах аз. – По-лесно е да превозваш жив човек, отколкото да влачиш труп със себе си. Ако успеят да накарат Тейш да мисли, че това е план, замислен от нас, и позволи нефтените му полета да преминат в ръцете на Съветите, може би ще го оставят жив. Ако не успеят, ще го пречукат набързо. Могат да постъпят и по двата начина и да приключат със случая.

– Сарим Шей едва ли ще хареса това.

– Не той раздава картите, старче. Тази операция е планирана в Москва и Малкълм Таръс се съобразява с инструкциите им. Червените не дават и пукната пара за Сарим, освен ако не решат да се отърват от Тейш и да го поставят на негово място.

Рондин докосна нежно ръката ми. Очите ѝ бяха загрижени, макар гласът ѝ да не издаваше вътрешното ѝ напрежение.

– И какво смяташ да направиш, Тайгър?

– Стой близо до Сарим Шей. Той е замесен много по-дълбоко в случая, отколкото изглежда. Сега, когато сме вече наясно кой ще спечели от играта, нещата започват да придобиват по-определен смисъл. Не ми се иска да подценяваме Сарим. Ако стигне до извода, че ще бъде изхвърлен от схемата, той може да предприеме самостоятелни действия. Искам обаче ти да стоиш настрана от играта. Нашите хора охраняват апартамента ти и Лени винаги ще бъде подръка. Таръс удуши едно момиче, за да изравни резултата с мен, но това едва ли ще го задоволи.

– Ще внимавам, Тайгър. Моля те... бъди внимателен и ти.

– Най-малкото няма да бъда безпомощен наблюдател. Официалните пълномощия, които ми даде Рандолф, ми осигуряват по-голяма свобода на действия, но заедно с това и ме ограничават.

Разделихме се там и аз почаках всички да излязат, преди да тръгна и аз. Оставих ключа от складовото помещение в офиса, взех асансьора до петия етаж и излязох в коридора. Чарли Корбинет и Хал Рандолф стояха там и ме наблюдаваха, а когато Рандолф видя шлифера ми, попита:

– Да не излизаш някъде, Тайгър?

– Прибирам се в хотела си. Нали знаеш къде съм?

– Отначало е по-добре да дойдеш с нас. Има някои хора, които

изгарят от желание да си поприказват с теб.

Не исках да си губя времето, но не можех да възразя, без да си навлека гнева на Рандолф, който можеше да блокира всичките ми действия. Бях приел както добрите, така и лошите последици, когато се съгласих да получа официално разрешение за носене на оръжие в този щат. Повдигнах рамене, последвах ги и слязохме долу в основния коридор, след това свихме в една от по-малките зали за конференция, където няколко юнака от вашингтонските служби се бяха разположили в креслата. Даваха си вид, че почиват, но всъщност бяха напрегнати до краен предел.

Бяха шестима, двама от Службата за безопасност, които познавах повърхностно, двама от сенатската комисия, която разследваше дейността на Мартин Грейди, и още двама, които не познавах. На една от папките на масата бе написано моето име. Беше дебела над два сантиметра. На другата можеше да се прочете името на Мартин Грейди.

Махнах с ръка на групата, бях представен без всякакви официалности и се разположих на един от столовете. Ако си мислех, че ме бяха разтревожили, не бяха попаднали на нужния човек. Бях виждал много блъфове, а и самият бях блъфирал толкова често, че едва ли можеше да бъда заблуден от затворени досиета и лица, които сякаш идваха от съдебната зала. Дадох им да разберат това, когато казах:

– Какво мога да направя за вас?

Единият от членовете на комисията сбърчи вежди и придърпа папката към себе си.

– Имаме досие за вас, мистър Мен. В действителност...

– Виждам това – казах аз спокойно, – но какво мога да направя за вас? Това не е официално слушане на комисията, а и не смятам, че имате подобни пълномощия, затова да минем направо към същината на въпроса.

Наистина ги раздразних. Улових бързо разменените погледи и гримасите на недоволство, преди той да каже:

– Много добре. От това, което знаем за вас, мога да предположа, че разполагате с факти, които са поверителни.

– Точно така – облегнах се назад и втренчих поглед в очите му.

– Преди известно време част от акциите на АмПет Корпорейшън са били прехвърлени на ваше име...

– Напълно законно – прекъснах го аз.

– Стойността на тези акции надхвърля двайсет милиона долара.

– Доста закръглена сума – доволно отбелязах аз.

– Може би ще бъдете достатъчно любезен да ни кажете откъде сте

взел парите, за да закупите такъв масивен пакет от акции.

– Може би няма да бъде толкова любезен. Този въпрос го решихме. Какъв е следващият?

– Вижте какво...

Повторих много спокойно.

– Този въпрос е решен, да не би да сте толкова глух, колкото и тъп?

Лицето му започна да става на петна и единият от Службата за безопасност с мъка успя да потули усмивката си. Чарли Корбинет седеше безметежно на мястото си, но очите му се смееха при вида на неудобството, изписано на лицето на човека от комисията. Бях го цапардосал по слабото му място и той знаеше това.

Той се освободи бавно от гнева си, след това отново повдигна поглед.

– Нашето правителство бе на път да сключи споразумение с правителството на Селачин. Тейш Ел Абин постави условие АмПет да бъде организацията, с която той да преговаря, и в частност вие.

– Много мило от негова страна, бих казал – засмях се аз.

– Не бъдете лекомислен, мистър Мен. Намираме се в деликатна ситуация, която може да наруши баланса на силите в Близкия Изток. Знаем за вашите минали подвизи. Естествено няма да позволим на некомпетентни хора да ни лишат от предимствата ни в този регион.

– Не ви обвинявам за нищо – казах му аз.

– Не разбирате нищо от технологията за добиване на нефт, която е необходима за успешното развитие на тези находища.

– Опитайте и ще видите дали не разбирам.

Той кимна през масата към слабия човек с побелели коси, който през цялото време не сваляше поглед от мен.

– Точно това възнамеряваме да направим. Мистър Макинли е представител на Dursto-Allied и е поканен тук като правителствен консултант по тези въпроси. Неговата компания работи в същото направление като АмПет, но в някои отношения изостава. Бихте могли да се държите арогантно колкото си искате, мистър Мен, но след като понастоящем сте обвързан с военното ведомство, ние бихме могли да поставим под възбрана дейността ви. Бих искал да видя как ще се справите с тази ситуация.

– Искате да кажете, че ако не задоволя любопитството на мистър Макинли, свободата ми на действия ще бъде сериозно ограничена.

– Точно така. Доста ограничена. Ще бъде много неприятно... най-малкото толкова неприятно, колкото сме в състояние да го направим.

– Тогава карайте и задавайте въпросите си – казах аз.

Точно това и направиха. Половин час се занимавахме с обсъждане на различни теми. Макинли ровеше, пробваше ме отгук и оттат, като се стараеше да установи равнището на знанията ми. Останалите седяха приведени напред и слушаха внимателно, но предметът бе толкова специализиран, че едва ли можеха да разберат за какво става дума. Опитвах се да изпреварвам въпросите, умът ми препускаше като разбеснял се мустанг по информацията, която бях измъкнал от доклада, приготвен от Кейси Баланка и Уолтър Милос.

Свърших дяволски добра работа. Някъде посредата сивият човек започна да изглежда загрижен, завърнтулките, които рисувахе в бележника си, ставаха все по-завъртяни. Когато се опита да засегне някои от моментите от новия технологичен проект за проучване, споменат от Кейси, аз просто се ухилих и поклатих глава. АмПет Корпорейшън не можеше да издава секретите си на Dursto-Allied и той го знаеше. Намирах се пред него всеки инч от пътя и когато свърши, той прибра молива в джоба си и погледна през масата с изопнато лице.

– Е? – нетърпеливо попита Рандолф.

Човекът вдигна безпомощно рамене.

– Страхувам се, че някой е допуснал грешка. Мистър Мен изглежда добре запознат с техническите аспекти на нефтодобива. Дори повече, отколкото аз съм запознат. – След това ме изгледа остро и добави: – Макар че ми е чудно.

Станах.

– Това ли е всичко?

По дяволите, нямаше какво да направят, освен да кимнат. Ухилих им се отново, взех си шлифера и шапката и излязох навън заедно с Чарли Корбинет. В коридора, далеч от другите, Чарли поклати учудено глава.

– Ти май наистина можеш да вадиш зайци от шапката си, Тайгър. Как, по дяволите, го правиш?

– Имах добър учител – казах му аз, като си спомних семинарите, които той ни водеше в старото казармено здание.

– Разбира се, но се питам кого имаш за учител сега.

Сбогувах се с него до асансьора, погледах часовника си и тръгнах към балната зала. Тълпата там се канеше да стои до последната минута. Обиколих помещението, вглеждайки се във всяко лице на дансинга и на масите, но този, който ми трябваше, го нямаше вече тук.

Сарим Шей си беше тръгнал.

Знаех, че няма да получа нищо от хората на агенцията, които стояха на пост около хотела. Нямах да ти кажат дори колко е часът без съответните разпореждания на началството си, но видях една позната физиономия и тръгнах към мястото, където Карл Дженър от „Джърнъл“ говореше със Ситън Коулмън. От време на време Коулмън отбелязваше нещо дълбокомислено и властно, но подсладено като за пресата.

Махнах на Дженър, че искам да го видя, и той прекъсна Коулмън по средата на изречението, благодари му и си проправи път към мен.

– Скапано парти – каза той. – Какво правиш тук, Тайгър?

– Предполагам, че трябва да се развличам.

– Имаш ли представа какво става? Тази афера нещо понамираiswa, мога да си заложа задника.

– Ще получиш информация заедно с останалите, когато сметнат, че може да ви се представи.

Очите му заблестяха.

– Мисля, че има за какво да се закача. Можеш ли да ми дадеш нещо предварително?

– Бих искал да го направя, но не мога. Ако бях на твоето място, щях да стоя на улицата и да последвам всяка линейка, която се навърта наоколо. Между другото, не знаеш ли къде е Сарим Шей?

– И аз бих искал да знам същото. Изчезна преди малко, като каза, че отива в стаята си, и никой не успя да го проследи. Момчетата, които трябваше да стоят с него, получиха по едно конско, но не можеха да обяснят нищо. Каква работа имаш с него?

– Трябва да му предам едно съобщение.

– Желая ти късмет.

– Може би е с Вей Лока?

– По дяволите, тя изчезна преди него. – Дженър се огледа хитро наоколо. – Предполагам, че ще се възползвам от съвета ти и ще се спусна долу. Тук няма нищо интересно. – Погледна ме многозначително. – Ако се появи нещо, знаеш къде да ме намериш. Един добър жест винаги ще бъде оценен, старче. Знаеш, че винаги можеш да разчиташ на мен.

– Няма да те забравя – уверих го аз.

Двамата полицаи все още стояха на пост пред апартамента на Сарим Шей. Извадих документите си от армейското разузнаване и те ги проучиха внимателно. Единият от тях каза:

– Няма никой вътре. Всички се разотидоха един по един.

– Виждали ли сте Шей да влиза?

– Още не бяхме застъпили на пост. Федералните агенти охраняваха вратата. Той е влязъл и очевидно е излязъл, но някой им е завъртял главата и те са пропуснали кога е напуснал апартамента си. Доста ще си изпатят. Що се отнася до Шей, може да е отишъл на световното изложение.

– Добре, все пак ще огледам наоколо.

– Карай.

Все още никой не бе почиствал апартамента. Наоколо се въргалиях празни чаши, на бара се бяха подредили няколко бутилки от уиски, пепелниците бяха пълни с угарки. Всяка спалня бе претърпкана с куфари, гардеробите бяха пълни с дрехи. Апартаментът на Сарим се намираще точно срещу този на Тейш и повърхностният оглед на мястото не можеше да определи дали липсва нещо от колекцията му.

Било му е много лесно да се измъкне незабелязано. Просто е излязъл през стаята, която е използвал и преди, и се е спуснал по служебното стълбище. Защо е напуснал – беше свършено друг въпрос. Завъртях се из спалнята му, порових се в кошчетата за боклук и стигнах до заключението, че не бях първият, обзет от подобен изследователски интерес. От бележника на шкафа липсваха няколко страници, но на горната страница не бяха се запазили никакви следи.

В чекмеджетата на бюрото нямаше нищо, с изключение на обикновените хотелски принадлежности и една химикалка. На синята покривка за бюрото бяха оставени няколко мастилени петна, неясните линии по един лист говореха за това, че някой се бе опитвал да напише нещо с химикалката. Освен слабите очертания на продълговатите главни букви, на листа не можеше да се различи нищо друго.

Отдалечих се от бюрото, след това спрях и се върнах обратно, за да хвърля още един поглед на отпечатъците. В тях имаше нещо познато. Трябваша ми няколко минути, за да разбере какво беше то. Имаше шест главни букви. Някой ги бе зачеркнал с дясната си ръка. В коридора имаше шест асансьора. Тейш Ел Абин бе слязъл долу с най-десния.

Сарим Шей бе направил диаграма на пътя, който Тейш трябваше да извърви с охраната си, за да стигне до балната зала, и бе предал навреме информацията, за да може асансьорът да бъде повреден.

Значи копелето бе затънало до ушите в тази афера.

Тейш не му трябваше жив. Дори Тейш да се съгласеше на отстъпки и да предоставеше концесията на комунистите, Сарим Шей щеше да си остане прислужник, винаги втори в йерархията на властта, а не суверен,

както желаше той. Не му се искаше да чака Тейш да умре от естествена смърт или пък евентуалните му наследници да го лишат съвършено от шансовете за заемане на престола. Не можеше да си позволи Вей Лока да служи дори като съветник. Със смъртта на Тейш нейното влияние и значимост трябваше да се сведат до нулата. Ако Тейш останеше жив, тя можеше да го посочи с пръст и тогава Сарим нямаше да избегне жестоките закони на страната си.

И така, Сарим Шей трябваше да се свърже с Малкълм Таръс. По един или друг начин трябваше да го убеди да пречука Тейш. Единственото нещо, което можеше да спаси Тейш, бе крайното предназначение, което му се отделяше в съветския план за действие, и Малкълм Таръс бе този, който трябваше да го определи.

Ако Тейш умреше, същото щеше да сполети Теди Тедеско и Пит Мур. Всеки час отслабваше шансовете им за оцеляване.

Опитах се да отворя вратата, която Сарим бе използвал, за да го отведе в допълнителната стая накрая на апартамента му. Беше затворена, но три силни удара с тока на обувката ми изкъртиха вратата от пантите ѝ и тя отлетя назад. Светлината от спалнята зад мен освети вътрешността на стаята. Видях една лампа на шкафчето и я запалих. Минах покрай леглата, спрях и погледнах надолу между тях.

Вей Лока лежеше по лице с разкъсани дрехи, с коса, заметната над главата ѝ, и малка локвичка кръв, изпълзваща изпод тялото ѝ. Обърнах главата ѝ, усещайки как лицето ми се разкривява в гримаса на ярост при вида на грозните сини резки, които минаваха през челюстта и очите ѝ.

Но тя не беше мъртва! По дяволите, беше оставена там да умре и все още беше жива!

Обърнах я по гръб и видях стърчащата от стомаха ѝ дръжка на стилет, ужасно оръжие с тънко острие, което бе направено, за да носи смърт с един удар. Когато повдигнах роклята, разбрах защо бе още жива.

Когато острието е било насочено към стомаха ѝ, то бе ударило рубина и се бе отклонило настрани, засягайки мускулите на стомаха ѝ, без убиецът да разбере какво е станало. Лежеше в безсъзнание от ударите, които бе получила в лицето, и шока от раната, но все още бе жива.

Не можеше да ме чуе, но докоснах лицето ѝ и казах:

– Ще се справиш, момичето ми.

След това взех рубина и го пуснах в джоба на шлифера си.

Не исках никой да ме спре. Не желаех да давам на никого никакви обяснения. Излязох навън, поговорих с ченгетата около минута, след

това взех асансьора и се спуснах във фойето. Обадих се оттам. Трябваша им няколко минути да открият Чарли Корбинет горе и когато той взе слушалката, му казах:

– На телефона е Тайгър, Чарли.

– Къде се намираш?

– В града – излъгах аз. – Виж какво... провери стаята, която се намира до апартамента на Сарим Шей. Вей лока е там и е ранена. Трябвало е да умре, но работата не е станала. Сега е в безсъзнание и когато се свести, сигурно ще ти разкаже някои интересни неща. Но, но дяволите, дръж я под силна охрана. Ако се разнесе слухът, че все още е жива, някой ще се добере до нея.

– Тайгър...

Не си дадох труда да чуя останалото. Затворих слушалката, но мислех отново за стаята и за телефона на нощното шкафче между леглата. Апаратът се намираше почти на ръба на шкафчето, очевидно някой го беше използвал и го бе оставил не където му беше мястото.

Документите ми за самоличност ми осигуриха необходимата информация. Операторката на телефонната станция направи справка и откри разговора, който бе проведен от тази стая. Беше направен тази вечер и тя предвидливо си бе записала номера на отсрещния телефон, като любезно ми го предостави. Не исках да се навъртам наоколо, затова излязох на улицата и се огледах за някой бар, в който можех да намеря платен телефон.

Все още валеше. В нощи като тази винаги валеше.

Насочих се на запад, открих някакъв бар на един квартал разстояние и позвъних на Върджил Адамс, като го помолих за адреса, който отговаряше на този телефонен номер. Той се порови из справочниците си, намери адреса и ми го даде.

Тогавя се почувствах така, сякаш бях пробил с юмрук стена. Когато пристигнах на адреса, това се оказа телефонна кабина на ъгъла на Десето Авеню. Бензиностанцията зад нея бе затворена. Телефонът е бил използван като като свързочен пункт и нищо повече.

Обадих се отново на Върджил Адамс, предадох му неприятната вест и го попитах дали нашите осведомители са докладвали нещо ново. Бяха проследили няколко фалшиви следи, разбира се, с отрицателен резултат, и единственото, на което можехме да се надяваме, бе информацията, предадена от управителя на някакво малко заведение, където, подобно на Турските градини, се танцуваше кючек. Той си спомняше, че е виждал човек, отговарящ на описанието на Малкълм Таръс, който

изглеждаше точно така, както го бях видял последната нощ в Градините.

Беше развалил двайсет и пет доларова банкнота, когато си плащал сметката за яденето и пиенето, и управителят бе забелязал в джоба му карта от клуба, притежаван от неговия приятел, Стивън Пелони. Адамс бе изпратил трима сътрудници на това място в случай че Таръс се появи отново там.

Върджил се готвеше да затвори телефона, когато изведнъж каза:

– Почакай, Тайгър. Току-що получих съобщение.

– За какво става дума?

– Съобщението идва от един от нашите информатори. Притежава магазин за стари дрехи в Ист Сайд. – Той ми продиктува адреса и аз го запомних. – Нещо за някакъв човек със странен глас, който си купил малък размер костюм от старите дрехи. Момчето му погледнало в колата пред магазина и видяло в нея човек, който според него бил облечен в нощна роба. Какво мислиш за това?

– От това може да излезе нещо, Върдж. Ще отида веднага там.

– Момчето ще направи десет бона, ако информацията му се окаже полезна.

– Ще разберем скоро.

Таксито ме изръси накрая на квартала и трябваше да извървя останалия път пеша. През деня улицата сигурно гъмжеше от минувачи и колички, но сега бе почти празна. Няколко бара все още бяха отворени, един ресторант бе приютил шепа хора, но табелата на вратата гласеше „Затворено“ и келнерът стоеше до нея със скръстени ръце, подканяйки всички да се разотиват по домовете си.

Малко по-надолу намерих адреса, който търсех, западнало магазинче с витрина, на която бяха изложени всевъзможни вехтории, и табела: „Купуваме стари дрехи“ на вратата, под която се мъдреше и името на собственика, Лио Рабин. В дъното на помещението гореше нощна лампа, но вътре нямаше никой. Проверих на съседната врата и запалих клечка кибрит, за да прочета имената под звънците.

Под последния звънец някой бе надраскал на метала Рабин и аз го натиснах. Никой не ми отговори, затова продължих да натискам звънца, докато чух, че се отваря някаква врата и един глас се провикна по стълбищата:

– Да, да, какво има? Не знаете ли колко е часът? По това време нормалните хора спят. Какво искате?

– Може би искам да ти дам десет хиляди долара – извиках нагоре.

– Никога не е късно човек да поработи малко. Горе. Качете се горе и внимавайте за боклука на стълбите. Тези деца... боклучат където намерят. Няма осветление.

Проправих си път по стълбите нагоре, изритвайки настрани кутии и играчки, докато не стигнах площадката. Осветен от светлината, която идваше от стаята, на вратата стоеше един побелял човек с неопределена възраст, завит плътно в халат за баня. Беше се втренчил в мен зад очилата си с голям диоптър, смръщил лице, опитвайки се да ме разпознае в тъмното.

– Кой си ти, приятел? Кой е този, дето иска да ми даде толкова нари?

– Сумата говори ли ти нещо?

– Чух, че се споменава такава сума.

– И си съобщил, че си видял човек със странен глас.

Той престана да присвива очи и се огледа неспокойно наоколо.

– Влез, влез. Не е редно да говорим за такива неща на публично място.

– Живее ли някой горе?

– Само мишки. Там се намира складът ми и понякога в него отсядат роднини, които човек не би желал да задържи твърде дълго у дома си.

Той отстъпи настрани и ми махна през вратата. Отнякъде се разнесе дебел алт с типичния за Долен Ист Сайд изговор.

– Кой е там, Лио? Ако са онези картоиграчи, кажи им да си отиват къщи, където им е мястото.

– Я си трай! – каза остро Рабин. – Това е бизнес за мъже. – Очевидно той бе глава на семейството, защото жената замлъкна и не проговори повече. – Заповядай тук, в кухнята – каза ми той. Отиде до стенния шкаф, извади две чаши и една запрашена бутилка. – Такъв е обичаят тук. Първо виното, след това бизнесът. След виното винаги мога да кажа дали човек говори истината.

Изпразних набързо чашата си, очаквайки нетърпеливо да се захванем за бизнеса, но имаше типове, с които човек трудно можеше да се оправи, и той бе един от тях. Когато допи чашата си, Рабин седна на стола, покани ме с жест да направя същото, сви пръсти и зачака.

– Казвам се Мен – започнах аз. – Тайгър Мен. Нашите хора търсят един човек със странен глас.

– Кой е той?

– Няма нужда да знаеш кой е. Той е убиец и е готов да убие отново някого, ако това ще успокои донякъде съвестта ти. Трябва да го

спипаме, преди това да е станало. Сега ми кажи какво си видял, кога и как. Всички подробности.

Той кимна, свали очилата си и ги избърса с носната си кърпичка, след това внимателно ги постави на носа си.

– Оня малкият, когото наричат Дог, ни каза да следим за този човек. За толкова пари всеки ще си отваря очите. Веднъж Дог бе получил огромна сума за някаква информация и ние знаехме това. Дори и аз веднъж намазах една малка сума, когато съобщих какво бях открил в джоба на едно откраднато сако, което ми продадох. Да, знам как работите, за това си отварям очите.

– Опиши ми го.

Лио Рабин направи удивена гримаса и разпери ръце.

– Ами че нищо особено. Човек. Може би на около четирийсет. Нито голям, нито малък.

– Среден на ръст? – помогнах му аз.

– Да – съгласи се той веднага. – Нещо такова. Трудно е да го опишеш. Виж, костюма му, това мога да опиша. Тъмносив, не много стар, но кройката не е американска. Има някои разлики, които само специалист може да забележи – каза гордо той. – Носеше очила и шапка, както и нови обувки с каучукови подметки. Любопитно ми е защо поиска да пазарува в магазина ми. – Той отново разпери ръце и повдигна рамене. – Кой ги знае хората? Понякога виждат някой скитник, купуват му костюм, а скитникът ми го продава обратно за по-малко и отива да се натърска в кръчмата. Всички печелим по малко.

– Човекът! Кажи ми още нещо за него.

– Че нали ти казвам? Когато заговори, забелязах това. Сякаш му беше трудно да говори и през цялото време държеше брадичката си наведена, ето така. – Той ми показа, след това погледна нагоре. – Отначало бях забравил за това, което ми каза Дог, защото се опитвах да го разбера. Искаше костюм, трийсет и четвърти размер, без значение какъв цвят и стил. Просто костюм и аз се почувствах зле, защото мислех, че нямам толкова малък размер в магазина и трябваше да се кача в склада. Започнах да търся навсякъде и накрая открих един. Продадох му го за пет долара, дори не го загърнах в хартия. Той го праметна през ръка и излезе навън. Качи се в колата си и изчезна.

– Каква беше колата?

– Че кой може да ти каже? Валеше и не излязох навън, за да погледна. Тогава влезе синът ми и каза, че в колата видял човек, облечен в нощница. Бяла. Тогава помислих и се обадих на Дог. Съобщих му за

човека със странния глас, който не може да говори, и по-късно той ми каза, че е позвънил където трябва и е предал съобщението ми. Тогава ти дойде. – Той ме изгледа с надежда. – Достатъчно ли е?

– Не.

Лицето му помръкна.

– Трябваше да знам за тази проклета кола. Готвех се да прекъсна разговора точно тук и да не си губя повече времето, когато едно тънко гласче се обади зад вратата на кухнята:

– Аз мога да кажа, татко.

– Нищо не можеш да кажеш. Връщай се в леглото – заповяда Рабин.

– Чакай малко.

– Какво може да знае това момче? – настояваше той. – Те...

– На колко години си? – попитах аз детето.

– На единайсет. И колата беше черен шевролет седан, модел 1963.

– И си видял човек с бяла нощница на задната седалка?

Той кимна.

– Разбира се. Дори подскочих нагоре, за да мога да го разгледам по-добре през задното стъкло. Беше стар човек. Изглеждаше болен.

Опитах невъзможното.

– Погледна ли табелата с номера?

– Не. – Момчето поклати глава.

– Виж какво – отново се намеси Рабин, – какво могат да знаят тези момчета? Те не виждат нищо и...

– Но зная на кого беше колата – ухили се момчето.

Щях да подскоча. Изведнъж се почувствах добре, дяволски добре и знаех, че бях стигнал до нещо.

– На кого? – попитах аз.

Момчето се поколеба за секунда с лукав израз на лицето, след това Рабин изрече с глас, който не търпеше никакви възражения.

– Хайде, казвай.

– На Яму Горки. – Почаках, все още наблюдавайки го, и той добави: – Дава коли под наем долу на Фултън.

Лио Рабин се надигна, лицето му бе стегнато.

– Толкова далеч ли си ходил?

– О, тате.

Рабин отново си свали очилата, разтри си ушите и пак надяна очилата.

– Този Горки е негодник. Истински негодник. Той е комунист и

негодник.

– Откъде го познаваш, тате? – захили се момчето.

– Знам това от хората, които наема – избухна Рабин. – Няма да се доближаваш до Фултън, чуваш ли? Казвам ти...

– Как позна колата му? – попитах аз детето.

– Миналата седмица някой надраска на задния капак „Яму вони“.

Още си стои. Освен това има и друга причина.

– Кажи я.

– Яму шофираше, ето защо съм сигурен.

– Къде живее той?

– Горе над бара на Слоун, на пет квартала отгук. Голямата къща посредата на квартала. Притежава шест заведения в този квартал. Тази вечер социалистите имат парти в Грийни, клуба си, и кварталът гъмжи от хора... О!

– Я гледай ти какви неща си виждал! Не мога да си помисля, че толкова малко момче... Мистър Мен, това ме кара да се страхувам.

Извадох пет долара и ги подадох на момчето. То ги сграбчи жадно и ги сгъна в дланта си.

– Заслужи ги. Само недей да говориш много.

– Какво ме е грижа? Този Яму Горки наистина вони. Винаги ни шамаросва.

– В леглото! – каза Рабин с протегнатата ръка и изправен пръст. Момчето се ухили отново и избяга. Когато Рабин ме погледна, той поклати загрижено глава.

– Толкова са различни.

– Може би той ви докара куп мангизи, мистър Рабин.

– Може би. Поне това, което ще видите, струва ли толкова пари?

– В този случай струва – казах аз.

Глава 10

Момчето знаеше какво говори, когато каза, че целият квартал гъмжи от хора. Всеки бар и магазин в отсечката между двете авенюта бе украсен с ярки оранжеви плакати, които с големи букви известяха, че това е годишната обществена седмица на Грийни и описваха предстоящите събития, започвайки от футболните срещи в Сентръл Парк до търкалянето на варели с бира надолу по улицата. Тази вечер бе откриването на седмичните тържества и обявите, както и поканите до другите клубове бяха насъбрали доста състезатели за съревнованията.

Всичките шест бара бяха широко отворени, джук-боксовете изригнаха нескончаем поток от музика и тълпите от хора, препълващи заведенията, се местеха от едно място на друго в търсене на развлечения. Всеки бе обърнал вече по няколко бири и никой не се интересуваше от дъжда. Един тип се бе проснал върху някаква паркирана кола съвършено изключил, малко по-надолу други двама повръщаха на тротоара. Единият от тях приключи с отрезвителната операция и се върна в бара. Ходеше като пингвин, помислих си аз. Гледах ги с мила, щастлива усмивка, защото ако не бяха те, Таръс нямаше да изпитва необходимост от това да купува стари дрехи за Тейш. В националната си носия той щеше веднага да се набие в очи, докато в протъркания костюм, затиснат между няколко момчета, щеше да изглежда като всички останали наоколо, които бяха стягали колана цяла година и сега можеха да се отпуснат и да изпият няколко бири повече. След това приятелите им щяха да ги отведат къщи.

Барът на Слоун беше наистина в центъра на събитията. Вместо мюзикбокса на сцената се бяха изтъпанчили трима музиканта, а момичетата с неустановена професия сновяха из бара. Няколко сводника се опитваха да изкарат по някой друг долар от момчетата, които вече бяха прехвърлили мярата, но точно в този момент тях ги интересуваха повече бирата и останалата пиячка, отколкото уличниците, затова ги разкараха с едно „по-късно може би“.

Една от дамите ме засече, отърва се от приятеля си и се заклати срещу мен, като показваше белите си бедра под развяващите се поли на черния си найлонов дъждобран. Малката шапчица на главата ѝ бе подгизнала, но това не беше в състояние да потуши страстите ѝ.

Тя се усмихна широко и каза:

– Ще празнуваме ли тази вечер?

След това тя се оказа малко по-близо до мен, откъдето можеше добре да види лицето ми, и усмивката ѝ стана малко пресилена. Надяваше се да си изпроси едно пиене от мен, но аз изстудих желанията ѝ. Всъщност не исках да я разстройвам окончателно. Понякога с този тип хора можеше да бъдеш откровен и дори да спечелиш.

– Отпусни се, рожбо – казах ѝ аз. – Няма да има тараш. Ченгетата от нравствената полиция са заети другаде.

Усмивката отново стана приятелска.

– Казаха на Бъди да вади патлака си срещу Греч. Някой е позвънил, нали?

– Нали ги знаеш тези социалисти. Момичето стана още поткровено.

– Няма да ги опандизиш, нали? Поклатих глава.

– Не. Поне докато всичко е тихо и мирно. Нека си се забавляват.

– Ха, с всичките тези патрулни коли, които обикалят наоколо, никой не смее да си покаже рогата. Не е като миналата година.

– Виждала ли си Яму Горки.

– Този негодник ли? – Тя направи гримаса на отвращение. – Вероятно е горе и си брои мангизите, комунистическото му копеле. Постоянно говори с типове, които не знаят нищо друго освен идеята за равенството и свободния труд. Знаеш ли в колко първомайски паради е участвал?

– Зная.

– Разбира се, и му позволявате да върти този бизнес тук. Защо не го окошарите? Качи се горе преди малко. Разтреси го добре.

Смигнах ѝ, оставих я да се върне при приятеля си и тръгнах към вратата, която водеше към апартамента над бара. Точно пред зданието бе паркирал един черен шевролет седан, модел 1963. Нямаше нужда да гледам какво е написано на задния капак, за да разбера на кого е.

Външната врата водеше към един малък хол, а вътрешната беше заключена. Извадих кредитната си карта и я напъхах в тясното пространство между вратата и касата, за да достигна резето и го вдигна нагоре. Вратата веднага се отвори. Затворих я зад себе си и пузнах тихо резето на мястото му, след това извадих моя 45-и и издърпах езичето назад.

Стълбите бяха покрити с килими, които приглушаваха шума от стъпките ми, но въпреки това се движех близо до стената, за да предотвратя скърцането им. Взимах стъпалата по две, но много бавно, и когато

едно от тях издаде злокобен звук, спрях и зачаках да видя дали са чули шума. Имаше само една лампа и тя мъждукаше зад гърба ми, така че ако някой изскочеше внезапно, щях да бъда прекрасна мишена. Пред мен всичко бе покрито в тъмнина, през която не можех да видя нищо, направо чудесно място за засада.

Минаха цели пет минути, преди да стигна до края на стълбището. Останах на място и се опитах да свикна с тъмнината. Нямаше закъде да бързам, но не можех да си позволя и да чакам. Когато сметнах, че съм готов, започнах да се придвижвам покрай стената, напипах една врата и застинах. Пръстите ми докоснаха един катинар и аз изпитах изкушението да го разбия с един изстрел, но ако сгрешах, щях да предупредя тези, които бяха на пост. Катинарът обаче бе покрит с паяжина и аз облекчено въздъгнах: тази врата не беше отваряна скоро.

Трябваше да прокарам ръка по перилото, докато стигна до завоя, който водеше нагоре. Започнах да се изкачвам по стъпалата по същия начин, както и преди. Само че този път нямаше нужда да бъда толкова предпазлив. От площадката горе се долавяше отдалеченият звук на телевизор, излъчващ популярна музикална програма, прекъсвана от гласа на говорителя, който рекламираше търговската марка на някаква бира.

Бях пристигнал на мястото.

Вратата бе изработена от здраво дърво, а ключалката – съвсем нова. Къщата обаче беше стара и мазилката покрай вратата се бе олющила толкова, че дори масивен катинар нямаше да я опази. Кредитната карта отново свърши работа и аз бутнах вратата толкова, че да се отвори на няколко инча.

Но не повече. От вътрешната страна бе затворена на верига и през процепа можех да видя чифт кръстосани крака, които бяха отрязани от стената. Някой си лежеше много удобно и се наслаждаваше на любимото си шоу.

Имах два изхода. Можех да прострелям краката му и след това да се опитам да изкъртя веригата от касата, или да разкъсам проклетото нещо с два куршума и да вляза вътре колкото мога по-бързо. Бедата беше в това, че ако се забавех няколко секунди, човекът щеше да има възможност да хване оръжието си и да изравни резултата... или да застреля Тейш. Ако беше там, разбира се.

Не можех да поема този риск.

Когато погледнах по-внимателно веригата, разбрах, че има и трети изход. Тези неща трябваше да се закрепят по такъв начин, че всяко отваряне на вратата автоматично поставяше веригата в мъртво положение.

Вратата трябваше първо да бъде затворена и едва тогава веригата можеше да бъде освободена от държателя си. Но в епохата на „направи си сам“ много хора правеха нещата, без да прочетат внимателно инструкциите и поради това допускаха грешки. Яму Горки беше направил една чудесна грешка.

Беше оставил веригата да виси.

Трябваше само да притворя вратата, да използвам върха на писалката си и да измъкна куката от държателя. Веригата се разклати покрай вратата с леко металическо дрънчене и аз влязох в стаята. Краката все още бяха кръстосани, тактувайки в унисон с ритъма на музиката.

Яму Горки беше едър тип с широко лице, което бе пресечено от дълбоки белези. Изглеждаше озъбен дори когато изпитваше наслаждение. Лежеше във фанелката си с дълги ръкави, с ръце покрай тялото, изразът на лицето му отразяваше действието на телевизионния екран. За разлика от фасадата на зданието апартаментът му бе обзаведен с най-скъпите неща, които можеха да се купят с пари, от цветния телевизор с възможно най-голям екран – до луксозните мебели, които бяха натикани на всяко място, където можеха да влязат. В един ъгъл се намираха три шкафа с папки и бюро, отрупано с документи и счетоводни книги. Яму Горки ръководеше бизнеса си както от офиса си, така и от къщи.

Стоях около трийсет секунди преди да ме забележи и когато ме видя, лицето му преbledня и се отпусна. Може би за първи път озъбената му физиономия се преобрази в гримаса на страх. Всичко беше много внезапно, много тихо. Патлакът в ръката ми беше много голям и той беше достатъчен, за да го накара да трепери от страх за живота си. Нямаше нужда да го плаша с думи.

Устата му се отвори и той преглътна с труд, накрая каза:

– Какво, по дяволите...

– Тейш – казах аз. – Къде е Тейш?

По някакъв странен импулс те всички постъпват еднакво. Смятат, че са гарантирани, защото няма смисъл първо да стреляш, а после да задаваш въпросите си. Вкопчват се за шанса си, защото знаят, че не притежават съвест, и когато смъртта е единственият отговор, който могат да дадат, те прибягват до него. Знаят, че добрите момчета няма да стрелят първи, докато лошите момчета стрелят, и се оказват прави, защото другите са вече мъртви.

Така че на лицето му се появи този израз и аз поисках да му кажа колко голяма грешка нравеше, но той не ми даде възможност да сторя това. Пистолетът му се намираше встрани от него, така че не се

виждаше, и едва когато го бе вдигнал в ръката си и насочил към мен, той разбра, че бе направил голямата грешка, единствената по рода си, и се опита да ми извика да спра дори когато натискаше спусъка на пистолета си.

Куршумът ме улучи в лявата страна и ме завъртя на сто и осемдесет градуса. Зад себе си чух, че нещо се счупи, но това вече нямаше значение. Яму Горки се бе лишил от върха на главата си и се строполи от кушетката на пода, където остана да лежи като безформена маса, един труп, който беше толкова мъртъв, че не можеше дори и да кърви.

Говорителят се появи отново на телевизионния екран и започна да говори още нещо за любимата си бира.

Разкопчах сакото си и погледнах дупката в ризата, която постепенно започваше да почервява. Куршумът бе преминал през месестата част между ребрата и хълбока. Засега не усещах болка, но след малко сигурно щях да се превивам. Стоях облегнат на стената, прикрит от ъгъла. Нямаше повече куршуми, насочени към мен; не се чуваше и никакъв звук, с изключение на шума от телевизора, дъжда и виковете от улицата.

Оставих Горки да си лежи където си беше и тръгнах да обикалям из останалите стаи, докато не стигнах до спалнята в края на зданието. Всеки път, когато отварях врата, очаквах някой револвер да се изплюе от тъмнината в лицето ми и бях готов да го посрещна, само че нищо не се случи.

Тейш Ел Абин лежеше свит на кревата, китките и кокалчетата на краката му бяха завързани за едно място на металната табла на леглото, от устата му стърчеше мръсен парцал. Очите му бяха широко отворени от страх, защото не знаеше кой съм аз, а виждаше само силуета ми с 45-калибровия в ръката, очертан в рамката на вратата.

Измъкнах парцала от устата му и го развързах. Все още не беше ме познал. Ако си мислех, че щеше да се разсипе в благодарности, грешах. Цялата източна натруфеност сякаш се върна изведнъж в него и с израз на абсолютно презрение той каза:

– Вашата игра отиде прекалено далеч, мистър Мен.

Беше изтощен, уплашен и стар, но трябваше да ми го каже.

Вдигнах го от леглото и го оставих сам да стигне, препъвайки се, до хола. Дори гледката на мъртвото тяло на пода не промени отношението му. Той седна и продължи да ме гледа.

– Това едва ли ще помогне с нещо. – Той протегна ръка към пода, без да гледа това, което бе останало от Яму Горки. – Да не мислите, че на времето не съм... поставял подобни сцени?

Тогава се ядосах. Той все още беше „кука“ в страната ми и не трябваше да се отнася с мен по този начин. Той идваше с молба при нас, а не ние. Беше дошъл тук с протегнатата ръка и нещо за продан, но не притежаваше целия свят. Имаше само незначителна част от него, която можеше да му донесе печалба само ако ние се заемехме с нея.

– Преметнаха те, старо момче. Беше отвлечен от руснаците, които искаха да те накарат да мислиш, че това е американски заговор.

Тейш посочи към тялото.

– Той е американец.

– Може би по рождение.

– А другият?

– Агент на червените.

– А, не. Говореше добре езика. Твърде добре.

– Ти май не си толкова проникателен, Тейш. Езиците се овладяват лесно. Другият тип бе Малкълм Таръс.

Очите му бяха зачервени. В този момент ме мразеше и мислеше за това как ми бе предложил Вей Лока на поднос.

– Можеш да ме убиеш, но съм сигурен в това, което казвам.

Да върви по дяволите, помислих си аз. Отворих сакото си. Кърваво-то петно бе обиколило кръста ми.

– Не се подлагам на изстрели за когото и да било – казах аз, като се убедих, че ме вижда.

Жестът му беше слаб, но напълно определен.

– Това е нищо. Самонараняванията се използват за много цели. Могат например да ти помогнат да напуснеш бойното поле. Доказателство за хора, които не са свикнали с подобни неща.

Ухилих се на малкия досадник, който седеше там и ме ненавиждаше. Възрастта има някои предимства и той се възползваше от предимствата си колкото можеше. Но все още разполагах с една скрита карта. Извадих записващото устройство и говорителя от джоба си и ги съединих. Пуснах лентата и го заставих да изслуша разговора между Вей и Сарим. Когато лентата свърши, казах:

– Не си избрал правилно отбора си, старче.

В очите му нямаше повече страх. Само умора и когато погледна към мен, видях и болка, ярост от това, което бяха сторили с него, видях скритите последици и неизречените обещания за това, което щеше да се случи, ако възвърне властта си.

– Съжалявам, мистър Мен – каза той. – След това, което ви казах, обидата може да бъде изтрита само с живота ми и той е във вашите

ръце.

Седеше и чакаше. На мое място щеше отдавна да ме е застрелял.

– В Селачин има двама души – казах аз. – Наши хора. Единият от тях е Теди Тедеско, другият – Питър Мур. Понастоящем са преследвани по хълмовете от вашите хора, предвождани от същите, които се опитаха да ви убият.

– Да?

На масата до него лежеше телефон.

– Спрете ги. Искam ги живи. Те са мои приятели.

– Това достатъчно ли е?

– Това е достатъчно – казах аз.

Телефонното обаждане бе за сметка на Яму Горки, който никога нямаше да бъде в състояние да си го плати. То мина по трансатлантическия кабел, беше прехвърлено през ретранслационните станции и вероятно прехванато по пътя, но това вече нямаше никакво значение. След половин час Тейш Ел Абин говореше с хората от двореца си и думите му бяха открити и пълни със сила. Говори пет минути, преди да остави слушалката, след това ми кимна тържествено.

– Направено е.

– Почти – казах аз. Вдигнах телефона и позвъних на Върджил Адамс. Предадох му доклада си и когато му казах, че Теди и Пит са свалени от куката, той не можеше да проговори нищо в течение на цяла минута. След това долови острите нотки в гласа ми.

– Добре ли си, Тайгър?

– Ранен съм.

– Лошо ли?

– Не. Ще се оправя.

– Не бъди глупак. Разполагаш с Лени и Кейси Баланка. Прехвърли им случая.

– Заинтересуван съм лично от него, старче – казах аз и сложих слушалката на вилката.

Тейш ме гледеше с нарастващ интерес, очите му придобиваха странно изражение. Набрах номера на Чарли Корбинет и след няколко секунди той вдигна слушалката.

– Намерих Тейш, Чарли.

Можех да го чуя как се върти на токовете си.

– Къде?

– В един апартамент над бара на Слоун. – Дадох му адреса и попитах: – Как е Вей?

Когато споменах името ѝ, ръцете на Тейш побеляха от стискане на облегалките на стола. Чарли каза:

– В съзнание, но все още не може да говори. Ще се оправи. Не иска да говори с никого освен с теб. Изглежда, си влязъл под кожата на всички.

– Какво е положението с Мартин Грейди?

– Доста по-спокойно. Засега са суспендирали дейността на сенатската комисия по разследването на неговия случай. Натиснали са ги от много страни. Никой не разбира как, по дяволите, си успял да постигнеш това, но повече не задават въпроси... Ще пратим нашите хора веднага. По-добре се подготви за един дълъг разговор с Рандолф.

– Няма да бъде тук, полковник.

– Виж какво...

– Малкълм Таръс все още е на свобода. Лиши се от главната си плячка, но има и още една цел. Мен.

Затворих слушалката и се обърнах към Тейш, който все още седеше спокойно и очакваше да чуе какво ще му кажа. Разказах му всичко – накратко, но в детайли. Когато свърших, той кимна, тъмните му очи ме пронизаха.

– Искам да имам син като теб – каза той. – По един или друг начин той ще прилича на теб.

Не му отговорих. Взех носната кърпичка от джоба си и я притиснах към раната от куршума под ризата. Беше започнала да ме боли. През дъжда и шума навън чувах виенето на приближаващите се сирени. Завих се в шлифера и пяхнах ръце в джобовете.

Под пръстите си чувствах рубина.

В него имаше нещо гладко и чувствено и когато го докоснах, малката фигура отново изплува в съзнанието ми и започна да ми се смее. Тя се приближаваше все по-напред и по-напред и за първи път разбрах, че няма да ми избяга. Можех да я различа добре и знаех, че тя бе свързана по някакъв начин с рубина. Ако помислех малко повече върху нея, щях да ѝ дам име и тя щеше завинаги да си отиде.

Сирените виеха все по-силно и хората излизаха на улицата.

– Ще бъдат тук след минута. Сега всичко ще бъде наред.

Тейш кимна бавно.

– Всичко ще бъде наред – каза той.

Думите му бяха многозначителни.

Слязох по стълбите, застанах по средата на улицата, докато патрулните коли и автомобилите с обикновени граждански номера спираха

пред зданието, след това пресякох на другата страна, преди да са опасали мястото с кордон, и тръгнах да се разхождам безцелно, с наведена глава под дъжда и поемайки дълбоко озонирания въздух.

Пръстите ми гладеха рубина в джоба.

Има нощи, когато целият град принадлежи само на теб. Дъждът натиква обитателите му дълбоко в пещерите на зданията, далеч от вените и артериите, които свързват огромните му части. Мястото, по което вървах, приличаше на ампутиран крайник на тяло, един призрачен град, който само няколко часа по-рано е бил жив.

Над главата ми гърмяха гръмотевици и дъждът се сипеше на вълни от остри игли, оспорвайки правото ми да бъда там. От двете страни на улицата се издигаха здания със стара зидария, която засмукваше дъжда в сухите си пори, жадна за живителната субстанция. Отвътре прозорците бяха мръсни и празни. Влагата освобождаваше миризмите, които се бяха набили в паважа през деня, когато въздухът бе наситен с многоликия аромат на търговията, зелени миризми, морски миризми, машинни миризми и намеци за потящи се хора, които бяха оставили следи зад себе си.

Бях сам, но някъде в града се намираше Малкълм Таръс и една свиня, наречена Сарим Шей. В джоба ми се намираше ключът, който можеше да отвори вратата на тайното им скривалище, за да мина през нея, и докато се разхождах, докосвах с пръсти кървавочервения рубин, който почиваше толкова спокойно в розовия пъп на една прекрасна жена.

212

Death Dealers

На какво приличаше той? – помислих си аз. Обикновен рубин. С овална форма и удебелен в средата. Външният му вид нямаше никакво значение – знаех това със сигурност. Цялата работа беше в неговата форма. Тя ми напомняше за нещо казано – думи, които се бяха изплъзнали от нечий език, незапомнени от човека, който ги бе изрекъл, но стояха здраво в ума ми, пораждайки малкия дервиш в съзнанието ми.

Отново ми се смееше.

Аз му отвърнах.

След малко – помислих си аз – всичко ще си дойде на мястото. Смей се, докато можеш, защото когато си спомня, ти ще изчезнеш като димен облак.

Рубин... мрамор? Не, не беше това. Проклетото нещо не беше толкова голямо. Ако не разбях какво е то, ще приема, че някой е решил да си разменя орехи с мен.

Спрях, защото малкият дервиш също спря и ме гледаше с малките си очи, ужасен от мисълта, че е бил разпознат, след това поднови лудешкия си танц в напразен опит да ме отклони от правилно намерената насока на мислене.

Орехи. Повторих тази дума, след това се замислих. Кой беше говорил за орехи?

Дервишът бе полудял и аз разбрах, че се бях докопал до него.

Хари го беше казал. Малкълм Таръс бе споменал, че не харесва града, защото не можел да понесе миризмата на китайските орехи.

И малкият дервиш изчезна в облак дим, както и знаех, че ще направи.

Напуснах тази част на града, която приличаше на ампутиран крайник, и тръгнах към светлините, докато не видях авенюто с кипящия на него живот.

Пареща болка пронизваше хълбока ми, пулсираше непрекъснато, и аз разбрах, че това, което трябваше да направя, трябваше да бъде сторено веднага и когато стигнах до кръстовището, застанах на ъгъла и чаках цели двайсет минути за такси. Накрая се появи едно, което се връщаше към Манхатън, след като бе разтоварило пътниците си на моста за Бруклин.

Не исках да давам никакви обяснения и освен хората, които работеха по разширението на летище Кенеди, нийоркските таксиметрови шофьори бяха единствените, които можеха да се отнесат към теб по човешки, ако си откровен с тях. Протегнах му през седалката една десетдоларова банкнота от запасите на Мартин Грейди, наблюдавах го как я взима от пръстите ми и му казах:

– Намери ми една китайска пералня.

Той срещна погледа ми в огледалото, опитвайки се да определи дали бях наркоман или не, след това реши, че сигурно имам уважителна причина, отлепи колата от тротоара и започна да снове по двете страни на улицата в търсене на това, което ми трябваше. Когато изчерпваше възможностите на една улица, той се прехвърляше на друга, кръстосвайки търпеливо града.

За китайците, които работеха в този бизнес, може да се каже само едно нещо – те бяха амбициозни. Изглежда, никога не спяха. Понякога човек можеше да си помисли, че работят на смени, но на дъската за гладене винаги заварваш същото момче, независимо от това по кое време

отиваш там.

Този, когото открихме, се казваше Джордж Тан и пералнята му се намираще в сутерена на една тухлена сграда някъде по горните Петдесет. Духаше вода през пръскалото под тихата музика на местната радиостанция.

Слязох от таксито, казах на шофьора да ме почака и му връчих още една десетачка. Това действие очевидно му хареса и той запали една цигара, за да се успокои от обзелото го вълнение.

Джордж Тан беше малък кафяв човек с неизменна усмивка на лицето. Когато влязох в пералнята, той засия като рожденическа торта. Разговорът вървеше трудно, най-вече заради болките в хълбока, които спираха дишането ми.

– Да? Има нещо за пране?

Китайците притежаваха невероятна памет и той знаеше много добре, че никога не бях се появявал тук.

Вместо да се опитвам да говоря, извадих още една десетачка на плота. Той погледна банкнотата, след това мен, усмихна се, но все още не разбираше нищо и започна очевидно да ме смята за побъркан или нещо такова. Тикнах банкнотата към него.

– Ли-чи орехите... къде ги купувате?

Той закима с кръгли от учудване очи над широката си усмивка.

– Аз не купувам. Не харесвам. Аз давам нещо друго. – Той бръкна под плота и измъкна един календар с голи блондинки на него.

– Кой ги продава?

– Ти купува ли-чи орехи?

– Не, искам да знам кой ги продава.

– Ти ходи Чайна таун³?

– Не съм ходил.

– Това добре. Те не продава там.

Имаше само един начин да го спра. Пресегнах се да си взема десетте долара и той веднага постави палеца си върху тях.

– Джеймс Харви, той продава.

– Но той не е китаец.

– Майка китаец – каза той.

– Имаш ли телефонен справочник?

Главата му отново се затресе нагоре-надолу и той добави:

3. Китайският квартал. – Бел. е. ред.

– Джеймс Харви мой братовчед. Има много братовчед. Той продава близо до Флъд Уеърхаус. Ти знаеш къде е? Джеймс живее в хубава къща далеч в горна част на града. Утре ти купиш и аз кажа него ти дойдеш, о'кей?

– Разбира се. Направи това.

– Иска сега ли-чи орехи?

Вече бях тръгнал към вратата.

– Не. – Той продължаваше да ме гледа сякаш самият аз бях орех. – Продават ли ги на други места?

– Мой братовчед най-голям. Попита всеки. Том Лий Фой има магазин недалеч от Джеймс. Той продава. Той също има хубава къща в горна част на града. Ти знае Флъд Уеърхаус!

– Знам къде се намира Флъд Уеърхаус.

Когато стигнах до вратата, той изхихика.

– Донеси пране на Джордж Тан. Свърши добра работа. Много добра, хубаво колосване.

– Имаш достатъчно работа – казах аз.

Таксиметровият шофьор изхвърли цигарата си през прозореца, когато се качих.

– Сега накъде?

– Към Флъд Уеърхаус. Знаеш ли къде е?

Срещнах отново погледа му в огледалото.

– Да, знам къде е.

– Тогава да тръгваме.

Настаних се отзад удобно и притворих очи. Чувствах как кръвта попива в дрехите и се чудех доколко сериозна е раната ми. Трябваше да отида на лекар, но точно сега разполагах с най-малко време за това. Мразех да се лишавам от шансовете си, а с човек като Таръс това беше опасно. Опитвах се да не мърдам, докато препускахме по улиците, но друсането на таксито правеше това невъзможно.

Флъд Уеърхаус имаше огромна неоновата табела на върха на зданието, но по-голямата част от него бе забулена от дъждовните облаци, които се стелеха над града. Неоновата светлина хвърляше синкави отблясъци върху квадратната постройка, на която се намираще, и стигаше чак до жилищните кооперации, наредени от двете страни на търговския център.

Слязох на ъгъла. Лицето ми се бе изопнало от страшната болка, която изпитвах. Шофьорът ме изгледа любопитно.

– Искате ли да ви почакам?

Този път му протегнах двайсетачка.

– Дай ми един час на разположение. Можеш ли да останеш толкова?

– Ще паркирам със заключени врати и угасени фарове и ще оставам броячът да се върти. За тези мангизи мога да го направя.

– Да наистина, защо пък не? – казах аз и започнах да се отдалечавам от таксито.

– Хей, мистър!

– Какво има?

– Да не сте в беда?

– Не аз, приятел. Някой друг, не и аз.

– Бих могъл да повикам ченгетата или нещо от този род.

– Ако не се върна до един час, можеш да ги повикаш.

– Хей, мистър!

– Сега пък какво има?

Тогава видя лицето ми на неоновата светлина.

– Нищо. Ще ви чакам.

Джеймс Харви притежаваше търговска кантора, която се занимаваше с внос на китайски специалитети. Намираще се точно до търговския център. Представляваше стара триетажна постройка, която е била ремонтирана преди години, за да отговаря на условията на бизнеса, и оттогава нищо не се бе променило. Макар районът да бе замърсен с отпадъци от други места, неговият магазин можеше да се нарече сравнително чист, имаше гараж от едната страна и бакалия за продажби на едро от другата. Няколкото кашона с боклук бяха грижливо подредени и очакваха сутрешното вдигане на боклука. Единствената миризма, която се долавяше, бе приятна за носа и ми напомняше за един стар селски магазин за сушени билки от времето на детството ми.

Встрани от бакалията се намираха две сгради със спуснати капаци на прозорците и неприлични надписи на вратите. Минах покрай тях, но знаех много добре, че Малкълм Гаръс нямаше да рискува и да използва мястото, които децата можеха да използват за решаването на пубертетни задачи и към които скитниците можеха да предявят определени претенции.

Така че отминах Флъд Уеърхаус, опитвайки се да мисля така, както би мислил Гаръс, отдалечавайки се все повече от таксито, което сега се бе превърнало в тъмно петно накрая на квартала.

Помирисах бизнеса на Том Лий Фой дълго преди да се доближа до магазина му. Това беше миризма, която ме върна към времената, когато трошахме огромните орехи от магазина на Чарли Хоп Сун на Калъмбъс Авеню и за майтап го бяхме нарекли Личи Чък. Той беше дебел стар китаец със склонност към децата, които ни позволяваше да крадем по цели шепи орехи, защото с удоволствие щеше да ни ги даде и така.

Или Том Лий Фой беше развъртял огромен бизнес с ли-чи орехите, или пък просто притежаваше огромно количество от тях, защото те оставяха такъв аромат на улицата, че дори и проливният дъжд не можеше да го унищожи. Движех се до стените на зданията, където сенките бяха по-дебели, и преценявах възможните места, където можеше да се намира той.

Реката не бе далеч и вятърът духаше главно оттам. От едната страна на магазина на Фой се намираще някакво ателие за електрически уреди, а от другата страна се издигаха четири къщи под наем, на чиито врати нямаше никакви надписи. Само на едната от тях пишеше „Давам стаи под наем“. Две от тези къщи не ме интересуваха въобще. Пред градинската порта на едната имаше бебешка количка, а на стълбите на другата се бе излегнала лениво котка, а зад нея на стената бе опрян детски велосипед.

Къщата посредата изглеждаше безопасна с нощната си лампа, която гореше зад стъклената входна врата. Това беше място, където можеше да се крие само един човек, далеч от любопитните погледи на съседите.

Дъждът и гръмотевиците заглушаваха шума от обувките ми, докато заобикалях къщата, за да вляза през оградата в задния двор. Открих две жици, които отиваха към къщата, и разбрах, че бях намерил Малкълм Таръс. Той не искаше да поема излишни рискове, но не си бе дал труда да инсталира както трябва аларменото си устройство. Беше направил това, което и аз щях да направя, затова знаех какво да търся.

Някъде горе той седеше, без все още да знае, че всичко се бе провалило, вярвайки, че го търсим по всички авенюта... че Вей Лока е мъртва, че Тейш се намира под сигурната охрана на един тъп американец, който смяташе, че работи в името на мира и социализма. Таръс се бе скрил добре и бе поставил капани, които щяха да го предупредят, ако се появеше някой нашественик, и когато този нашественик се хванеше в тях, Таръс щеше само да го довърши за свое огромно удоволствие.

Дори светът навън да се разпадаше, той щеше да си стои тук и да събира частите му. Поне така си мислеше.

Ухилих се в тъмнината и дъжда и тръгнах покрай прозорците, докато не стигнах до нужния прозорец, от който се подаваше краят на жицата.

Прерязах я, като разбирах, че всяка алармена инсталация, монтирана от него, бе предназначена много повече да плаши местните нехранимайковци, отколкото тези, които го търсеха. Вдигнах прозореца, провях се през отвора над перваза и скочих безшумно в стаята.

Отвън долових същата миризма, за която говореше и Таръс, и затворих прозореца зад себе си. Имаше обаче и още нещо, нещо, което не беше характерно за една търговска къща, занимаваща се с внос на китайски деликатеси. Подуших въздуха, усетих откъде идва миризмата и разбрах какво беше. Сарим Шей бе пушил пура подобна на онази, когато го видях в края на алеята в задния двор на хотела.

Измъкнах моя 45-и и го стиснах здраво, след това го напъхах под шлифера си за секунда, за да притъпя звука от вдигането на езичето. Малко по малко очите ми свикваха с тъмнината и когато започнах да различавам смътните очертания на мебелите в стаята, се насочих към вратата.

Точно тогава намерих Сарим Шей.

Сега не струваше много. Беше само един мъртвец, все още притискащ ръце към гърдите си, с повдигнати от агонията колене. Лежеше в положението на зародиш на пода, кожата му току-що бе започнала да изстудява. До него имаше един прекатурен стол и когато докоснах шията му и намерих найлоновия конец, впил се дълбоко в плътта, разбрах, че бе умрял мъчително. Не изпитвах никакво съжаление към него. Беше дошъл като искащ триумфатор, но вместо подчинение бе намерил смъртта си. Бе на път да осъществи една грандиозна програма, но се обрязваше единствено със себе си и никой не можеше да бъде винен за това, че големият град му бе отмъстил.

Чух стъпки по стълбите и се изправих толкова бързо, че хълбокът ми пламна в болки, сякаш някой бе забил нож в него. Трябваше да издържа, докато болката утихне, след това тръгнах към вратата, която водеше към предната стая, и зачаках там. Слаба ивица светлина се процеждаше под вратата за коридора и аз поставих ръка на дръжката, спирайки за момент.

Той не очакваше да ме види. Беше стигнал почти до края на стълбището, той, човекът със сивото сако, който можеше да се разтвори в тълпата по всяко време, мъжът с очила и куфарче и толкова блестящи очи, че изглеждаха сякаш животински.

Трябваше да стрелям пръв, вместо да се наслаждавам на момента. Трябваше да му пусна един куршум, преди болката да се появи отново и да ме скърши на пода подобно на Сарим Шей.

Малкълм Таръс получи нужната му секунда, за да направи каквото трябваше да направи, малкият пистолет със заглушител се появи в ръката му като по магия и се изплю безшумно. Почувствах как куршумите разкъсаха дрехите ми, а един раздра кожата на рамото ми.

Същата болка, която ме бе превила на две, фактически ми бе спасила живота, защото той помисли, че ще се хвърля настрана, вместо да се строполя направо на пода, и бе насочил изстрелите си в предполагаемото направление. На лицето му се изписа израз на неподправена радост и белегът на гърлото му почервения, той нададе победоносен вик, когато ме позна и помисли, че ми се бе отплатил напълно за подаръка в шията му.

Но се бе заблудил. Инстинктът натисна спусъка на 45-калибровия в юмука ми и чистият професионализъм и годините практика изпратиха този единствен куршум точно където исках да отиде. Пистолетът със заглушителя изхвърча от ръката му и падна в стаята. Когато се наведе, за да го вземе, аз го халосах по главата с дръжката на моя 45-и и той се просна на пода.

Трябваше да отмъстя за Рондин и за Лили Торней. Имаше и други като него, които щяха добре да си помислят, преди да опитат нещо подобно отново. Досието на мое име в Москва щеше да се увеличи с една страница и човекът, който ме бе избрал за мишена, щеше да намери уважителен предлог за оставката си, доколкото смъртта можеше да бъде уважителен предлог, а следващият на негово място щеше да знае какво е станало с хората преди него. Нямахме да могат да действат със същата ефикасност, на която разчитаха, и на свой ред щяха да умрат.

Намерих в джоба му ролката с найлоновия конец и го вързах. Прибавих и някои допълнителни щрихи, които издаваха почерка ми и не след дълго щяха да предизвикат спазматична мускулна реакция. Завързах ръцете и краката му зад гърба и когато Малкълм Таръс се върна в съзнание, надянах на шията му примката, която щеше да го задуши до смърт дълго преди да бъде намерен. Никой нямаше да го е грижа.

Той беше вече бита карта.

Щеше да има официални оплаквания и трябваше да отговарям на множество въпроси, но те щяха да станат значително по-редки и по-малко настоятелни, когато цялата история излезеше наяве.

Ето какво става, когато играеш на късмет. Някой печели, а друг

губи.

Първо щях да се отбия при лекаря, след това при Рондин. Тя също щеше да поиска да разбере какво бе станало. Но нямаше да й кажа веднага. Щяха да минат няколко дена, преди някой да разбере.

Малкълм Таръс ме погледна с ужасени очи, когато кордата се впи в шията му.

– Такъв ти е късметът, приятел – казах му аз и го оставих сам със смъртта.

Върнах се под дъжда навън и тръгнах по дългата улица към таксито. Събудих шофьора и се проснах на задната седалка. Хълбокът ме болеше адски.

– Да тръгваме – казах аз.

КРАЙ

© 1965 Мики Спилейн

Mickey Spillane
Death Dealers, 1965

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Публикация:

Мики Спилейн. Търговци на смърт
Американска. Първо издание

Превод: ЕАР

Редактор: ЕАР

Коректор: ЕАР

Художествено оформление: ЕАР

Набор: ЕАР

Компютърен дизайн: Александър Мандалов

Формат: 84×108/32. Печатни коли: 14. Цена 25 лв.

ЕВРАЗИЯ, София

ДФ „Полиграфия“

с/о ГРА, София

Mickey Spillane. Death Dealers. 1965
London: Transworld Publishers, Corgi Books 1969, 176 p.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5426>]